

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE DEMİRKAN

Bin Sepet baharat

III
EPHESUS

Mine Karabağ, lise son sınıf öğrencisidir.
Günleri okul ve dersane arasında mekik dokumakla geçen
Mine'nin hayatı, bir sabah odasının penceresinden aşağı sarkıttığı
sepete bırakılan gizemli notlarla değişir.

Notların sahibini bulmaya çalışırken kendini,
zamanını bilmediği bir kalp çarpıntısının içinde bulur.
Aynı sınıfta olmalarına rağmen
kimsenin konuşmadığı Sinar'la yolları kesiştiğinde ise
hiçbir şey eskisi gibi kalmaz.

Aklı ve kalbi arasında sıkışıp kalan Mine için dengeyi kurmak
hiç de kolay olmayacaktır.

SÜMEYYE DEMİRKAN,
YENİ ROMANI *BİR SEPET BAHARAT* İLE OKURU;
LİSE KORİDORLARINDA FİLİZLENEN DUYGULARIN,
SAKLI KALAN SIRLARIN VE İLK AŞKIN HEYECANINA
DAVET EDİYOR.

"BENİ SENDEN
BAŞKASININ SEVMEMEYE
CESARETİ DE,
YÜREĞİ DE
YETMEZDİ ZATEN."

f /ephesusyayinlari
@ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

@ayisigikita

BİR SEPET BAHARAT

Yazar: Sümeyye Demirkan
Genel Yayın Yönetmeni: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: İpek Nur Türker
Düzeltili: Esengül Ersoy
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Haziran, 2026

ISBN: 978-625-5701-67-1

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2026, Sümeyye Demirkan
Türkçe Yayın Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

*Ephesus Yayınları, Mürekkep Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir
başkası tarafından izinsiz kullanılamaz." Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ)
uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil
etmemektedir.*

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Mürekkep Divit Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

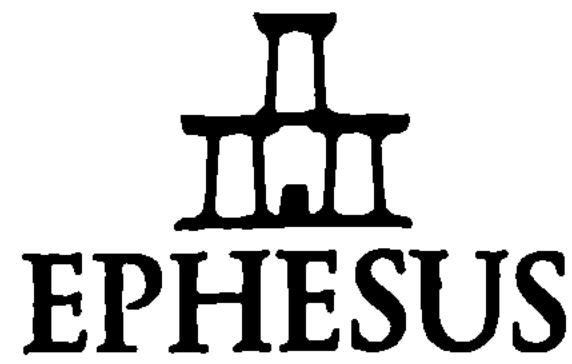
www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Sabir Sepet baharat

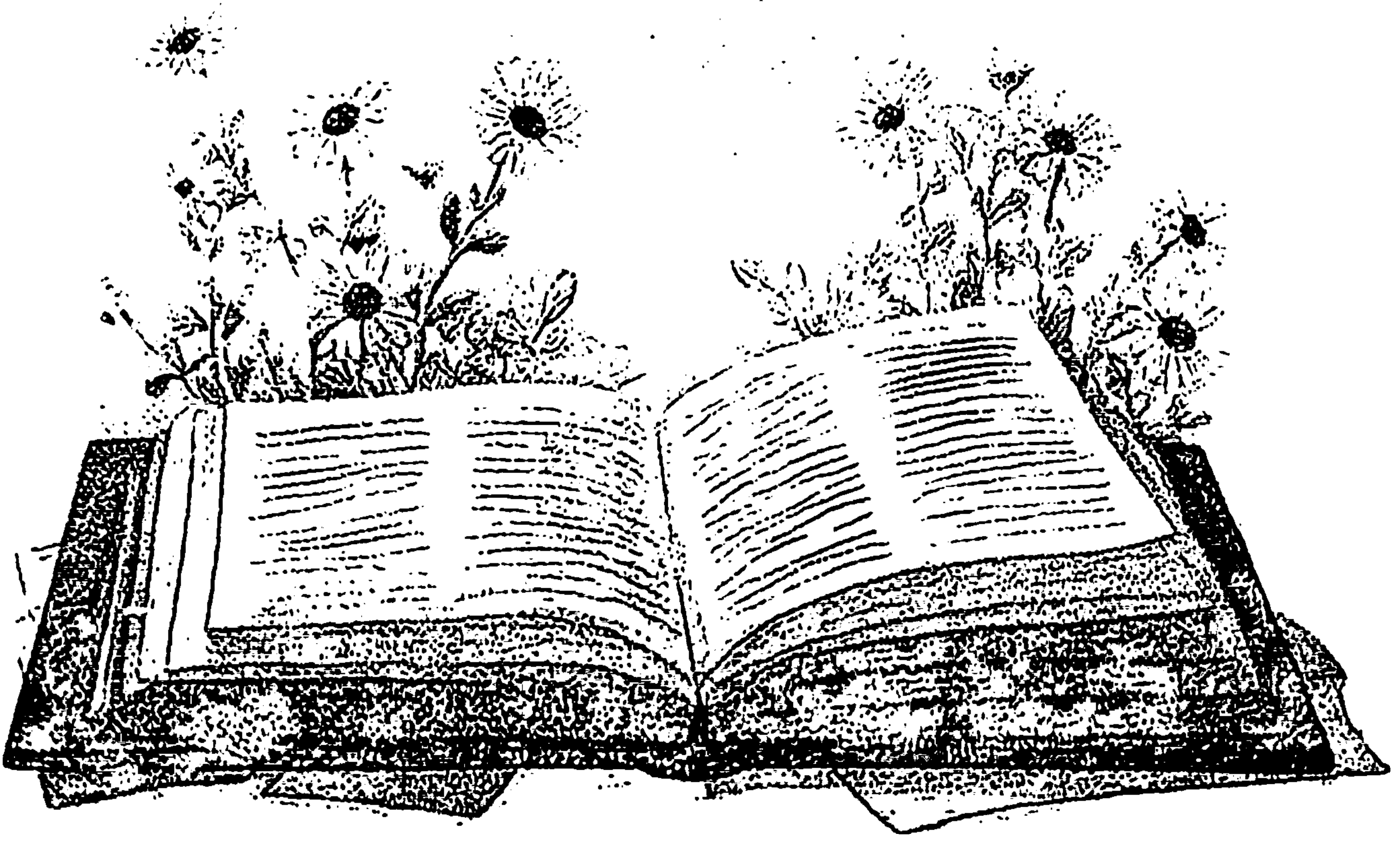
SÜMEYYE DEMİRKAN

@ayisigikitap

*Bu kitap, eline kahvesini alıp yeni bir yolculuğun
keyfini çıkarmak isteyen herkes içindir.*

0.1

YANN TIERSEN ~ LA VALSE D'AMÉLIE

“Bir gün seversem seni, vazgeçme benden.
Çünkü muhtemeldir ki seni bulduğum zaman
gitmiş olacaksın kalbimden.”

Sıcaktan şakaklarıma doğru yapışmış saç tellerimi usulca geriye ittim ve miskin bir kedi gibi başımı Ahmet'in omzuna yasladım. Gülümsediğini işittim sessizce. Elleri, omuzlarıma gider gibi olduğunda, bundan vazgeçip saçlarımı sersemce karıştırmaya başladı.

“Yapma şunu,” dedim mızmızlanır gibi. Saçlarımla uğraşmayı çok seviyordu.

Ahmet benim çocukluk arkadaşımdı. İlkokul ve ortaokulu birlikte okumuştuk, şimdi de aynı liseye gidiyorduk. Anne ve babalarımız bir araba park etme kavgasıyla rastlaşmış ve biz de o anda birbirimizi görüp onların bu hâllerine kıkırdamıştık. Sonra ailelerimiz birkaç sefer daha denk düşmüş ve gün geçtikçe aralarındaki buzları eritmeye başlamışlardı. Günden güne bir bağ oluşmuştu aramızda. Hem Ahmet'le hem de ailesiyle...

Ahmet benim için arkadaştan daha öteydi, o hep farklıydı. Kız arkadaşlarıyla kavga ettiği zamanlarda ona yardımcı olur, gerekirse kızardım Ahmet'e. Hiç şikâyetçi olmazdı o da.

Gülmeye devam etti. “O kadar saat ders çalışırsan kafanı koyduğun her yerde uyursun tabii.”

“Bu yıl hayatımızın sınavına gireceğiz, tabii çalışacağım,” dedim gözlerim kapalı bir hâlde konuşarak. Lise son sınıftık ve sınava her gün daha da yaklaşıyorduk. Okul çıkışı ve hafta sonlarımı da dershanede geçirdiğimi göz önüne alırsak... Evet, sanırım durmak bilmeyen bir maki-neydim.

Ahmet, “Hayatımızın sınavı değil, ucunda ölüm yok,” diye konuştu ve ekledi: “Ayrıca bu hırs ve azimle kazanamazsan ben sana koca bulurum.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümserken, bir elimle kolunu tutup hafifçe çimdikledim. “Henüz on yedi yaşında bir goncayım ben, ne kocası?” diye mırıldandım. “Çok istiyorsan git, sen evlen.”

Histerik bir biçimde güldü. “Konu niye sürekli bana dönüyor acaba?”

“Bilmem, senden başka arkadaşım olmadığı için olabilir mi acaba?” deyip kaşlarımı çattım. “Ya da beni senden başka kimse sinir etmediği için?”

“Hasan ne güne duruyor?” diye sorunca yüzümde bir boşluk peyda oldu. Fakat hemen ardından o boşluğu dolduran keyif taneleri yer edindi.

“O, annem ve babamın sorunu.”

Hasan benim erkek kardeşimdi. Onun da bu sene önemli bir sınavı vardı. Liseye geçecekti... *Umarım*. Eğer ki annem ve babam elindeki bilgisayar, oyun konsollarını almayı başarırsa... Aslında bunu çoğu kez yapıyorlardı ama çocuk tam bir köstebek olduğu için onları her seferinde hüsrana uğratmayı başarıyordu.

“Kendinden başkalarını düşünmemen bazen iyi hissettiriyor olmalı,” diye mırıldandı Ahmet. Bu beni arafta bırakırken başımı omzundan kaldırıp saf saf baktım gözlerine. Gözleri, gözlerimle buluşunca dudaklarımı araladım. “Ben sadece yeteri kadar düşünüyorum herkesi. Fazlası aptallık olmaz mı?”

Dudaklarını sarkıttı ve birkaç saniye konuşmadan pencereden dışarı baktı. Bu süreçte onu izledim. “Neden psikoloji okumak istediğini şimdi daha iyi anladım sanırım,” dediğinde gülmeye başladı.

Gözlerimi devirdim ve koluna vurup, “Haydut,” diye homurdandım.

Sahte bir yüz ekşimesiyle kolunu tutup bana döndü. “Ama bu bir değil, iki değil.”

Onu umursamadan kucığımdaki kitaplarımı toparlamaya başladım ve birkaç dakika sonra otobüsten inmek için ayaklandım. “Yarın görüşürüz,” dedim sakince.

“Görüşürüz,” dedi gözlerini kısarak. Evlerimizin arasında dört durak vardı ve ben, ondan önce iniyordum.

Bir şey söylemezken otobüs durdu ve kapıları açıldı. Sakince merdivenlerden inerken saçlarımın yeniden bozulduğunu fark ettim. Derin

düşünceler kafamın içinde dolaşırken Ahmet'in keyiften dörtlük olmuştur suratıyla karşılaştım.

Otobüsten indiğimde kapılar kapandı ve ben, Ahmet'e yalnızca kızgın kızgın bakmakla yetindim. Fakat otobüs yolda ilerlemeye devam edince o kızgın ifade, yerini sersem bir tebessüme bıraktı.

Biraz yürüdükten sonra apartmanın ziline bastım.

"Kim o?" Ahizeden Hasan'ın sesini işittim.

Sıkıntıyla solurken, "Eben Hasan eben," dedim.

Hasan, "İyy! Gelmiş yine meymenetsiz," diye homurdandı ve giriş kapısını açtı. Aldırış etmeden apartmandan içeri girip asansörle dördüncü kata çıktım.

Ben gelene kadar bu kapı hep aralık oluyordu. Gittim ve ayakkabılarımı çıkarıp elime aldığım gibi içeri girdim. Onları ayakkabılıktaki rafa koyduktan sonra kapıyı kapattım. Burnuma gelen ıspanaklı börek kokusuyla yüzümdeki ifade değişirken hareketlerimi hızlandırıp mutfığa girdim.

Annem hunharca bir şeylerle uğraşıyordu ve pişmiş börekler âdeta, *gel beni ye*, diye bağıırıyordu.

"Kolay gelsin, anne," derken bir parça börek koparıp ağzıma attım.

Annem dalgın dalgın etrafı toplamaya devam ederken, "Hoş geldin," deyip irileşen gözleriyle bana baktı. "Ellerini yıkamadan yeme şunu!"

"Acıktım ya," dedim ağzımdakini bitirirken.

"Ne zaman doydun ki zaten?" dedi annem. Omzumu silktim ve yağlı parmak uçlarımı yalayıp mutfaktan çıktım.

Annem arkamdan seslendi: "Aşağıya seslen de bir kutu meyve suyu koysunlar sepete."

"Yıl olmuş bilmem ne, ben hâlâ hasır sepetle kaç kat aşağı bağıırıyorum!" diye bir serzenişte bulundum.

"Çok konuşma, Mine," diye bana karşılık verirken annem, sırtımdaki çantayı yatağımın üzerine bırakıp pencereyi açtım.

Akşam olmak üzereydi ve bu, günün en sevdiğim saatleriydi. Yan dükkâna bakıp biraz aşağı sarktım. "Veli abi!"

Odam sırf caddeye ve dükkâna bakıyor diye bu işlerle sürekli ben ilgiliniyordum. Kardeşimi bakkala göndermek, kırmızı karın yağması kadar imkânsızdı. Babam da genelde geç vakitlerde gelirdi. Annemin bu son dakika sürprizleri olmasa dersane çıkışı çok rahat alışveriş yapabilirdim ama o, Ayla Karabağ'dı. Son derece dominant, son derece disiplinli ve son derece pamuk kalpli kadının ta kendisi.

Biraz sonra Veli abi dükkânından çıkıp bana baktı. “Efendim, Mine?”

“Bir kutu meyve suyu koyar mısın sepete? Kayıslı olsun.”

“Tamam,” dediğinde geri çekildim ve saçlarımı toplamaya başladım. Çok geçmeden sepetin hareket ettiğini gördüm. Derin bir nefes alıp sepeti yukarı doğru çektim. İçindeki meyve suyunu alırken altından çıkan küçük not kâğıdına baktım.

Heyecanlanmadan kâğıdı da alıp sepeti yavaşça aşağı sarkıttım.

Elimdeki kâğıtla yatağımın üzerine oturdum. Son birkaç aydır bu not kâğıtlarıyla başım fena hâlde deritte sayılırdı.

Kâğıdı açtım ve okudum:

“Ne hissediyorsun, bilmiyorum ama ben baharat tadında bir şeyler yaşıyorum. Bazen acıtıyor, bazen kalbimi mayhoş ediyorsun... Sorun yok, bir gün hepsini aynı anda tadacağımı biliyorum... Umut ediyorum daha doğrusu.”

Not: Tatlı Seven Acı

0.2

CHASE ATLANTIC ~ INTO IT

“Hadi, sofra hazır!” diye seslendi annem, on dakika kadar sonra. Oturduğum yerden kalktım ve yatağın üzerinde duran not kâğıdını alıp çekmecemdeki kutunun içine koydum. Evet, bu notları biriktiriyordum. Deli veyahut salak değildim, sadece günü geldiğinde bunların sahibini öğrenecek ve bana gönderdiği emanetleri ona geri verecektim.

Çekmecemi kapattığım sırada odamın kapısı hızla açıldı. Hasan, “Yemek yiyoruz, duymadın mı?” diye homurdanırken gözlerimi devirdim.

“Anneme tepki vermemiş olmam, onu duymadığım anlamına gelmez.”

“Çokbilmiş,” dedi dudaklarını büzerek. “Üniversiteyi kazan da bir git şu evden. Bıktım senden.”

Hayretle gözlerine baktım. “Ay, asıl ben senden bıktım! Deli mi ne?”

Babamın sesini işittiğimizde ikimiz de susmak zorunda kaldık. Daha doğrusu Hasan... Babamdan epey korkardı. Korkmak değil aslında, ona karşı herhangi bir yanlış davranış sergilemek istemezdi. Ben çam kazığı olduğum için tüm nefretini köküme kusuyordu.

Üzerime giydiğim kapüşonumun fermuarını çekip odamdan çıktım. Annem meyve sularını bardaklara doldururken Hasan bana baktı. “Yardım etsene anneme, işin gücün gezme tozma. Elinin iş tuttuğu yok, evde kalırsın sen kesin.”

“Bak, sen çok oluyorsun ha!”

“Hı hı,” dedi gözlerini devirip. Hemen ardından sofradaki böreklerle uzandı.

Gülümsedim ve babama yöneldim. “Baba, oğlunun ders notlarından haberin var mı?”

Babam kaşlarını çattı. “Alıştım kızım alıştım. Ne diyebilirim ki...” Ardından Hasan’a baktı. “Bizim sanayide eleman açığı var. Yani yerin hazır, beyefendi.”

Büyük bir keyifle gülmeye başladığımda sandalyemi çekip oturdum ve Hasan’ın bozulan çehresine baktım. “Ağla!”

“Baba, çalışıyorum ben,” dedi Hasan hemen kendini savunarak.

Annem elindeki meyve suyu kutusunu tezgâhın üzerine bırakırken, “Ben niye göremiyorum o zaman?” diye sordu.

Hasan, “Doktora gidin, anne. Bunu da ben mi söyleyeyim?” diye mırıldanırken babam hafif, sert bir sesle Hasan’a kızdı. “Annenle doğru konuş, Hasan.”

“Tamam, baba,” deyip anneme baktı sonra. “Özür dilerim, anne. Öyle demek istemedim.”

“Ben de istiyorum,” dedim fırsattan istifade ederek. Hasan boş boş gözlerime bakarken meyve suyumdan bir yudum alıp dudaklarımı yaladım. “Özür diyorum. Dile benden de.”

Alayla güldü. “Çok beklersin.”

Babam otoriter bir sesle konuştu. “Ablan senden kaç yaş büyük, özür dile ondan.”

“Ama baba!” dedi Hasan itiraz ederek.

“Alırım o tableti elinden, kırarım bak,” diye tehdit etti babamı da onu.

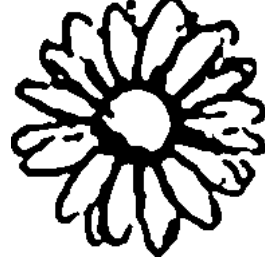
Hasan bu tehdide karşı mecburen boyun eğip bana baktı ve memnuniyetsizce özür diledi. Keyiften delirecektim. “Bir daha olmasın.”

Sinirle baktığını gördüğümde masanın altından ayağıma vurdu. Fakat onu kaş göz işaretlerimle tehdit edip babamı ima edince susmak zorunda kaldı.

Ay, zavallı çocuk...

Böreğimi iştahla yedikten sonra anneme yardım edip odama kapandım. Aslında annem beni ev işlerine karıştırmıyordu. Onun tek isteği, benim başarılı olup hem kendi verdiğim hem de onların verdikleri emeğin karşılığını görmektir.

Gece yarısına kadar ders çalıştıktan sonra sınav tarihini tuttuğum çizelgeden bir gün daha silip uykuya daldım.

Ertesi sabah okula gitmek için hazırlanmaya başladığım sırada Hasan söylenerek içeri girdi. Ona sınırla yükseldim. “Şu kapıyı çalmadan girme bir daha içeri! Görgüsüz müsün sen?”

“Matematik defterimi bulamıyorum, çok meraklı değilim senin odana,” diye ters ters konuştuğunda kıkırdadım.

“Aa! Senin matematik defterin mi vardı?”

Duraksadı ve taklidimi yapıp ekledi: “Evet, var. Evden gideceğin günün çetelesini tutuyorum.”

“Bana bu kadar değer verdiğini bilmiyordum,” dedim düz bir sesle.

İroni yaptığımı anladığında omuzlarını düşürdü. “Sanırım eksi almaktan sayı doğrusundaki sıfıra hiç yaklaşamayacağım.”

Kararlı bir şekilde başımı salladım. “Seninle aynı fikirde olmak nece bir şeydir, üstat?”

“Kıymetini bil,” dedi ve sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı. Ben de çok vakit kaybetmeden evden ayrılıp okula gittim. İlk dersin coğrafya olması bir miktar üzse de Ahmet’le en arka sırada müzik dinlemek bunu çürütüyordu.

“Günaydın,” dedim ve esneyerek önce çantamı sonra da çantamın üzerine başımı koyup sırama oturdum. Ahmet’in nefesinin derinliği kulağıma kazınmıştı.

“Sana gün aymamış anlaşılın?”

Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim.

Ahmet, “Yine çok haklıyım,” dedi sakince ama ses tonundaki hafif, ince ton, gülümsediğinin kanıtıydı.

“Ona ne şüphe, Bay Çokbilmiş,” diye dişlerimin arasından mırıldandım.

“Beni bu kadar tanımış olmana bayılıyorum,” dediğinde tek gözümü açtım ve ona dik dik baktım. “Birkaç yıl kaybımız olmasaydı bebek bezlerimizi bile paylaşabilirdik. Bir zahmet bileyim.”

Güldü. “Bebek bezi?”

Güldüm. “İyy!”

“Ne ıyy?” dedi gülmeye devam ederek. “Annen peşinde alaturka tuvaletle gezmiyordu ya!”

“Öf!” dedim yüzümü ekşiterek. Fakat diğer yandan gülmeye devam ettim. “Sabah sabah mideme kastın mı var, Ahmet?”

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdiği sırada Faruk Hoca içeri girdi. Uyuşuk bir hâlde ayaklandım ve klasik karşılama merasiminin ardından oturdum. Aslında diğer derslerde bunu yapmıyorduk fakat Faruk Hoca son derece disiplinli bir adam olduğu için bunu bizden istiyordu.

Yoklamayı aldıktan sonra gözlerini hepimizin üzerinde bir müddet gezdirdi ve dışarı bakıp iç çekti. “Hava ne güzel, değil mi? Balkanlar’dan gelen soğuk havanın etkisini hissediyorum.”

“Biz hissedemiyoruz, hocam,” dedi İsmail.

Faruk Hoca ölümcül bir bakışın ardından yüzünde peyda olan Joker gülüşüyle fısıldadı: “Hissedersin, evladım.” Ardından kısa bir sessizlik hâkim oldu sınıfta. “Kaldırın kitapları, sözlü yapacağım.”

“Hayda!” diye bir ses artışı sınıfı doldururken Ahmet’le göz göze geldik. Bana göz kırptı. “Sıkıntı yok.”

Gülümsedim ve ben de ona göz kırptım. “Ne zaman oldu ki?”

Gülümsemeye devam ettikten sonra Faruk Hoca gür sesiyle direkt bizi işaret etti. “Arka sıra!”

“Biz mi hocam?” diye sordum müthiş bir soğukkanlılıkla.

“Yok, duvarı delip diğer sınıfı görebiliyorum ben. Onlara seslendim.”

Faruk Hoca ve imaları... Aman, ne komik ne komik!

Ahmet direkt söz alarak, “Buyurun, hocam?” dedi.

“Tahtaya teşrif etmek ister misiniz beyefendi?” diye sordu Faruk Hoca. Ahmet hiç düşünmeden ayağa kalktı ve kendinden emin adımlarla tahtaya çıkıp gömleğinin yakasını düzelttikten sonra bana baktı.

Göz kırptı, yine.

Deli.

“Geldim, hocam,” dedi sonra gözlerini üzerimden çekip Faruk Hoca’ya dönerek.

“Görüyorum, evladım,” dedi Faruk Hoca. “Hoş geldin.”

Ahmet susma hakkını kullanırken aradan geçen birkaç saniyeden sonra Faruk Hoca'dan beklenmedik bir tavır geldi. "Oturabilirsin yerine. Sınavı geçtin."

Ben ve Ahmet şaşkınlıkla Faruk Hoca'ya baktık. "Anlamadım?"

"Anlamayacak bir durum yok, evladım. Sınavı geçtin."

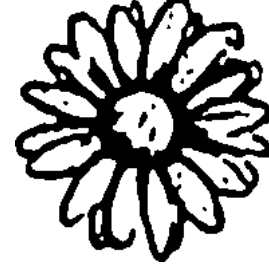
"İyi de soru sormadınız ki?"

"Biliyorum," dedi Faruk Hoca ve ekledi: "Ama ilk kez tahtaya çağır-
dığım bir öğrenci itiraz etmeden, dimdik karşımda belirdi. Aferin."

İçimde filizlenen gurur zerrelere giderek büyürken Ahmet'in mahcup olmuş çehresi, onun ne kadar doğru bir öğrenci olduğunun kanıtıydı. Teşekkür edip yanıma geldiğinde koluna vurdum ve keyifle güldüm. Şaşırmıştı ve bunu belli etmekten hiç çekinmemişti.

Sınıftakilerin çoğu bize bakarken içlerinden birinin derin ve keskin bakışları beni aşırı rahatsız etmişti.

Bu kişi *Sinan*'dı.

Ders arası Ahmet'le birlikte kantine indik. Ahmet kantin sırasına girerken ben de zar zor boş bir yer bularak oturdum, kapüşonumun şapkasını kafama geçirdim ve esneyerek kafamı masanın üzerine koydum.

Birkaç dakika sonra masaya birinin geldiğini anladım ama asla merak edip başımı kaldırmadım. *Canım uykum, seni rahatsız etmelerine izin vermem, merak etme.*

Beklemeye başladım fakat karşımdaki kişinin de aynı tavrı gösterdiğini anladığımda homurdanarak, "Ee?" diye mırıldandım.

"Kafanı kaldırırsan bir şey konuşmak istiyorum seninle," diyen bir ses işittim. Bu ses tanıdıktı ve başımı kaldırıp tahminlerimden oluşan ağa, balık gibi takılan Ceren'e baktım.

"Nedir?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Direkt konuştu: "Ahmet'le aramı yapar mısınız?"

"Esra Erol muyum ben?"

"Seda Sayan olabilirsin belki," dediği an keyiflenerek gülümsedim ve kafamı kaldırıp omurgamı düzelterek kızın gözlerinin içine baktım.

“Bu iş baştan olmaz. Ahmet bu tip mizah anlayışı olan kızlardan haz-
zetmez.”

Kaşlarını çattı. “Seninle takılıyor ama?”

Bir anda yüzümü ekşitip hayretle karşımdaki içi boş zihniyete baktım.
“Ne alaka? Biz arkadaşız... Üstelik mizah seviyemi ölçecek bir insan de-
ğilsin,” deyip ona el salladım. “Güle güle, canım.”

Ceren gözlerini devirdi ve homurdanarak masadan kalktı. Ahmet’e
elbette ki bu tip konularda yardım ediyordum ama bu kız hiç olmazdı.
Okulda adının anılmadığı bir kantinci Rüstem abi kalmıştı, o da evliydi
zaten.

Ceren’in arkasından tip tip bakarken Ahmet elinde iki tost ve iki
meyve suyuyla birlikte karşıma oturdu. Elindekileri masanın üzerine bı-
rakırken beni süzdü. “Ne oldu?”

“Yok bir şey,” dedim onu geçiştirerek. Daha sonra tostumu elime
aldım ve bir parça ısırdım. “Teşekkür ederim.”

Omzunu silkti ve pipetinin poşetini çıkarmaya başladı. “Geçen gün
birlikte izlediğimiz film vardı ya, *Zindan Adası*. Dün onu bir daha iz-
ledim ve bu sefer taşlar yerine oturdu gibi.”

Tostumu yerken güldüm ve elimle ağzımın üzerini kapatıp mırıl-
dandım: “Leonardo bir deli.”

“Leonardo’yu delirten hayat bizi harcar, Mine!”

Gülmeye devam ederek, “Harcasın be!” dedim. Güldü. Ahmet’le ger-
çekten eğleniyordum. Onunla birçok şeyi paylaşabiliyor ve ortak dilimizi
sürekli bir yerlerde buluşturabiliyorduk.

Meyve suyumdan bir yudum alırken yanımdan geçen İpek ve ya-
nındaki sinek ikiliyle bakıştık. Bana tuhaf bir bakış savururken onu tiye
alıp Ahmet’e sordum: “Sen bu kızla nasıl çıktın, anlamıyorum ya?”

Ahmet, “Şey bu...” dedi düşünür gibi. “Sarhoştum, hatırlamıyorum.”

Güldüm. “Ne içtiysen söyle de ben içmeyeyim ondan.”

“Kahve.”

“Olur,” dedim ve çalan zille birlikte ayaklanıp yeniden Ahmet’e ses-
lendim: “İki küp şeker olursa sevinirim.”

Krizi fırsata çevirmekte üstüme yoktu.

Ahmet bıkkın bir şekilde meyve suyunun kutusunu çöpe atıp kantin reyonuna yönelirken onu gülerek izledim ve saçlarımı geriye doğru savurup ellerimi kapüşonumun cebine soktum.

Onu beklemeye başladığım sırada Sinan'ın erkekler tuvaletinden çıktığını gördüm. Manasız bir şekilde göz göze geldik. Bana az önce, derste baktığı gibi bakmamıştı. Kaşları çatık değil, aksine daha yumuşaktı. Bundan rahatsız olduğumda başımı öne eğdim ve parmak uçlarımda yükselip derin bir nefes alarak dudağımı kemirmeye başladım.

Az sonra tam önümden, hemen omzumun kenarına sürtünerek geçtiğinde eğik olan başımı kaldırıp arkasından seslendim: “Önemli değil.”

Merdivenlere doğru ilerleyen adımlarını duraksatmayı başarırken arkasını dönüp kaşlarını çatı. “Efendim?”

Dudaklarımı büzerek neşeden uzak bir hâlde güldüm. “Omzuma kasıtlı dokunman sorun değil.”

“Ben mi?” diye sordu soğukkanlı bir şekilde.

“Tamam ya,” dedim elimi saçlarıma götürüp umursamadan. “Yok bir şey.”

“Bence de,” dedi direkt. “Yok hiçbir şey.”

Gözlerimiz yeniden kesiştiğinde bu anı sorguladım. Sinan'la iki yıldır aynı sınıftaydık ve onunla bir veyahut iki kez konuşma fırsatım olmuştu. O da zaten grup ödevlerinde görev dağılımı yapmak için oluyordu.

“Aynen,” dedim konuşmayı neden bu kadar sulandırıp gereksiz bir hâlde uzattığımı bilmeden. Bir şey söylemedi ve başını hafifçe sallayıp arkasını dönerek uzaklaştı.

Bu anı uzun uzadıya tartmaktan kaçınarak gözlerimi devirdim. O sırada Ahmet, elinde bir bardak kahveyle yanımda belirdi. İçim sıcacık olurken kahveyi aldım. “Çok incisin. Evleneceğin kadın şimdiden dünyanın en şanslı insanı.”

Sınıfa girdiğimizde en ön sırada oturan Hatice'nin çıldırmış bir vaziyette ders çalıştığını gördüm. Yanından geçerken, “Tamam, en iyi sensin,” diye konuştum.

“Ne alakası var?” diye sordu başını kaldırıp. Masasının üzerindeki kaptaplara göz gezdirmeyi bitirdikten sonra Ahmet'in yanına gidip oturdum. Daha doğrusu kendi sırama.

“Şu kızı bu sınavda geçemezsem eğer önce onu sonra kendimi, en son da seni keserim.”

“Ben niye kesiliyorum ki?” diye sordu Ahmet.

Gözlerimi kıstım ve kahvemden bir yudum alıp şirince gülümsedim. “Demek ki yeteri kadar bana destek vermemişsin.”

Sahte bir isyanla elini masaya koydu. “Ulan, ben kendime bile bu kadar gaz vermiyorum.”

Kahvemden bir yudum daha alacağım sırada Ferhan Hoca elinde çantasıyla içeri girdi ve topuk sesleriyle bizi susturmayı başardı.

“Günaydın,” dedi yerine geçip otururken. Güler yüzlü ve sevecen bir kadın olması, her öğrenci için artı bir puandı ama konu not vermeye geldiğinde aynı düşünceler bizi terk ediyordu.

Edebiyat hocasıydı ve ciddi manada çok düşük notlar veriyordu.

En ön sırada Hatice’nin yanında oturan Elif, “Çok şıksınız, hocam,” diye iltifat ettiğinde kusacak gibi oldum ve Ahmet’in kulağına fısıldadım: “Bir gün de beğenme bir şeyini be, beğenme!”

“Beğeniyor demek ki,” dedi Ahmet ruhsuz bir şekilde. “Boş ver. O da ekmeğinin peşinde.”

“Salak,” dedim ve anında gülümseyerek koluna vurdum. Bundan pek acı çektiğini sanmıyordum.

Sınıftaki homurdanmalar büyürken Ferhan Hoca elini masaya vurdu ve sınıfa seslendi: “Bu dönem için performans ödevinizi ve grup eşleşmelerinizi WhatsApp grubuna attım. Oradan bakabilirsiniz.”

Bıktım, bıktım bu ödevlerden!

Müthiş bir heyecanla -ama öyle böyle değil- WhatsApp’a girdim. En son ne ara bu kadar heyecan yaptığımı hatırlamıyordum. Sanırım kızaklı telefonumdaki prensesi kurtarma oyununu tek seferde bitirdiğim bir andı.

12-D Sınıf Grubu

1. Grup: Yasin ve Merve

2. Grup: Mücahit ve Ayşe

3. Grup: Kerem ve Arda

Sabırsızca ismimi ve eşleşeceğim kişiyi listede arıyordum.

6. Grup: Sinan ve Mine

Gördüğüm şey beni epey şaşkına uğrattırken başımı kaldırıp ona baktım.

Bana bakıyordu.

Sanırım uzun bir süredir...

0.3

ARIANA GRANDE ~ INTO YOU

Ders bitiminde sıramın üzerindeki kalemi geriye doğru ittirerek hafifçe esnedim. Cidden uykuya âşık bir insandım ve olur olmadık her yerde uyuyabiliyordum. En çok da otobüste uyumayı seviyordum, otuyorsam eğer... Kollarımın üzerine koyduğum başımı iyice oraya yerleştirdiğimde Ahmet'in sırttan ifadesiyle karşılaştım. “Kahve bile yetmiyor artık uykunu açmana, ha?”

Kaşlarımı yukarı doğru havalandırarak sııttım. “Hayır.”

“Ne yapıyorsun evde sen Allah aşkına ya? Sabahlara kadar ders çalıştığın belli de...” Cebinden çıkardığı telefonunun kilidini açmak için kaldırdı. Bir şey söylemeden gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Uyumak değil aslında benimkisi, gözlerimi dinlendirmekti.

“Hayda!” dedi Ahmet isyan eder gibi.

Gözlerimi irileştirip şaşkınca ona baktım. “Ne oldu?”

Telefonunun ekranını bana çevirerek, “Dershaneden,” diye konuştu. “Cuma günü olan deneme sınavı yarına alınmış.”

“Bugün günlerden ne?” diye sorduğumda, “Salı,” diye yanıtladı.

Huysuz bir biçimde hayıflanırken, “Ama ayıp,” dedim.

Güldü. “Çok büyük ayıp hem de.”

Koluna hafifçe vurduğumda sahte bir hissiyatla yüzünü buruşturup, “Bu yaptığın da çok ayıp,” dedi.

Omzumu silkerken sınıftan içeri giren Sinan'ı gördüm. Gözleri direkt beni buldu, aslında bu olağan bir durumdu. Kapıdan içeri giren herkesin gözleri direkt karşı tarafı, yani bizim sıramızı görüyordu. Sinan sakın adımlarla yerine geçip otururken saçma bir şekilde onu izlemeye başladım. Bir kolunu oturduğu sandalyenin sırtına atmıştı, diğer eli de sırasının üzerinde duran kalemiyle meşguldü. Koyu kahverengi saçları ve rengini tam anlamıyla çözemediğim gözlerini sıranın üzerinden

çekmezken sanki ona baktığımı anlamış gibi başını biraz dikleştirdi. Bunu fark eder etmez derhâl gözlerimi üzerinden çektim ve yutkunarak başımı sıranın üzerinden kaldırdım.

“O değil de Ferhan Hoca beni Ela’yla eşleştirmiş,” dedi Ahmet. Kaşlarımı çattım ama bu kötü bir histen ziyade içimdeki garipliktendi. Ela ve Ahmet eski sevgililerdi. Yaklaşık yedi ay süren bir ilişkileri olmuştu. Ayrılma sebepleri ise Ahmet’in bana daha fazla zaman ayırmış olmasıydı, daha doğrusu olmasıymış. Hâlbuki böyle bir durum söz konusu değildi.

“Sanki bilerek yapmış gibi.”

“Sanmam, kimse bilmiyordu ki.”

Dudaklarımı sarkıttım. “Ee, nasıl çalışacaksınız peki?”

Omzunu silkti. “İki medeni insan gibi.”

Güldüm. “Kral.”

“Dalga geçme,” deyip gülüşüme eşlik ederken bana döndü ve gözlerini kısarak, “Sen kimle eşleşmiştin?” diye sordu.

Dudaklarımı ıslatıp, “Sinan,” diye mırıldandım.

Duraksadı ve kaşlarını çatarak Sinan’ın olduğu sıraya baktı. “Ne alaka şimdi bu?”

“Ne bileyim ben, Ahmet?” diye açıklama yaparken ekledim: “Sanki ben yapıyorum.”

Ahmet, Sinan’ın üzerinden gözlerini çekmedi. Sinan fazla sürmeden bakışlarını bizim sıraya çevirdiğinde sol kaşını kaldırıp düz bir sesle, “Evet?” diye sordu.

Gözlerim irileşirken Ahmet konuştu: “Bakıyorum sadece, sakın.”

Sinan, “Bakma, dön önüne,” dedi hafif, sert bir sesle.

Sınıftaki birkaç öğrenci bu konuşmayı dinlemeye başladığında Ahmet’in gerildiğini hissettim. “Sana ne, birader?”

Sinan bu esnada gülümsedi fakat bu pek neşeden kaynaklı değildi. Kafasını sağa sola salladı ve dudaklarındaki tebessümü silip yeniden Ahmet’le göz teması kurdu. “Zor oluyordur...”

Gözlerimi kısarak yüzündeki o ifadeyi izlemeye başladım. Son derece soğukkanlıydı. Sinan’la şu zamana kadar herhangi bir münasebetimiz

olmamıştı. Ne benim ne de Ahmet'in. Gerçi biz genel olarak sınıftakilerle takılan tipler değildik. Birbirimize yetiyorduk.

“Ne diyorsun?” dedi Ahmet pürüzlü bir sesle. Ahmet'in giderek gerginleşen ses tonundan bu konunun daha fazla uzayıp da tatsızlaşmaması gerektiğini anladım.

“Ahmet tamam, boş ver,” diye koluna dokunduğumda Sinan'ın çatılan kaşlarının altında beliren o kısık gözlerini üzerimde hissetmem zor olmadı.

Zor bir durumun içine düşmüş gibi gözlerimi diğer tarafa, Ahmet'i de nihayetinde kendime çevirmeyi başarmıştım fakat o epey gerilmişti. Aslında sakın bir tipti ama bazen onun da sabrının denendiği oluyordu. “Niye abarttın ki?” diye sordum sakince. “Hem daha önceden konuşmuşluğunuz da yok.”

“Bırak ya,” dedi. “Artistin teki.”

Güldüm. “Haydut.”

Benim aksime gülmezken yüzümdeki tebessümün giderek silikleştiğini hissettim. Zaten o sırada zil çoktan çalmış, Ali Hoca sınıfa girmişti. Matematik dersini iki senedir bu hocayla işliyorduk ve adam matematiği sevmeyen birini bile bu derse düşürebilirdi. Kendini ve bizleri hiç kasmadan ders işleyişi hem daha iyi öğrenmemizi sağlıyor hem de sıkılmamızı engelliyordu.

“Nasılsınız, gençler?” diye sordu sınıf defterini açarak. Önlerden biri soruyu yanıtlarken saçlarımı geriye doğru savurdum ve defterimi açıp beklemeye başladım. Saçma bir şekilde aklıma az önceki tartışma düştü. Fark ettirmeden saçlarımın yüzünü kapatmasını fırsat bilerek Sinan'a baktım. Biz pencere tarafında, o da duvar kenarında oturuyordu. Tek başınaydı, yani çoğunlukla tek oturuyordu.

Kafasını duvara yaslamış, bıkkın bir hâlde elindeki kalemle uğraşıyordu. Kaşlarımı çattım ve onu izlediğim için kendime kızıp önüme döndüm. Sonra da ders başladı.

Kırk dakika kadar süren dersin ardından zil çaldı ve elimdeki kalemi hızla bırakarak derin bir nefes verdim. “Ne sıkıcı bir konu bu ya?”

Ahmet, “Al benden de o kadar,” deyip aynı şekilde başını geriye yatırırken dudaklarımı ıslattım ve ayaklanarak, “Bir hava alayım ya da kantine ineyim, daraldım,” dedim. “Hadi gidelim.”

Ancak Ahmet’in keyfinin pek yerinde olmadığını gördüm. “Sen git de gel, sınıftayım ben.”

Çok üzerine gitmeden kafamı salladım ve telefonumu da alarak sınıftan çıktım. Okulda hemen hemen herkesi tanır, bilirdim. Yan sınıfın yanından geçerken kapıda bekleyen sinek ikili Büşra ve Esra’yla karşılaştım.

“N’aber, Mine?” diye sordu Esra. Sarı saçları yağlanmaktan başka bir ülke kurmak üzereydi. “İyidir, senden?” diye sordum fazla muhatap olmadan.

“İyidir bizden de,” diyerek sözü alan Büşra’ydı bu sefer. “Hâlâ boşsan gel, kırma da Fatih’le çık işte.”

Asansörle üst kata çıkıyorduk sanki.

Yüzümü buruşturdum ve onlara istediklerini vermeden sııttım. “Boşum ama dolmak isteyen sensin sanırım?” Büşra bu sefer konuşmadığında onun gerildiğini fark ettim. “Neyse, akıllı kızlarsınız, çabuk alışsınız.” Yüzümdeki ifade iyice gevşerken yanlarından ayrıldım.

Yemin ederim ruh hastası be bunlar!

Bahçeye indiğimde sakın bir yer bulmak için arka tarafa yürümeye başladım. Samimi olduğum bir kız arkadaşım yoktu ve itiraf etmeliyim ki çok da umurumda değildi. Sakin adımlarla okulun arka tarafına yürüdüm ve ağaçların altındaki bankın boş olduğunu görüp oraya doğru yürümeye başladım.

Ta ki hemen duvar dibinde sigara içen Sinan’ı görene kadar...

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken istifini bozmadan sigarasını içmeye devam etti. Yalnızdı. Umursamamaya çalıştım ve tavrımdan taviz vermeden gidip banka oturdum. Sırtımı diğer tarafa dönerek onunla yüz göz olmamaya çalıştım. Neden bilmiyorum ama geriliyordum.

Havanın güzelliğini fırsat bilerek başımı geriye doğru yasladım ve gözlerimi kapatarak birkaç dakika kalan vaktimi değerlendirmek istedim. Etrafta kuru bir gürültü olmasına rağmen kendimi dinlediğim için bundan pek etkilenmiyordum.

Az sonra bir ses işittiğimde gözlerimi açtım ve bankın diğer ucunda oturan Sinan'a baktım. Onu fark ettiğimde aniden toparlanarak dağılan saçlarımı özensizce omuzlarımdan geriye doğru sarkıttım.

“Rahatsız mı ettim?” diye sorduğunda, “Hayır,” dedim. Sonra üzerime vazifeymiş gibi ekledim: “Kameraları görmüyorsun sanırım, çok rahat sigara içiyorsun da.”

Bana bakmadan başını öne eğdi ve gülümsedi. “Görüyorum da...” Yüzünü bana doğru döndü ve gözlerime baktı. “Pek umurumda değil.”

Duraksadım ve gözlerine sersem gibi bakmaya devam ettim. Ağaçların arasından sızan güneş ışığı göz bebeklerine vurdukça onların da rengi iyice belirginleşiyordu. *Kahverengiydi gözleri...*

Buna bir son verip gözlerimi ondan çekerken, “Senin sorunun,” dedim.

“Aksini iddia etmedim.”

Ses tonunun tok ve kendinden emin oluşuna aldırış etmeden telefonumu açıp saate baktım. Ne güzel, sadece bir dakikam kaldı. Surat asmadan telefonumu kapattım ve Sinan'ın yanımda olmasını fırsat bilerek ona döndüm. “Bu arada birlikte performans ödevi yapacağız, haberin var sanırım?”

“Biliyorum,” derken gözlerini kıstı.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ne zaman yapalım? İki hafta süremiz var.”

“Hallederiz,” dediğinde kaşlarımı çattım. “İki hafta süremiz var, diyorum. Üstelik benim birçok işim var. Bir an önce bitirelim de kurtulalım.”

Ses tonumun sert ve yüksek çıkmasına hayret dolu gözlerle bakmaya başladığında dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Tamam... Sakin...” Çatılan kaşlarımı indirirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Devam etti: “Ne zaman istersen yaparız.”

“Tamam,” dedim. “Sakinim.”

Dudağının kenarını kıvrırırken kafasını alayla salladı. “Orası kesin.”

Yüzünün yan kısmına boş boş bakmaya devam ederken zil çaldı ve beklemeden ayaklandım. “Zil çaldı,” dedim saçma sapan konuşarak. *Allah'ım ne kadar saçma bir anın içine düştüm ben böyle...*

“Duydum,” dedi rahat bir tavırla.

“İyi.”

Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. Hafif kirli sakalları yüzünü süslüyordu sanki. Okula tıraş olmadan girmesi de bir garipti. Gerçi bizim okula insanlıktan nasibini almamışlar bile girebildiği için bunlar sorun bile sayılmazdı. Kısılan gözlerine inat dudaklarını araladı. “İyi.”

Birkaç saniye duraksadım ve sonra hızlı adımlarla yanından ayrıldım.

Ne muazzam bir teneffüs ama...

Hah!

Sınıfa girip doğruca yerime geçtim. Ahmet telefonu uğraşıyordu. “Ne yaptın?” diye sordu dalgın dalgın.

“Hiç,” deyip geçiştirdim onu. Hırkamın kollarını düzelterip yerime oturduğumda kapıdan içeri giren Sinan’la göz göze geldim.

Bana baktı ve gülümser gibi olup yerine geçti.

Bu neydi şimdi?

Yutkunurken dişlerimi sıktım ve ona bakmamaya çalışarak Ahmet’e odaklandım. “Sen ne yaptın?”

“Öyle takılıyorum,” dedi telefonu oynamaya devam ederek. Üzerine gitmeden başımı tekrar sıramın üzerine koydum ve hocanın gelmesini bekledim. Çok geçmeden Ali Hoca içeri girdi ve beklemeden tahtayı silmeye başladı.

“Sınav tarihlerinden haberiniz var, değil mi?” diye sorduğunda, ön sırada oturan sınıfın ayaklı gazetesi Hatice cevap verdi: “Evet, hocam.”

İsmail, “Hayır, hocam. Benim haberim yok,” diye konuştuğunda Hatice, “Panoda asılı ya, görmüyor musun?” diye çıkıştı.

İsmail, “Körüm ben, Hatçe,” diye dalga geçerken sınıfta gülüşmeler başladı.

Gözlerim istemsizce Sinan’ın oturduğu sıraya kayıyor, ona bakmamak için âdeta kendimle mücadele ediyordum. Çok saçmaydı ama durum böyleydi.

Hatice tavrından taviz vermeden İsmail'e göz devirirken bu durum İsmail'in asla umurunda olmadı.

Ali Hoca, "Dershanedeki netleriniz nasıl peki?" diye sordu bu sefer sınıfa dönerek.

İsmail, "Vallahi hocam ne siz sormuş olun ne de biz duymuş olalım," dedi.

Hatice anında müdahale ederek kendini belli etti. *Aman, bir şeyden de eksik kal!* "Hocam, benim netlerim iyi gibi... Daha iyisini yaparım sanırım."

İsmail, Hatice'ye döndü. "Kaç net yapıyorsun, kız Hatçe?"

"Genelde beş yanlış falan çıkarıyorum, gerisini yapıyorum."

"Yuh!" dedi İsmail kendine mâni olamadan. "Gözün doysun gözün. Onu bulamayanlar da var... Mesela ben."

Hatice omzunu silkip elindeki kalemle oynamaya başladığında gözlerimi devirip Ahmet'in kulağına fısıldadım: "Bu kızı, bu sınavda geçmek şart oldu artık. Şu havalara bak! Bir tane koyacağım enseye, nereden geldiğini şaşıracak."

Ahmet güldü ve şaşkın bir ifadeyle karşılık verdi: "Sakin ol, şampiyon."

"Tamam," dedim. "Sakinim."

Az önce de sakın olmam gerektiğini söyleyen biri olmuştu. *Sinirli biri değilim ki ben.*

Sıkıcı bir matematik dersi sonrası günün diğer saatlerinde ölü taklidi yapmak çok da zor olmamıştı. Çıkış zili çaldığında sıramın üzerinde duran kâğıt ve kalemlerimi, tek omzumdan aşağı sarkıttığım çantamın içine koyarak sınıftan çıktım. Ahmet'le koridorda ilerlemeye başladığımızda duraksadı. "Ben bir tuvalete gideyim, sen aşağıda beklesene beni."

Kafamı salladım. "Tamam."

Ahmet erkekler tuvaletine girerken ben de sakın adımlarla bahçeye indim. Okul büyük ve kalabalık olduğu için insanlar çok göze batmıyordu. Kısa bir süre sonra kendimi bahçede bulmuş, onu beklemeye başlamıştım.

Yüzüm kapıya dönük değildi ve çıkanları görmek istemiyordum.

Haklı bir açıklama.

İsyan ya da adına ne denirse...

Gözlerim güneşten kısılrken az sonra hemen yanımdan biri geçti ve omzu omzuma temas etti.

Bu Sinan'dı.

Hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçtiğinde onu durdurdum. “Bu iki etti.”

Duraksadı ve kaşlarını çatarak arkasını döndü. “Olan ne?”

Hayretle güldüm ama bu tatsız bir tebessümdü. “Omzuma çarpıyorsun, diyorum ikidir. Dikkatsizlik mi başka bir şey mi?”

“Farkında değilim,” dedi düz bir sesle. “Acıdıysa kusura bakma.”

“Acımadı,” dedim saf saf. “Kasıtlı yapıyorsun, bunu hesaba katman gerekir.”

“Kasıtlı mı yapıyorum?” diye sordu gülerek.

“Evet,” dedim kendimden emin bir şekilde.

Gözlerimin içine bakmaya başladığında konuşmadı ve aralık olan dudakları kapandı. Amacını ve karakterini çözemiyordum.

Sinan konuşmama kararı almış gibi suskunluğunu korurken, Ahmet'in sesini işitmemle Sinan'ın kaşlarının çatılıp az önceki yerinden gitmesi sadece saniyelerini almıştı.

Ahmet şüpheyle, “Sinan denen çocuk muydu o?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, oydu.”

“Bir şey mi olmuş?” diye sordu.

“Yok,” diye geçiştirirken onu, çoktan okuldan çıkmıştık.

Durakta bir süre bekledikten sonra gelen otobüse bindik. İçerisi o kadar kalabalıktı ki nefes almak için değil oksijen tüpü, havayı uçursan yine de işe yaramazdı.

“Bu nedir böyle?” diye isyan ederken Ahmet sıkıntıyla solup alıp verdi. “Halk otobüsü dediğin böyle olur, insana nefes aldırılmaz.”

“Ay!” dedim isyan ederek.

Ahmet'le düşük bütçeli *Survivor* çektikten sonra nihayet eve gelebilmişim.

Kapının ziline bastığımda Hasan'ın sesini işitmemle göz devirme anım pek bir manidar olmuştu açıkçası.

Hasan, “Sen mi geldin kız, işe yaramaz?” diye sorduğunda kısa kestim. “Aynen Hasan aynen.”

“Açayım mı kapıyı?”

“Zahmet olacak ama.”

“Ondan geriye say.”

“Acun musun çocuk sen, ne artistlik yapıyorsun?”

“Bak, açmam.”

“Annemi çağır, gelsin,” diye söylendim.

Güldü. “Annem tuvalette.”

“Hasan, aç şu kapıyı. Yoksa babama söylerim, seni tokat manyağı yapar!”

“Hemen tehdit, hemen tehdit!” diye homurdandı.

“İşine gelirse.”

Hasan çok geçmeden -yani beni ziyadesiyle sinir ettikten sonra- kapıyı açtı. Asansörle üst kata çıkıp eve girdim. “Ben geldim!” diye seslendim evdekilere.

Hasan mutfaktan çıkarken bana ters bir bakış attı ve elindeki kırmızı elmayı ısırdı. “Görüyoruz.”

“İyi.”

“Kötü.”

“Şükür be!” diye fırsattan istifade edip sevinerek odama girdim ve arkamda bıraktığım homurdanmaları umursamamaya çalıştım.

Biraz sonra üzerimi değiştirmeye başladığım sırada annem içeri girdi. “Anne, şu kapıyı bir çal artık,” deyip onu uyarırken annem, “Tamam, bir daha olmaz,” deyip pencereye baktı. “Sepete iki ekmek koysunlar da yemek yiyelim.”

İtiraz etmeden üzerimi giyindim ve perdemi kaldırarak aşağıya seslendim: “Veli abi, iki ekmek bize!”

Ekmekler hazır olana kadar yarınki ders programına baktım.

Harika, kesinlikle aradığım intihar sebebi.

Perdede bir hareketlilik söz konusu olduğunda ekmeklerin hazır olduğunu anladım ve sepeti yukarı doğru hızla çektim. En sonunda ekmekleri aldım ve şaşırmadığım bir durumla karşı karşıya kaldım.

Ekmegin altından yeni bir not kâğıdı daha çıkınca onu aldım ve bıkkın bir şekilde okudum:

“Her gün biraz daha, biraz daha kapılıyorum sana.”

Not: Tatlı Seven Acı

Notu okuduktan sonra kaşlarımı çattım. Yarın Veli abinin yanına yeniden inecek ve defalarca kez sorduğum soruyu yeniden yöneltecektim.

Bu ne böyle canım? Dilek ve şikâyet kutusuna döndüm iyice!

Annemin henüz tuvaletten çıkmamış olmasını fırsat bilip hızla elimdeki notla birlikte aşağı inerek Veli abinin dükkânına girdim. Yarını bekleyemeyecektim.

“Merhaba, Veli abi,” dedim sakince.

Duvara monte edilmiş küçük televizyondan bakışlarını çekti ve gözlerime baktı. “Buyur, Mine?”

Bu soru da şimdi nasıl sorulur ki?

Neyse, aynı soruyu defalarca kez sordun zaten.

Bir kez daha sor be kızım.

İçeri biraz daha girdim ve elimdeki notu Veli abiye gösterdim. Adam duraksayarak ayaklandı. “Abi, bu notların bana geldiğini biliyorsun ama kimden geldiğini söylemiyorsun,” diye konuştum. Sustu. “Defalarca kez sana, *bunların sahibi kim*, diye sordum ama sen, *bilmiyorum*, deyip geçiriyorsun beni,” deyip düz bir sesle çıkıştım. “Sebep?”

“Mine, bak...” dedi açıklama yapacak bir inandırıcılığı kendinde bulunmazken. Veli abi otuzlu yaşların başında, henüz yeni evlenmiş bir adamdı. Yıllardır da bizim apartmanın dibindeki dükkânda çalışırdı. Şu güne kadar bir yanlısını görmemiştim ama bu not olayı ciddi bu adama anlam vermememe mâni oluyordu.

“Bakıyorum,” dedim sabırsızca davranarak. Sonra onu beklemeden konuşmaya devam ettim: “Bu notlar bana her gün gelmiyor, kabul ama kaç aydır ne olup bittiğini biliyorsun. Çok mu zor sahibini söylemek, abi? Benim bir sapığım var resmen. Sence bu hoş bir durum mu?”

“Düşünme öyle,” dedi hızla. “Emin ol, kötü biri değil.”

“Ya abi, kim o zaman?” dedim hayretle gözlerine bakarak. “Sen bunların içinde ne yazıyor, biliyor musun?”

“Az çok,” dedi kısık sesiyle. “Ama emin ol, sana zarar verecek biri olduğunu bilsem asla koymam o notları oraya.”

“Abi benimle alay ediyorsun sen,” dedim keyifsizce gülerek. “Benimle oyun oynuyorsun hatta.”

Dudaklarını ıslatıp çekerken eskimiş deri ceketinin yakalarını düzeltip konuştu: “Estağfurullah, Mine. Seni biliyorum, nasıl iyi bir kız olduğunu da... Ben sadece... Söyleyemem işte.”

“Peki, aynısı senin kızına yapılırsa hoşuna gider mi? Ya da ben bunları babama göstersem?” diye sordum üst üste. *Haklıydım ulan!* Her şey adamın dilinin ucunda ama yok anasını satayım, kerpeten getirsem bile açmaz. Öyle bir ağız var adamda.

“Gitmez tabii,” dedi sessizce. “Ama dediğim gibi zararı olacağını bilsem söylerim sana. Hem günü geldiğinde bu notların sahibi kendini belli edecek,” deyip toparladı durumu. “Daha doğrusu edecekmiş.”

“Miş?” diye sordum kaşlarım yukarı kalkarken. “Ha, büyük piyanonun çıkmasını bekliyorum yani?” Yine sustu. Derin bir nefes alıp ekledim: “O zaman o şahsa söyle, bu notları atmadım, biriktiriyorum. Günü geldiğinde cesaret edip karşıma çıkarsa yüzüne çarpacağım.”

Veli abi gözlerimin içine boş boş bakmaya devam ederken kaşlarımı çattım. Bu notların sahibinin zararsız bir insan olduğunu iddia ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de bu kişiden korkmuyordum ama artık sabrımın sınırlarını zorlaması, beni istemediğim şeyler yaptırmaya zorlayacaktı. İşte bundan korkuyordum.

Veli abi sükûnetini bozmadan susmaya devam ettiğinde histerik bir biçimde gülüp elimdeki kâğıda baktım. “Anlaşılan iş başa düştü, bu notların sahibini ben bulacağım.”

Veli abi, “Mine, ben kötü biri değilim,” diye açıklama yaparken başımı kaldırdım ve hızla gözlerine baktım.

“Ben sana kötü bir insansın, demiyorum ama bunu bildiğin hâlde susuyorsun.” Dudaklarımı ıslatıp ekledim: “Peki, o kişi burada mı abi?”

“Hayır,” dedi direkt bir savunmayla. Nedensizce kafamı sağa sola çevirip o kişiyi burada aramaya başladım. Oysa görebildiğim şeyler, kraker ve bisküvilerden ibaretti. Veli abi, “Mine, ben sadece o kişi bana ne dediyse onu yapıyorum,” diye devam etti. “Ama inan, kötü biri değil ve bir amacı yok.”

“Amacını biliyorum abi onun,” dedim gülerek fakat bu tebessüm pek tat vermemişti. “İsim istiyorum sadece.”

Yine sustu.

Anca sus be abi!

Veli abi konuşmaya niyetli olmazken huzursuzca soluk alıp verdim ve dişlerimi sıktım. “Bu kişi her kimse ona söyle, eğer ki bu notlarda yazanlar doğruysa karşıma çıksın.”

Veli abi usulca başını sallarken ben de büyük bir hayal kırıklığıyla dükkândan ayrıldım. Şaka gibi resmen, adam her şeyi biliyor ama susuyor! Aslında onu suçlamak da istemiyorum ama... Pekâlâ. Madem bu *Tatlı Seven Acı* böyle bir oyun oynamak istiyor, bundan böyle ben de oyunu kurallarına göre oynayacağım.

Savaşı başlatalım bakalım, Tatlı Seven Acı.

Çok geçmeden yukarı çıktığımda Hasan kapıda belirdi. “Nereye indin kız, iki arada bir derede?”

“Okuldan gelirken bir şey almayı unutmuşum da... Onu hallettim.”

“Ne aldın?”

Duraksadım ve dik dik Hasan’a bakıp kapıyı kapattım. “Ay, sana hesap mı vereceğim ben ya?”

Hasan, “Ay, ne bağıırıyorsun ya?” deyip âdeta taklidimi yaptı.

Penguen gibi ensesine bir çarpacaksın, nereden geldiğini şaşırarak ha!

Annem kafasını mutfaktan çıkarıp bana bakarken, “Geldin mi Mine?” diye sordu.

“Yok, anne,” deyip gözlerimi devirdim. “Gelmedim.” *Neyse, kalıplaşmış sorular bunlar, sıkıntı yok.* Hasan koridorda odasına doğru koş-turmaya başladığında arkasından bağırdım: “Ne koşuyorsun deli danalar gibi? Halıları bozdun!”

Hasan, “Oyun başladı, bir sus!” diye tepki verirken kapıyı sertçe kapattı yüzüme.

Olduğum yerde mal gibi kaldığımda dişlerimi sıktım ve söylene söylene odama girdim. Tüm günümü inek gibi ders çalışarak harcadım.

Ertesi sabah dakik bir şekilde hazırlanıp okula gittim. Sırama baktığımda Ahmet henüz gelmemişti ve bugün dershanede deneme sınavım vardı. Allah’tan öğleden sonraki boş dersleri ekecektim.

Bıkkın bir hâlde sırama doğru ilerlerken saate baktım. On dakika kadar zamanım vardı. Çantamı sırama koydum ve Ahmet’e mesaj attım.

Kime: Ahmet

Okuldayım, gelmemişsin henüz

Neredesin? (08.20)

Daha sonra telefonumu sırama bıraktım ve usulca oturarak kafamı sıramın üzerine koydum.

Bir Mine Karabağ, kafasını koyduğu her yerde uyuma özelliğine sahiptir. Zaman fark etmeksizin.

Yüzümü sınıfa doğru döndüm ve gözlerimi kapattım. Çok değil, belki de bir dakika sonra başımda birinin belirdiğini hissettim.

Gözlerimi usulca araladığımda Sinan’ın tepemde dikildiğini gördüm. Bana boş boş bakarken afalladım ve yattığım yerden kalkarak boğazımı temizledim.

Sinan, “Uyumak için pek doğru bir yer değil sanırım,” dediğinde güldüm.

“Okulda sigara içen birinin bunu söylemesi de ayrı bir ironi tabii.”

Kaşlarını çattı ve daha sonra dudağının kenarını kıvırdı. “İnkâr etmiyorum.”

“Edemezsin de,” derken farkında olmadan çıkıştığımı hissettim. *Ay, bir sakın!*

Sinan direkt gözlerime bakıyordu. Kahverengi göz bebekleri beni zorlarken tekrar kaşlarımı çatıp konuştum: “Bir şey mi oldu?”

“Evet,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. “Şu performans ödevi... Onu halledelim çıkışta.”

“Benim dershanede deneme sınavım var.”

“Kaçta bitiyor?” diye sordu düz bir sesle.

Gözlerimi kıstım. “Saat üç civarı.”

“Okul var o saatte,” diye bir açıklama yaptığında ekledim: “Biliyorum ama o vakitte de sınavım var. Dersi ekerim.”

“Tamam,” dedi ruhsuz bir sesle. “Demedim bir şey. Sınav çıkışı buluşuruz.”

“Buluşmak mı?”

“Yok,” dedi dalga geçer gibi. “Güvercinle haberleşelim istersen?”

Düz düz baktım ona. “Komik mi?”

“Hayır.”

“İyi.”

“O zaman sınav bitiminde mesaj atarsın,” dedi cümlelerini toparlarken. “Bir şekilde buluşur, hallederiz.”

Bir müddet sessiz kaldım ve benden bir cevap beklediğini hesaba katarak başımı salladım. “Tamam.”

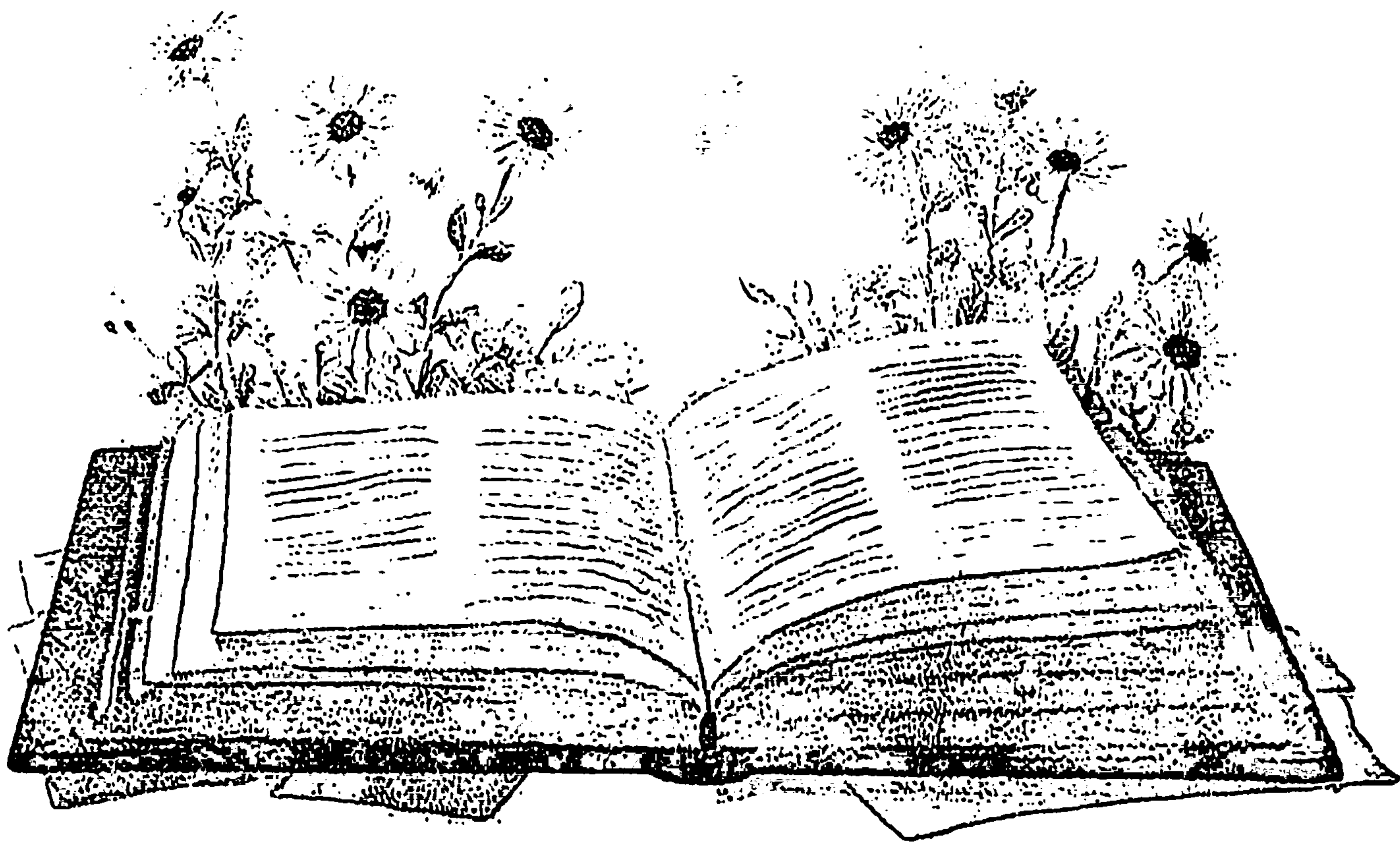
Durdu ve gözlerini kısıp gözlerime baktıktan sonra dudaklarını aralayıp geri adım attı. “Başarılar... Sınavda yani.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda usulca arkasını döndü ve yerine ilerlemeye başladı. Bu esnada sırtını izledim, neden böyle bir şey yaptığımı bilmeden. Sinan yerine geçip oturduğunda gözleri beni buldu ve bu garip bir durumdu. Asıl garip olan ise onun gözleri beni bulduğunda benim gözlerimin onda olmasıydı.

Kendine gel, Mine!

Hemen!

0.4

NEW WEST ~ THOSE EYES

Ders bitiminde Ahmet’le birlikte okuldan çıktık ve yavaş yavaş durağa doğru yürümeye başladık.

“Ela’yla konuştun mu?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Boş vermiş bir iç çekişle, “Hayır,” diye mırıldandı. “Yarın konuşacağım ama.”

“Bence de konuşmalısın,” dedim onu onaylayarak. Ses tonum yorgun bir şekilde nüksederken dudaklarımı büzdüm ve tek omzuma sırtladığım çantamın kemerine tutundum. “Hem onunla kötü bir ayrılık da yaşamadınız, işin kolaylaşır.”

“Gereksiz kıskançlık yüzünden ayrıldık,” dedi gülerek fakat bu nedenden değil, hayretten ötürü bir gülüştü. “Neyse, böyle olması gerekiyormuş.”

Kaşlarımı çatarken daha önce ona bu soruyu hiç sormadığımı fark ettim. “Sen,” dedim sakince. “Onu hâlâ seviyor musun?”

Ahmet’in Ela’dan önce bir sevgilisi daha olmuştu ama Ela’dan sonra kimseyle konuşmamıştı. Ela’nın Ahmet’i sevdiğini az çok hissedebiliyordum. Aynı şekilde Ahmet için de geçerliydi bunlar ama sanırım hisleri, onları bir arada tutmaya yetecek kadar güçlü değildi.

Derin bir nefes aldı ve o da benim gibi tek omzuna sırtladığı çantasını düzelterip konuştu: “Bilmiyorum, sevmek değil bu... Sanırım soğudum artık. Kırgınlık geçer ama insan bir kere soğuyunca eskisi gibi olamıyor, Mine.”

Onu dinledim ve sözlerini düşündüm. Haklıydı ve kendisini dürüstçe ifade etmiş olması beni mutlu etmişti. Zaten o kaçak göçek bir insan değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. “Boş ver,” dedi kafasını bana çevirip gözlerimin içine bakarak. “Herkes mutlu bir son için sevmez birini.”

Bir şey diyemedim ve sadece bana bakan gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım. Durağa iyice yaklaşırken dudaklarımı birbirine bastırıp onları ıslattıktan sonra Ahmet'e doğru konuştum: "Yarın okuldan erken çıkmamız gerekiyor, sınav var ya..."

"Bu dersane kafayı yemiş," dedi düz bir sesle. "Okul vaktinde sınav koymak da neyin nesi?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum," dedim. "Boş ver, kaçarsınız ya da izin alırsınız. Sınav yaklaşıyor ve bu denemeler iyice strese sokuyor beni. En son, altı sorum aşağı çekmişti beni. O da doğruyu silip yanlış işaretlediğimden."

"Akıllanmadın ki sen de," dedi dik dik. "Kaç kere şu hataya düşme, diyorum sana. İlk işaretlediğinle kalsın, bırak. İrdelersen eğer o soru yüksek ihtimalle çöp oluyor."

"Biliyorum," dedim çaresizce. "Bu huyumdan nefret ediyorum ama bu sınavda daha dikkatli olmaya çalışacağım."

Gülümseyerek bana göz kırptı. "Sana güveniyorum."

Kafamı kaldırdım ve güneşin vurduğu gözlerimle ona bakıp gülümsedim. "Kendimi çok değerli hissettim."

"Zaten öylesin," dedi soğuk bir sesle. Sanırım gereksiz bir alınganlık yapmıştı. Bunu fark edince koluna vurdum ve gülüşümü genişlettim. "Sen de benim için değerlisin. Hadi yine iyisin he!"

"Bak ya," dedi keyiflenerek.

Nihayetinde durağa varmıştık ve otobüsün gelmesine iki dakika kadar vardı. *Evet, ayakta kalma ve her iki dakikada bir arkaya doğru ilerleme vaktimiz yaklaşmaktadır, efendim.*

"Ben yarın dershaneden sonra Sinan'la buluşacağım," diye konuştuğumda Ahmet'in caddeye dönük suratı bana kaydı, kaşları çatıldı ve suratında manasız bir gerginlik peyda oldu.

"Sebep?"

"Şu ödev için işte," diye mırıldandım sakince. "Bitsin de kurtulayım. Gerçi daha konuyu seçmedik ama..."

Ahmet gözlerini kısarak, "Nerede buluşacaksınız?" diye sordu.

Omuzlarımı kaldırıp düşürürken, “Bilmiyorum, henüz ona karar vermedik,” dedim.

“Ayar oluyorum o çocuğa,” dedi dişlerinin arasından tıslarken.

Duraksadım. “Senin onunla bir problemin mi var?”

“Birini sevmemem için onunla bir problemimin olması gerekmez,” diye savundu kendini. Sonra daha sakince devam etti sözlerine: “Sevmiyorum, itici biri.”

Ahmet’e katıldığım tek nokta, ilk cümlesiydi ama Sinan’ın itici biri olmadığını biliyordum. Tamam, garip biri ya da ona hitap etmeyen bir karakteri olabilirdi ama yine de bu onu itici bir insan yapmazdı. Üstelik Ahmet onu tanıımıyordu bile. Aynı şekilde ben de öyle. Düşünceler bulunduğu kabın şeklini alan akışkan bir sıvı gibidir, şekillenir ve zihnimize boşluksuz yerleşir. Ahmet’i bunun için yargılamayacağım gibi Sinan’ı da henüz tanımadan hakkında yorum yapamazdım.

“Bilmem,” dedim yumuşak bir sesle. “O kadar da itici biri değil, en azından bana göre.” Düz düz gözlerime bakmakla yetindi.

“Neyse ya,” diye geçiştirdim sonra. “Hem keyfimden sanki! Ödev yapacağız.”

Ahmet konuşmazken o sırada otobüs geldi ve tahmin ettiğim gibi ayakta kalarak ön kapıdan başlayıp arka kapıyı görene kadar bir süreç yaşadım. Daha sonra biraz yorgun bir şekilde eve girip kapıyı çaldım. Fazla uzamadan kapıyı elleri bulaşık bir hâlde açan anneme baktım. “Hoş geldin,” dedi aceleyle beni karşılayarak.

Ayakkabılarımı çıkarıp elime alırken, “Hoş buldum da,” dedim ve kapıyı kapatıp ayakkabılarımı koridordaki yerine koydum. “Sen niye açıyorsun kapıyı bu kadar meşgulsen?”

Annem mutfığa giderken onu takip ettim. “İçerideki benden daha meşgul,” dedi ellerini yeniden kıyma dolu kabın içine sokarak. Gözlerimi devirdim. “Anne, bu çocuk iyice saçmaladı artık. Birkaç ay sonra sınavı var, farkında mı acaba?”

“Laftan anlamıyor, Mine,” dedi bıkkınlıkla. “Ne yapayım?”

Dişlerimi sıktım. “Ben göstereceğim ama nasıl laftan anlarmış bir insan,” deyip annemin yanından ayrıldım. Arkamdan homurdansa da artık çok geçti ve kapıyı çalmadan *pat* diye Hasan’ın odasına girdim. Onu

bilgisayar başında adam öldürürken gördüğüme o kadar şaşırmamıştım ki...

“Ya senin çalışman gereken bir sınavın yok mu çocuk?” diye sordum dik dik başında dikilerek.

Bana bakmadan tüm dikkatini ekrana vererek, “Bir git başımdan, öleceğim şimdi!” diye yükseltti sesini.

“Sen tam bir salaksın,” dedim onunla alay ederek.

“Aynı senin gibi.”

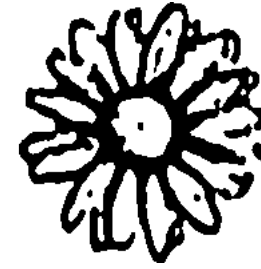
“Bayağı gocundum şu an,” diye devam ettim. Umursamadı. Üzerine gittim. “Hasan bak, çok az bir vaktin kaldı. Çalış şu sınava da güzel bir okul kazan.”

“Çalışıyorum ben, sen görmüyorsun,” dedi dikkati hâlâ oyundayken. “Annem bu kadar üstüme gelmiyor, bir sal beni ya!”

“Niye acaba?”

Beni asla dikkate almazken bir sinsilik yaptım ve kafasına çok okkalı olmayacak şekilde vurdum. Bu onu anında sinirlendirdi ve bana karşılık vermek istediği sırada kendimi hızla geri çekip kapıyı yüzüne kapattım. Sonra alışık olduğum o cümleyi duydum:

“Al işte, öldüm senin yüzünden.”

Ertesi gün Ahmet’le birlikte okulu ekmiş, doğruca dershaneye gelmiştik. Ayrı sınıflardaydık ve o benim iki duvar ötemdeydi. Çok strese kapılmadan sınavımı bitirdim ve telefonumu çıkarıp Ahmet’e mesaj attım.

Kime: Ahmet

Ben çıktım sınavdan

Sonra görüşürüz (15.13)

Geri dönüşünü beklemeden dershaneden çıkıp sessiz bir yer bularak Sinan’a mesaj attım.

Kime: 0535*****

Merhaba, Mine ben

Sınavım bitti ve dışarıdayım şu an

Nerede buluşuyoruz? (15.19)

Yazdığım mesajı birkaç kez gözden geçirdiğim sırada telefonum titredi.

Kimden: 0535*****

Sen neredeysen bana konum at

Gelirim (15.20)

Duraksadım. Bu doğru bir karar olmayabilirdi, sanki onu ayağıma getiriyormuş gibi. Saçmaydı ama ne bileyim... Bu çocuk beni neden sürekli bir belirsizlikte bırakıyordu sanki?

Kime: 0535*****

Gerek yok, ortak bir yerde buluşsak daha iyi olur

Okulun iki sokak aşağısındaki Turkuaz Kafe uygun mu? (15.20)

Kimden: 0535*****

Tamam (15.20)

Sana tamam asıl. Neyse Mine, derin bir nefes al ve şu ödevi bir an önce bitirip rahatla.

Çok zaman kaybetmeden kafeye gittim. Burası daha çok öğrencilerin takıldığı bir mekândı ve aklıma direkt burası gelmişti. İçeri girdiğimde etrafıma biraz bakındım ve Sinan'ı duvar dibinde, sakın bir yerde otururken gördüm. Başımı öne eğerek sakın adımlarla yanına gittim ve sandalyemi çekip karşısına oturdum. “Merhaba.”

Başını kaldırdı ve gözlerime bakıp, “Merhaba,” diye konuştu. Hemen ardından, “Bir şey içer misin?” diye sordu.

“Yok, teşekkür ederim.”

Üstelemezken bana bakmayı kesmedi ve ben de mahcup olmuş bir tavırla çantamı masanın üzerine koyarak içinden çıkardığım ajandayı masanın üzerine bırakıp çantamı biraz kenara ittirdim. Ajandamın kapağını açarken, “Önce ödev konusunu seçelim, sonra görev dağılımı yaparız,” diye mırıldandım.

Sinan, “Olur,” dedi fısıldar gibi.

Nihayetinde ödev konularının olduğu sayfayı açtım ve listenin üzerine parmağımı koyarak okumaya başladım: “Şairlerin hayatını araştırmak?”

Omzunu silkti. “Sıkıcı.”

Devam ettim: “Nedîm ve Fuzûlî’den beyit ezberleyip analiz yapmak?”

“Sıkıcı.”

Gözlerimi devirdim. “At mı koşturalım, ne yapalım? Edebiyat bu.”

“Hayır ama daha farklı konular olduğuna eminim,” diye konuşurken kendimi sıkmadan listede parmağımı kaydırmaya devam ettim: “On beş kıtalık şiir yazmak?”

“Böyle bir yeteneğim yok.”

Dişlerimin arasından homurdandım: “Şaşırmadım.”

“Seni duyabiliyorum.”

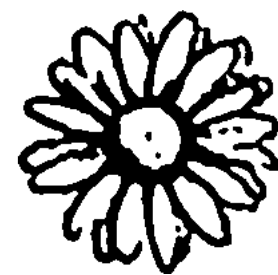
“İyi.”

Birkaç ödev konusu daha tartıştık ve bir türlü ikimizin de içine sinen bir ödevde karar kılamadık. “Sen hiçbir şeyi beğenmiyorsun,” diye konuştum ters ters. Gözlerime baktı ve kaşlarını çatıp hiçbir şey söylemeden parmağını listenin üzerine koyarak aşağılara doğru kayd. Birinde duraksadığında teninin tenime değmiş olması, yutkunarak elimi usulca çekmememe sebep oldu.

“İşte,” dedi sonuca ulaşarak. “Bu güzel.”

Merak ve şüphe duygularının harmanlandığı çehresiyle gösterdiği yere bakarken yazılanı okudum: “Tiyatroya gidip gördüklerini analiz etmek?”

Bu beni istemsizce düşündürürken kafamı kaldırdım ve Sinan’a baktım. Kahverenginin açık tonu gözlerinde resmedilirken onları kıstı ve bana bakmaya devam etti. Bir şey söylemezken dudağının kenarını kıvrarak arkasına yaslandı ve yüzündeki tebessümü genişleterek konuştu: “Biletler benden!”

Kafeden çıktıktan sonra eve gelerek anneme akşam yemeği için yardım etmişim. Sakin bir şekilde salatamı yerken babamın sesiyle başımı hafifçe kaldırdım. Babam, “Hasan, sınavların ne âlemde?” diye sordu çorbasını yudumladıktan sonra.

Gözlerim direkt Hasan’ın yüzüne giderken soğukkanlı bir tavırla, “İdare ediyorum, baba,” diye yanıtladı.

Güldüm ve bunun büyümemesi için kendimi frenleyip salatamı yemeye devam ettim. Babam derin bir nefes alıp Hasan'ın gözlerine bakmaya devam etti. “Evladım, ay sonu paran yetiyor mu diye sormadım, farkında mısın?”

“Farkındayım, baba.”

Kendimi tutamadan mırıldandım: “Ona göre cevap ver o zaman!”

“Sen karışma,” dedi gözleri keskin bir süratle gözlerimi bulurken. Omzumu silktim ve salatama döndüm. Annem o esnada imalı bir şekilde gülüp Hasan'a baktı.

“Nasılsa yarın öğreniriz. Öyle değil mi oğlum?”

Babam, “Ne var ki yarın?” diye sorduğunda Hasan'ın rengi turnusol kâğıdı gibi kırmızıya boyanmaya başladı.

Annem, Hasan'a müsaade etmeden babama döndü. “Yarın veli toplantısı var, daha doğrusu varmış.” Hasan susarken annem ona baktı bu sefer. “Gülây söylemese haberim olmayacak.”

Hasan gözlerini devirerek homurdandı: “Bıktım o ayaklı gazeteden. Kendi kızı inek ya, illa kıyaslayıp duracak.”

Annem, “Sen de inek olabilirsin ama hiç çabalamıyorsun bunun için,” diye söylendi tok bir sesle. “Sınava az bir zaman kaldı, farkında mısın? Tek yapman gereken ders çalışmak.”

“Ben dersi derste dinleyenlerdenim, anne.”

Babam gözlerini kısarak Hasan'ı süzdü. “Bugün bilgisayarını kaldırıyoruz ve tabletini de veriyorsun.”

Gözlerim irileşirken Hasan korku ve endişe dolu bir çehreyle doğruldu. “Baba?”

“Hasan, sözümün üzerine söz mü söyleyeceksin? Annen haklı, iyice tembelliğe vurdun kendini. Her şeyi senin için yaptığımızı ne zaman anlayacaksın?”

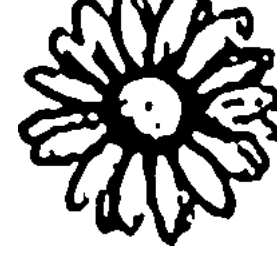
“Ama baba...”

“Yok ama baba! Hafta sonları birkaç saat oynarsın ama artık yasak.”

Hasan epey üzgün bir suratla başını öne eğerken iç çekip, “Sonunda,” diye fısıldadım. Bunun kendisine yönelik bir hareket olduğunu anladığında ayağıyla ayağıma vurarak dişlerini sıktı. Umursamadım, aksine

bundan zevk aldım. Hayır, başka bir amaç olduğundan değil; her ne kadar onu sinir etmek hoşuma gitse de derslerine çalışmasını ve böyle şeylerden uzak durmasını istiyordum.

O zaman Hasan'a bol sabırlar benden.

Ertesi gün ikinci ders arasında Ahmet'le kantine inip bir şeyler aldık ve kendimize boş bir yer bulup oturduk. Ayranımdan bir yudum alırken Sinan kantinden içeri girdi ve direkt gözlerime baktı. Yanında birkaç kişi daha vardı ama onlar bizim sınıfın öğrencileri değildi. Gözlerim sanki mihlanmış gibi gözlerinden ayrılmazken buna bir son vermem gerektiğini düşünüp gözlerimi derhâl gözlerinden kaçırdım.

O da sanki inadına yaparmış gibi tam karşıımızdaki masaya geçip oturdu.

Etrafımızdaki öğrencilerin gürültüsüne aldırış etmesem bile gözlerinin üzerimde olması o kadar rahatsız ediciydi ki kendimi rahat hissetmiyordum. Ahmet tostunu yemeye devam ederken gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım ve ayranımı masanın üzerine bırakıp telefonuma sarıldım.

Kime: 0535*****

Derdin ne? (10.16)

Mesajı gönderir göndermez başımı kaldırdım ve ona baktım. Eli cebine giderken telefonunu çıkardı ve ekrana kayan çehresi usulca gevşedi. Hiç düşünmeden cevap yazmaya başladığında dudağımın içini ısırdım ve birkaç saniye sonra elimdeki telefon titredi.

Kimden: 0535*****

Bir derdim yok? (10.16)

Huysuzca soluklandım ve cevap yazdım.

Kime: 0535*****

Gözlerini üzerinden çek o zaman! (10.17)

Kimden: 0535*****

Sana baktığının farkında değilim (10.17)

Mesajıyla yüzümü ekşitirken başımı kaldırıp gözlerine baktım. Ne tesadüf ki o da zaten bana bakıyormuş.

Boş bir ifadeyle gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde buna bir son verip telefonu elimden bırakıp Ahmet'e baktım. "Ela'yla konuştun mu?"

Ağzındakini bitirdi ve umutsuz bir sesle mırıldandı: "Henüz değil."

"Onunla konuşayım mı?" diye sordum saçma bir durumun içine kendimi iterek.

Gözleri parladı ve dudaklarını büzdü. "Hayır, buna gerek yok, Mine. İlkokul çocuğu değiliz."

Bir şey diyemedim. Aslında böyle bir şeye niyetli değildim. Sadece beni dikkatle izleyen birine karşı kendimi rahat hissedemiyor, bunu fikirlerime ve davranışlarıma yansıtıyordum.

"Doğru," dedim ve sersem bir şekilde elimi saçlarıma götürerek onları karıştırdım. Bu arada fırsattan istifade edip Sinan'a baktım. Yanındaki çocuklarla konuşuyordu. Daha doğrusu onlar konuşuyor, Sinan dinliyordu. Hoş, pek de dinliyormuş gibi de durmuyordu.

"Ben," diye başladım söze. "Yani Sinan'la biz..."

Ahmet kaşlarını çattı. "Siz mi?"

"Yok," dedim gülerek, yanlış anlaşılmalara müsaade etmeden. "Biz dün buluştuk onunla, ödev için. Tiyatroya gideceğiz birlikte."

"Amaç?"

Gözlerimi kıstım. "Ödev?"

"Başka konu mu kalmadı?"

"Bilmem," dedim boş vererek. "Bunu seçtik. Güzel değil mi?"

Ahmet bir söz daha etmeden derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanarak ayranından bir yudum alıp dudaklarını birbirine bastırdı. Göğüs kafesi hareketlenirken gözleri Sinan'ı buldu. "Ne bakıyor bu it buraya?" diye sordu sertçe.

"Kim?" dedim bilmezlikten gelerek.

"Kim olacak?" diye sorup gözleriyle Sinan'ı işaret etti. "Şu Sinan denen çocuktan bahsediyorum."

Biraz ürkek bir hâlde gözlerim Sinan'ı bulduğunda buraya bakıyor olması hoşuma gitmemiştii. Olası bir durumu engellemek için Ahmet'e seslendim. "Bize ne? Amma taktın şu çocuğu kafaya?"

“Ben mi?” dedi Ahmet kendini hedef göstererek. Başımı aşağı yukarı salladığımda omzunu silkti. “Ne takacağım? Rahatsız oluyorum sadece.”

“Şu vakte kadar kimseyle bir sorunun olmazdı senin, şaşırdım,” diye mırıldandığımda Ahmet eğildi ve gözlerimin tam içine baktı. “Çünkü sana yazdığını hissedebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Sana çok değer verdiğimi biliyorsun, Mine. Bu çocuk tekin biri değil.”

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım ve Ahmet’in son derece ciddiyetle bezeli göz bebeklerine yoğunlaştım. “Birincisi bana yazdığı yok, ikincisi ben de sana değer veriyorum ve üçüncüsü de onu tanımıyoruz bile. Tekin veyahut değil, bunu bilemeyiz. Hem öyle olmuş olsa bile ben salak birine mi benziyorum oradan bakınca?”

“Ne alakası var?” diye homurdandı kendini hafifçe geri çekerek. “Ben bunu mu söylüyorum?”

“Açık açık değil ama bunu kastediyorsun. Tamam iyiliğimi düşünüyorsun, kabul ama çok yersiz bu tavırların. Onu tanımıyoruz bile.”

Ahmet’in yüzünde oluşan hayal kırıklığı avuçlarımın içine doğru akmaya başladığında, o kırıklar uzun zaman sonra ilk kez avuç içlerimi acıtmaya başladı. Sanırım biraz saçmalamıştım.

“Sadece seni uyarmak istedim, Mine,” diye fısıldadı. “Onu bu kadar savunacağını akıl edemedim.”

“Ahmet...” diye ağzımı araladığımda oturduğu yerden kalkıp, “Derste görüşürüz,” deyip gitti. Arkasından bakakalmakla yetindim. Ne olmuştu, ne ara ne olmuştu, hiçbir şey anlamamıştım bile. Benim amacım kimseyi savunmak veya yermek değildi, ben sadece doğru bildiğim şeyi konuşmuştum. Ahmet’i bu kadar inciteceğimi nereden bilebilirdim sanki?

İçimdeki yorgunluk kahve telvesi gibi dibe vururken derin bir nefes aldım ve elimdeki boş ayran kutusuna bakmaya başladım. Az sonra bir mesaj daha düştü telefonuma.

Kimden: 0535*****

Bir erkek için bu kadar üzülmemelisin (10.20)

Okuduğum mesajla bana bir sinir yüklemesi gelince derhâl ona mesaj yazdım.

Kime: 0535*****

Bundan sana ne?

Ayrıca o benim için değerli biri (10.20)

Kimden: 0535*****

İşte can sıkan durum da bu

Onun, senin için değerli olması (10.21)

Kaşlarımı çattım ve mesajı birkaç kez okuyarak başımı kaldırdım. Derin derin beni izliyordu, arkadaşları yanında şen şakrak gülüşürken o istifini bozmadan beni izlemeye devam ediyordu. Ufacık bir zaman diliminde onu çözmeye çalışırken dalgınlaşan zihnimi bir titreşim daha dağıttı.

Kimden: 0535*****

Sorun yok ama

*Birilerine değer veriyor olman senin değerini kaybettirmez
(10.22)*

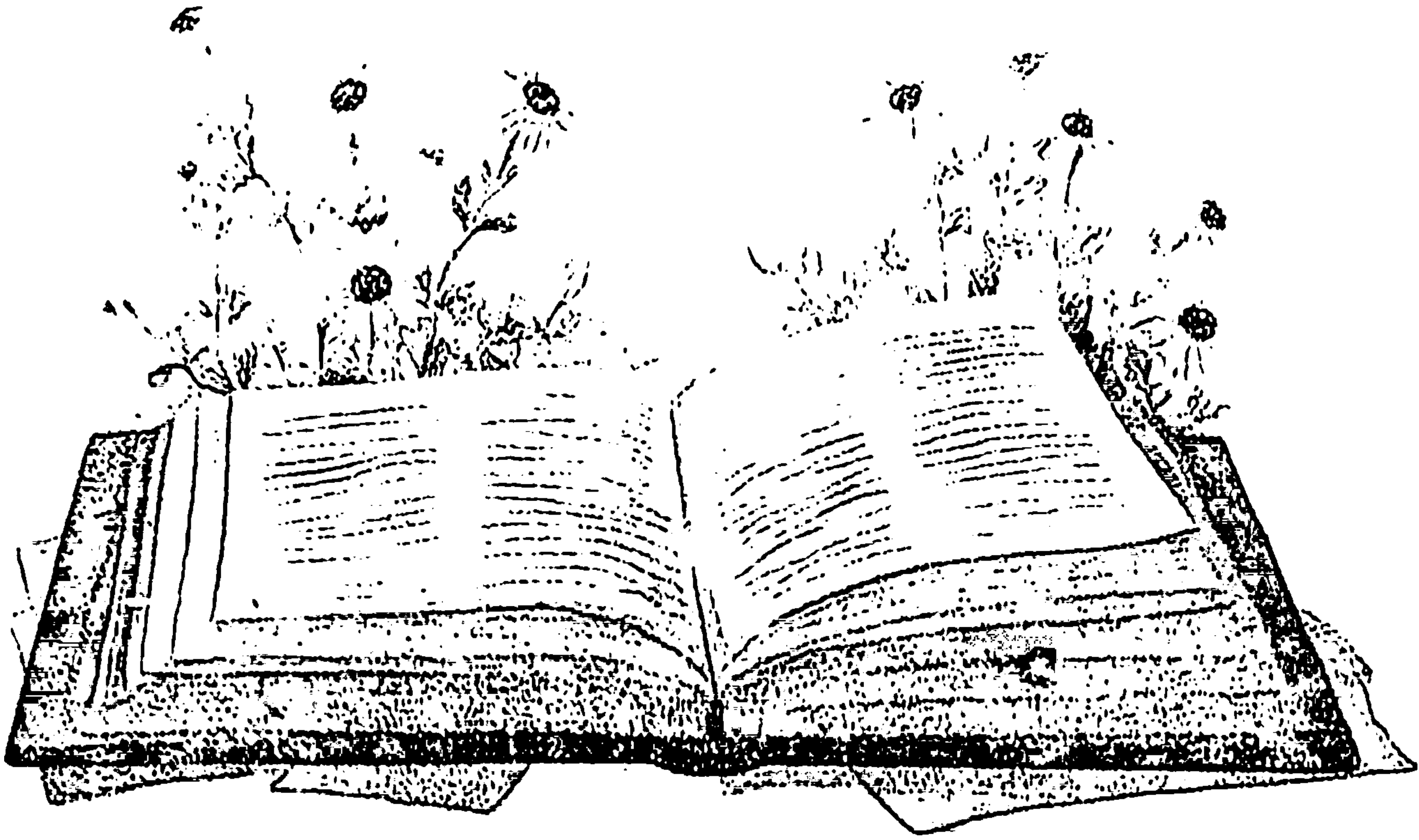
Mesajını okurken yüzüm iki saniye içinde hâlden hâle girdiğinde başımı tekrar kaldırdım ama bu sefer onu göremedim. Arkadaşları vardı ama o yoktu.

Çabucak sağıma soluma bakınmaya başlasam da onu göremedim.

@ayisigikitap

0.5

SARA FARELL ~ ISSUES

Zilin çalmasıyla ağır ağır yürüyerek sınıfa girdim. Ahmet bir şeylerle uğraşıyordu, sanırım matematik testi çözüyordu. Sakince ilerlemeye devam ettiğimde manasızca Sinan'ın sırasına baktım, hâlâ boştu.

O mesajda neyi kastettiğini anlamıştım ama bunu kendime bağlamak saçma geliyordu.

Mahcup bir ifadeyle Ahmet'in başında dikildim. "Geçebilir miyim?" diye sordum. Konuşmadı ve sakince ayağa kalkıp bana yer verdi. "Teşekkürler," diye ekledim otururken.

Konuşmadan testini çözmeye devam etti. Derin bir nefes aldım ve Ahmet'e baktım. "Bozuk musun bana?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Yüzüme bak öyleyse," diye zorladım onu. Bu saçmaydı, o bana kolay kolay kırılmazdı ve şu anda bu tavrı da anlamsız geliyordu. Özellikle de Sinan yüzünden. Beni duymazlıktan geldiğinde elindeki kalemi hızla çektim ve aldım. Bir müddet sükûnetini korudu ve ardından gözlerini kapatıp açarak yüzünü bana çevirdi. Gözlerinde herhangi bir şey göremiyordum. "Ben seni incitmek istemedim," diye itiraf ettim. "Biliyorsun işte, niye zor duruma sokuyorsun ki?"

"Seni zor duruma sokmuyorum, Mine," dedi alçak sesle. "Sen benim arkadaşımsın, kardeşim ya da daha ötesi... O çocuktan ciddi hazzetmiyorum ve farkındayım, tamam mı? Herifin kaç kez sana bakışını yakaladım ben..." Kaşlarımı çattım ve yüzümü buruşturdum. Bir şeyler demek istiyordum ama yanlış anlaşılmak da istemiyordum. "Elbette ki senin hayatın ve kararların ama biliyorsun... Kaç yıldır beraberiz biz, seni üzen adamı fena üzerim."

Konuşması bittiğinde boş boş yüzüne bakan gözlerim usulca kısıldı ve dudaklarım yavaşça kıvrılmaya başladı. Beni düşündüğünü biliyordum

ama bu kadar temkinli olmasına şaşıırıyordum. Kimse kimseyi tanımadan bilemezdi, kaldı ki Ahmet'in Sinan'la oturup iki dakika konuştuğunu bile hatırlamıyordum.

"Anlıyorsun, değil mi beni?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gülümseyerek kafamı aşağı yukarı salladım. Gülümsemeye başladığında elim saçlarına gitti ve onları dağıtmaya başladım. "Yapma şunu," dedi keyifle ellerini saçlarımdan itmeye çalışırken.

"Hep mi sen yapacaksın?" diye sordum onunla uğraşmaya devam ederek.

O esnada Sinan göründü. Kapıdan içeri girerken donuk çehresiyle gözlerime baktı ve birkaç saniye sonra kafasını diğer tarafa çevirerek sırasına yürüdü. Ellerim kendiliğinden çekilirken duraksadım ve gülüşümü dudaklarımdan silip yerini emanet bir tebessüme bıraktım.

Arkama yaslanırken dudaklarımı ıslatıp çektim ve omzumun üzerinden Sinan'ın olduğu yere baktım. Baş hafif öne eğikti ve sırasının üzerinde duran kalemle oyalanıyordu.

O bana karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Geri zekâlı değildim. Son zamanlarda bakışlarını üzerimde sıkça hissetmem, iki kez omzuma çarpması ya da aramızda geçen garip diyaloglar ve o son mesajı... Bunlar bazı şeyler için şüphe uyandıran hareketlerdi.

Tarih hocası Rıza Hoca sınıfa girerken dikkatimi dağıttım ve önüme döndüm. Ahmet homurdandı: "Bu seferki ne anısı?"

Gülümsemeye çalıştım. "Birinci Haçlı Seferleri?"

Gözlerini kıstı ciddiyetle. "O kadar oldu mu ya?"

"Bilmem," dedim gülerek. "Öğreniriz şimdi."

İkimiz de susarken Rıza Hoca yoklamayı almaya başladı.

"Hatice Yılmaz?"

"Burada."

"Ahmet Erdinç?"

Ahmet usulca elini kaldırıp, "Burada," diye mırıldandı. Rıza Hoca birkaç isimden sonra beni, ondan sonra araya giren yedi veyahut sekiz kişiden sonra da Sinan'ı söyledi.

"Sinan Akdoğu?"

Sinan elini kaldırmadan, “Burada,” diye konuştuğunda silüeti göz beklerime düştü.

Saniyeler sonra yoklama bittiğinde Rıza Hoca kalemmini ceketinin içine koyarak sınıfa döndü. “Nerede kalmıştık?” diye sordu Hatice’ye doğru. Fakat ondan önce İsmail cevapladı: “Fatih’in İstanbul’u fethettiği yaşta kaldık, hocam!”

Sınıftaki homurdanmalar kulağıma ilşirken Hatice ters ters bakıp, “Dersle alakan bu kadar işte,” diye söylendi.

İsmail onun bu ciddi tavrının aksine güldü. “Kız Hatçe, bir memnun kalamadın ha benden.”

Hatice gözlerini devirirken Rıza Hoca’nın gözleri Sinan’ın olduğu tarafa kaydı. “Sinan söylesin bize nerede kaldığımızı?”

Sınıftakilerin gözü Sinan’ın olduğu sıraya çevrilirken hafifçe toparlandı ve Rıza Hoca’nın gözlerine boş boş bakmaya başladı. Alnımı kıristırdım. Sırasının üzerinde herhangi bir kitap yoktu. Rıza Hoca, “Seni dinliyoruz, Sinan,” diye ısrar ettiğinde Sinan pek oralı olmayarak susma hakkını kullanmaya devam etti.

Rıza Hoca’nın gözlerinin kısıldığını ve Sinan’ın bu hâllerinden bir hayli rahatsızlık duyduğunu anlamıştım. Oysaki sadece cevabını alamamıştı, ona karşı yapılan herhangi bir saygısızlık söz konusu değildi. Gerçi Rıza Hoca’nın en sinir olduğu şeylerden birisi, sorduğu sorunun cevabını alamamasıydı.

“Aklın nerede senin?” diye sordu dik bir sesle. Sınıftan çıt çıkmazken ortamın ikisi adına gerildiğini hissetmeye başladım. “Daha derse ilgi göstermiyorsun, üniversite sınavına hangi kafayla gireceksin?”

Sinan, “Hocam...” diyecek oldu.

“İkinci Dünya Savaşı.” Tüm sınıfın gözü üzerimde toplandığında yutkundum ve tekrarladım. “İkinci Dünya Savaşı’na giriş yapmıştık, hocam.”

Rıza Hoca düşünceli bir şekilde Sinan’a döndü ve dudaklarını araladı: “Duydun mu?”

Sinan kısık sesiyle, “Duydum,” diye mırıldandığında Rıza Hoca derin bir nefes alıp ceketinin ilk düğmesini açtı ve eline tahta kalemni alarak tahtaya yürüdü. Sınıftakiler gevşemeye başladığında arkama yaslandım.

Bana bakıyordu. Bunu delicesine hissedebiliyordum ama ona bakmadım.

Bunu neden yaptım, bilmiyordum ama sanırım kim olsa aynısını yapardım.

Hatice hariç.

Sıkıcı geçen bir dersin ardından hava almak için dışarı çıktım ve geçen gün oturduğum banka oturdum. Ellerim cebimde hiçbir şey düşünmeden gözlerimi kapattığımda aşına olmadığım ama epey güzel kokan bir kokuyla gözlerimi araladım.

Sinan yanımdaydı, şaşırdığımı söyleyemezdim.

“Oturabilir miyim?” diye sordu sakince. Hafifçe toparlandım ve usulca kenara kaydım. Sakince yanıma oturarak derin bir nefes aldı. “Kız arkadaşın yok sanırım,” diye konuştu düz bir sesle.

Kafamı sağa sola sallarken önüme bakmaya devam ettim. “Ahmet var sadece. O da hepsine bedel. Hatta daha iyi.”

“Ahmet,” dedi kelimeyi ağzında geveleyerek. Bir şeyler söyleme niyetinde olduğunu fark ettim ama bunda pek istekli görünmüyordu. “Bayağı eskiye dayanıyor, değil mi?” diye sorup son cümleyi bastırarak söylerken. “Arkadaşlığınız?”

“Neden soruyorsun?”

“Merak ediyorum.”

“Benimle ilgili merak ettiğin şeyler olduğunu bilmiyordum,” diye itiraf ederken nahif bir şekilde gülümsediğini fark ettim. “Sonuçta biz bir grubuz, partnerimi tanımam gerekiyor.”

Güldüm fakat bu pek samimi olmamıştı. “Ben neden seninle ilgili hiçbir şeyi merak edip sormuyorum o zaman?”

Kafasını bana doğru çevirirken ona bakmam için beni âdeta zorladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü ona çevirdiğimde gözleriyle beni selamladı. Ağaç yapraklarının arasından sızıp yüzüne vuran güneş ışığıyla gülümserken, “Neden?” diye sordu.

“Ne neden?” dedim boş bulunarak.

Gülüştü büyüdü. “Neden merak edip sormuyorsun?”

Gözlerimi devirdiğimde omzumu silktim. “Merak etmediğim için.”

“Hım,” dedi mırıldanarak. Ardından kendini geri çekti. Gözlerimiz hâlâ birbirine kenetliydi ve şu an daha iyi idrak ediyordum ki ona baktıkça insan çekiliyordu. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir derinlik vardı ve o derinlikten insanın kendisini ayırası gelmiyordu.

Kaşlarımı çattım ve zihnimden geçen aptal sözlerle küfredip önüme döndüm. Bu çok saçmaydı, ona karşı bir şey hissetmiyordum bile. Neden zihnime her hareketiyle ilgili yorumlama mekanizması kurmuştum ki?

Bir müddet sessiz kaldık. Ona o mesajı sormalıydim ama doğrusunu söylemek gerekirse rezil olmaktan çekiniyordum. Verdiği mesaj açıkça bana dokunsa da yine bir ihtimal, başka bir şeye yormam gerektiğini haykırıyordu. Dudaklarımı ısırdım ve bunun büyümesine izin vermeden ağzımı araladım fakat o benden önce konuşmuştu.

“Ve sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor,” diye söylendi sessizce. Bekledim. Devam etti: “Dersteki yardımın için.”

“Buna gerek yok,” dedim sakince. “Kim olsa aynısını yapardı ve kim olsa aynısını yapardım.”

“İkinci kısım seni ilgilendiriyor ama birinci kısım değil...” Duraksadığında cümlemi tartmaya başladım. Sesli bir şekilde düşündü. “Kimse yapmadı ama sen söyledin.”

Kendime engel olamadan gülerken Sinan’a baktım. “Demek ki hâlâ vicdanlı birileri var bu hayatta.”

Ben gülerken o yalnızca gözlerimin içine bakmakla yetinmişti. Herhangi bir tavır söz konusu değildi. Kendimi dizginlerken gözlerime bakmaya devam etti. “Bu kadar dikkatli bakman beni rahatsız ediyor,” dedim bir anda.

“Dikkatli baktığının farkında değilim.”

“Keşke kendini bir de benim gözümden görebilseydin.”

“Göz bebeklerine bakınca kendimi görebiliyorum zaten,” diye fısıldadı.

Yutkundum. Sonra da işi dalgaya alıp bakışlarımı kaçırdım. “Başka insanlar ya da kızlar, onlara böyle bakmandan rahatsızlık duyuyorlardır eminim.”

“Başka insanlar ya da kızlara böyle bakmıyorum.”

Sözleriyle gözlerimiz tekrar sarıldığında ne diyeceğimi bilemedim. İçimde bir şeyler meydana gelmeye başlamıştı ve ben buna ilk kez şahit oluyordum, ilk kez böylesi bir karıncalanmaya yenik düşmüştüm.

“Neden?” diye sordum. Bu iyi bir adım olabilirdi, aklımdaki soruların cevabı için.

“Ne neden?”

“Neden bana farklı bakıyorsun o zaman?”

Sustu.

Aramızda saniyeler fınk atıyordu ama sanki saatlerce onunla buradaymışız gibi hissediyordum. Sinan susmaya devam ederken zil çaldı ve kendini derhâl geri çekerek elini ensesine götürdü. Utanarak başımı öne eğdim. Ayağa kalktı. “Zil çaldı.”

“Duydum,” dedim. Bu konuşma bana bir şeyleri hatırlatırken gülümsemi. Sanırım aynı anıya denk düşmüştük.

Ayağa kalkarken bana yer verdi ve kendini geri çekti. Arkamdan yürümeye başladığında, “Bu arada!” diyerek duraksattı beni.

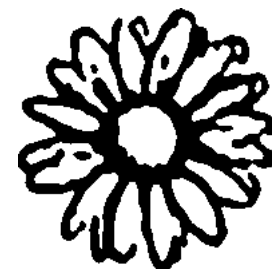
Durdum ve ona döndüm. Ekledi: “Biletleri aldım, cumartesi saat ikide.”

“Dershanem var,” diye itiraz ettim.

“Dersi ekersin,” deyip dudağının kenarını kıvırdı. “Yapmadığın şey değil.”

Kaşlarım çatılırken yanıma yaklaştı ve omzunu omzuma dokundurup yanımdan geçti. İrkilerek arkasından bakakaldığımda önce ona sonra da kendime anlam vermeye çalıştım.

Hayır, yok öyle bir şey.

Matematik dersinden çıktıktan sonra son saatin beden eğitimi olması âdeta yüreğime su serpmişti. Aslında ben beden eğitimi derslerini bile değerlendiren bir insandım ama bugün epey yorulmuştum ve canım zerre ders çalışmak istemiyordu.

Kerem Hoca okulun spor salonunda yoklamayı aldıktan sonra defteri kapatıp bize baktı. “Ders çalışmak isteyenler yukarı sınıfa çıkabilir, onun dışında buradan ayrılmadan istediğinizi yapabilirsiniz.”

Hatice konuşurken gözlerimi devirdim. “Hocam, ben yukarı çıkacağım zaten.”

İsmail kayıtsız kalamayıp güldü. “Çok şaşırdık sınıfça, Hatçe. Vallahi öyle böyle şaşırmadık. Söylediğin iyi oldu.”

İsmail iç sesimle kanka olabilirsin, izin veriyorum ama sadece Hatice konusunda.

Hatice omzunu silkip bir adım öne çıkarak İsmail’e baktı. “Sınavımız var, biliyorsundur umarım. Tabii senin belli başlı bir hedefin yoksa onu bilemem.”

İsmail, “Ne hedefi, Hatçe? Ülkeye tornacı da lazım,” dediğinde birkaç kişi ona güldü ki zaten İsmail de şaka yapmıştı. İsmail’in dersleri ne çok iyiydi ne de çok kötüydü. “Neyse, sen git ve benim yerime de çalış.”

Hatice anlaşılmayacak bir şekilde ağzının içinden homurdanırken Kerem Hoca geri çekilerek dışarı çıktı. Bazıları ders çalışmak için yukarı çıkarken Ahmet’le birlikte voleybol sahasının arkasındaki banka oturduk. Salon büyük olduğu için birden farklı sahalar vardı.

“Sen ve ders çalışmamak?” diye konuştu Ahmet gülerek.

Omuzlarımı kaldırıp indirirken derin bir iç çektim. “Aküm bitti, yarın sabaha yenilenmiş olur.”

“Boş ver,” dedi sakince. “Kasma yani. Başaracağını biliyorum.”

Gülümsedim ve ona baktım. “Teşekkür ederim.”

Gülümseyerek, “Rica ederim,” dedi. Aramızda herhangi bir sorun kalmamış olması beni mutlu etmişti. Kimseye, özellikle de Ahmet’e kırgın kalmak istemezdim.

Hatice hariç.

Ahmet bana bakmaya devam ederken ani bir hareketle elini yüzümün kenarına götürerek bana doğru gelen topu engelledi. Nereden geldiğimi şaşıırken gözlerimi irileştirdim ve arkamı döndüm. Sinan voleybol sahasının içinde ürkek bakışlarıyla bu tarafa bakarken Ahmet ayaklandı.

“Kafan mı iyi lan senin?”

Yutkunurken Sinan onu umursamayarak bana doğru yaklaştı fakat aramızda hâlâ mesafe vardı. Eliyle fileyi kaldırarak ürkek bakışlarıyla gözlerimin içine bakıp, “Bir şey oldu mu?” diye sordu.

Ahmet, “Elinin ayarını çek önce,” diye konuştuğunda Sinan onu önemsemeyip bana bakmaya devam etti.

“İsteyerek olmadı. Bir sorun yok, değil mi?”

Kafamı sağa sola sallarken dudaklarımı araladım ama Ahmet neşeden uzak bir şekilde gülerek Sinan’a doğru bir adım attı. “Duyuyor musun sen beni?”

Dudaklarımı çabucak ıslatıp çektikten sonra Sinan gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve fileyi usulca indirerek sahanın bu tarafına geçti. “Duymadım, ne var?”

Ahmet sabırsızca davranarak onun yanına gittiğinde oturduğum yerden kalktım ve onu takip ettim. Sahanın içindekiler bakışlarını onlara çevirirken Sinan’ın soğukkanlı duruşunu dikkatimden kaçıramadım.

Ahmet adımlarının hızını sekteye uğratarken az önceki fevriliği bir anda tuzla buz oldu. Sinan’la karşı karşıya geldiler ve ben Ahmet’in yanında durdum. Sinan’ın gözleri derhâl gözlerime ilişirken Ahmet usulca sağa kayıp beni kamufle etti. Buna anlam veremedim.

“Ne çeşit bir şeysin oğlum sen?” diye sordu Ahmet dik bir sesle.

Sinan buz gibi bir sesle konuştu: “Bunu senin sorman ne acınası.”

Kaşlarımı çattım Ahmet gibi. “Ben soruyorum, evet.”

Sinan keyifsizce gülerek bakışlarını kaçırdı. “Peki,” dedi sessizce. Aradaki boş geçen birkaç saniye tamamen ona bakarken geçtiğinde gözleri yeniden Ahmet’in suratına odaklandı. “Sana ne lazımdı?” *Ha?* Devam etti: “Anladığın dil olsa tamam da... O da yok. Boş verelim bence, sen kendini anlatmayı pek sevmezsin sanki,” deyip gözleri usulca bana kaydı. Kahverengi göz bebeklerine boş boş bakmakla yetindim.

Ahmet kendine hâkim olamayarak Sinan’ı iterken, “Ne diyorsun lan sen?” diye yükseldi.

İrkildim ve Ahmet’in koluna dokundum. “Okuldayız, ne yapıyorsun?”

Sinan hafifçe sarsılırken sakinliğini korudu ve üzerindeki siyah tişörtünün yukarı doğru sıyrılmış kollarını düzelterek derince soluklanarak duraksadı. Ahmet'in gerginleşen hâli beni ürpertirken Sinan başını kaldırıp önce Ahmet'in kolunda olan elime, ardından onun gözlerine bakıp anında ciddileşerek dişlerini sıkmaya başladı. Çenesinin kaskatı olduğunu görebiliyordum.

Dudaklarını sertçe birbirine bastırarak yutkundu ve bir adım öne çıktı. "Güç gösterisi ya da şov yapmak için yanlış kayaya çarptın, bil istedim."

Ahmet kendine hâkim olamayarak Sinan'ı ittiğinde onu uyardım, yine. "Ahmet, dur."

Sinan hiçbir şey yapmadan bir adım geriye sendelerken Ahmet beni duymayarak konuşmaya başladı: "Kimsin lan sen, beni tehdit ediyorsun? Nesin oğlum sen?" Etraftakiler olaya müdahale etmeye çalışırken Sinan'ın boş boş bakan gözlerine şaşkınlıkla bakakaldım. "Bir boklar çıkacak senden ama biliyorum. O yüzden uzak dur bizden."

"Sizden?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Seni anladım da," deyip gözleriyle beni işaret etti. "Ona ne ki senden?"

Ahmet, "Lan oğlum," diye sinirlenirken beklenmedik bir ses onu durdurdu.

Arkamı döndüğümde bu kişinin Ela olduğunu gördüm. Mesafeli bir şekilde Ahmet'e bakıp, "Müsaitsen ödev işini konuşalım," diye mırıldandı. Elim kolundan çekilirken bedenim de bunu takip ederek ondan ırsulca uzaklaştı. Ahmet kendine çekidüzen verirken sakince kafasını aşağı yukarı sallayıp, "Olur," diye fısıldadı.

Ela, "Sınıfta bekliyorum," diyerek sessizce yanımdan uzaklaştı.

Etrafımızdakiler de oyuna dönmeye hazırlanırken Ahmet bana dönerek, "Sınıfa çıkıyorum, çıkışta bekle beni," dedi. Kafamı aşağı yukarı sallarken gözleri ters ters Sinan'ın yüzünde dolandı ve bunu daha fazla ıratmadan bitirdi.

Ahmet salonu terk ederken olduğum yerde gözlerimi kapattım ve hisli bir nefes alıp verip Sinan'a döndüm. Ne konuşacağımı bilmiyordum. Başlarımla kaçırarak, "Gereksiz bir andı," diye mırıldandım.

"İnan bana, umurumda bile değil."

Ona baktım, göz bebekleri bilmediğim bir şarkıyı mırıldanıyor gibiydi. Alnına düşen birkaç saç teli dikkatimi çekerken buna bir son verdim, dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. “Ahmet aslında öyle biri değil...”

“Bak,” dedi beni anında durdurarak. “Burada onu bana karşı savunmanı dinleyecek değilim. O arkadaşın o kadar umurunda değil ki verdiği tepkilere misliyle karşılık verebilirdim ama yapmadım çünkü o it tamamen zaman kaybı.”

“Ne?” dedim şaşırarak. “Bu senin düşüncen ama Ahmet’i karşımda böyle yargılayacak biri değilsin.”

“O beni gayet yargılıyor ama?” deyip sorgulayıcı şekilde kaşlarını kaldırdı. “Ha, şu muazzam dostluğunuzu unutmuş olabilirim!”

“Sinan,” dedim bir anda. Sustu ve aralık olan dudakları kapandı. “Derdin ne senin?” Cevap vermesini beklemedim çünkü bana elle tutulur bir cevap vereceğini sanmıyordum bile. “Beni geç, Ahmet’e karşı neden bu kadar tuhafsın?”

Aklımdaki şey değil, aklımdaki şey değil, aklımdaki şey değil...

Kandır kendini, Mine.

“Farkında mısın?” diye sordu gözleri kısıılırken. “Benimle derdi olan o.” Dilini ağzının içinde hareket ettirdikten sonra bir adım öne çıktı. Nedensizce parmak uçlarımda bir karıncalanma hissettim. “Beni sorgulamak yerine etrafına bak.”

“Seni sorgulamıyorum,” deyip hızla devam ettim: “Hem seni tanımıyorum bile. Elbette birtakım şeyleri sormak hakkım.”

“Birkaç saat önce hakkımda bir şey bilmek istemediğini söyleyen kız mı var şu an karşımda?” diye imalı bir şekilde sordu. Sonra ekledi: “Üstelik bana o fırsatı verdin mi? Kendimi tanıtmam için fırsat verdin mi bana?”

Gözlerimin içine attığı bakış beni köşeye sıkıştırdığında bir şey konuşmamak o kadar sinir bozucu bir durumdu ki kendimi saf gibi hissettim.

Sinan benden bir cevap beklerken düşüncelerimin aksine konuşarak yüzüne bakmaya devam ettim. “Bunu neden yapayım ki? Seni tanımak için neden sana fırsat vereyim? Kimsin ki sen?”

Suratı kasıldı. Gözlerindeki o derinlik yok olmaya başladığında boğazımdaki yumru canımı acıtmaya başladı. Bu sanırım fazla kırıcı olmuştu ve niyetim onu kırmak değildi. İfadesizce gözlerime bakmaya devam ettiğinde ayağına basketbol topu çarptı. Bakışlarını oraya çevirerek topu eline aldı ve olduğu yerden çok sakin bir hareketle potayı hedef alarak basket attı.

Hissizce potaya çevrilen yüzüm orada asılı kalırken kollarını usulca indirerek soluklandı ki ben bile hissetmiştim ve bu durum kendimi de kötü hissettirmişti. Onu neden önemsemiştim ki sanki? Sahiden neden onu kırdığım için bu kadar üzülmüştüm?

Sinan bana bakarken ben hâlâ potaya odaklıydım. “Biliyor musun?” diye konuştu duygusuz bir sesle. “Haklısın.” Gözlerimi gözlerine çevirdim ve o derinlikten zerre kadar eser kalmadığını gördüm. “Kimse kimseyi tanımak zorunda değil.”

Söylediği şey, boğazımdaki yumruya bir düğüm daha atarken karşımdan çekildi. Sonra da yanımdan geçti gitti.

Ve omzuma bile çarpmadı.

0.6

ZAYN & SIA ~ DUSK TILL DAWN

Gün içerisinde içim ikinci defa acımişti. Birincisi Ahmet için, ikincisi Sinan için. Peki, neden Sinan'ın verdiği acı daha başka hissettiriyordu? Haksız olduğum için miydi yoksa onu acımasızca kırdığım için mi? Sonuç aynıydı işte, onu kırmıştım.

Ders bitiminde sınıfa çıktım ve çantamı sırtlanarak sıramın altını kontrol ettim. Ahmet, "Hadi gidelim," dediğinde bir şey söylemeden kafamı salladım ve doğruldum. Gözlerim Sinan'ın sırasına kaydığında çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Kötü hissediyordum, kalp kırmak her zaman yaptığım bir şey değildi ve her seferinde aynı sızıyı yüreğimde taşırdım.

Tamam, saklamıyorum. Sinan'ın kırgınlığı başkaydı.

Bitkin bir hâlde okul merdivenlerinden inerken Ahmet, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim sakince ve içinde bulunduğumuz kalabalıktan bir an önce kurtularak kendimi dışarı attım. Kışı geride bırakmış, baharı kucaklamıştık. Sınav yaklaşıyordu.

Yaklaşma!

Ahmet'le birlikte okulun dış kapısına yürürken Sinan'ı ve bugün yanında gördüğüm çocukları bir arada gördüm. Bahçenin dışındaydı ve dalgın dalgın sigarasını içerek onların arasında öylece duruyordu.

Yanına doğru yaklaştığımızda bakışlarımı onun üzerinden çekerek çantamın kemerine sarıldım ve sakın kalmaya çalışarak ilerlemeye devam ettim. Nihayetinde yanlarından geçerken gözlerimi yere eğip, bana bakıp bakmadığını anlamaya çalıştım.

Bakmadı. İstifini bile bozmadı.

Bu beni üzerken dişlerimi sıktım ve başımı kaldırarak ilerlemeye devam ettim. Ahmet, “Yürüyelim mi?” diye sorduğunda keyifsizce mırıldandım: “Pek yürüme havamda değilim. Otobüsle gitsek ya?”

“Olur,” deyip gözlerini bana çevirdi. “İyisin gerçekten, değil mi?”

Gülümsemeye çalıştım ama pek samimi olmadığını biliyordum. “İyiyim, yorgunum sadece. Biraz dinlenirsem geçer.”

“Yorma kendini,” dediğinde geçiştirmek niyetine başka bir konuya yelken açtım çünkü Sinan zihnimi fena hâlde yoruyordu. “Ela’yla konuştunuz mu?”

“Evet,” dedi iç çekerek. Gözleri önüne çevrilirken devam etti: “Şiir yazacağız.”

Kendime mâni olamadan güldüm. “Avantajlısın bu konuda. Daha önce ona şiir yazdığını biliyoruz.”

“Mine,” dedi tersleyerek. “Lütfen yapma.”

“Bir şey yapmıyorum,” dedim sakince. Ahmet ve Ela’nın ayrılığının benim yüzümden oluşu çok kötüydü. Ahmet değil, Ela ayrılmıştı. Sırf beni kıskandığı için. Aralarında bitmeyen şeyler olabilirdi ve vardı da. Ahmet soğuduğunu söylese de bir ihtimal hep oluyordu.

“Ahmet,” dedim fısıldayarak.

Cümlemin devamının nasıl geleceğinden o kadar emindi ki gözlerini devirerek, “Buyur,” diye konuştu.

Göz kapaklarımı yukarı doğru havalandırıp, “Ela’yla olur mu yeniden?” diye sordum.

“Bunun cevabını vermiştim.”

“Buna inandıramamıştın.”

Sustu ve dudaklarını ıslatıp çekerek, “Onunla güzel günlerim oldu ama sırf seni kıskandığı için bizden vazgeçti. Sence böyle biriyle ne kadar devam edebilirim? Söyler misin? Bu kadar çabuk silip atan birine ne kadar güvenebilirim?” diye ardı ardına sorular sordu.

Haklıydı ama sözlerinden, hislerinde hâlâ kıvılcımlar olduğunu anlayabilmişim. Her ne kadar *soğudum* deyip dursa da tek bir kıvılcım aralarındaki buzu yerle bir edebilirdi.

“Peki, ben olmasaydım?” diye sordum birdenbire. “Varsayalım ki ben yokum. Dener miydiniz bir kez daha?”

Güldü ama bu imalı bir tavırdı. “Bu saçma. Sen veyahut bir başkası olursa da aynısı olacak. Onun tek sorunu yalnızca kendine zaman harcanmasını istemesi... Tamam, kız arkadaşım olabilir ve ona gereğinden fazla vakit ayırabilirim ama seni ya da ailemi rafa kaldıramam, anlıyor musun? Bu çok bencilce.”

Ahmet konuşurken ibreyi bir anda kendime çevirdim. Bunu nasıl yaptım, bilmiyorum ama zihnimin içi Sinan’ın söylemleriyle doluydu. “Peki, ya ben olsaydım?”

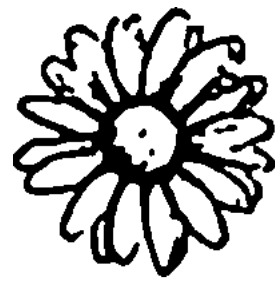
“Ne?” diye sordu sakince.

“Hayatıma biri girdiğinde ister istemez seninle olan iletişimimizde kopukluklar olmayacak mı? Tabii ki öyle biri değilim, yani vefasız... Fakat hayatımdaki insan, seni benden kışkırttığında buna ne tepki vereceksin?”

Tam anlamıyla aklımdan geçen soru buydu ve buradaki gizli özne, adını söylemeye korktuğum insandı. Korkmak da değildi aslında, çok başka bir şeydi.

Ahmet bir müddet düşündü ve omzunu silkip, “Bak, o senin geleceğin olacak kişi ve ben de o geleceğin içindeki dostunum. Hayatına girecek kişinin tepkisinin dozajına bağlı, *pat* diye direkt benimle konuşmanı kesmeni isterse kusura bakma da müdahale ederim. Ha, tabii ki sen de itiraz etmezsen,” diye ekledi. Sözleri kafamı kurcalarken devam etti: “Kalbini ve vefanı idame ettirebiliyorsan ne mutlu.” Sonra derin bir iç çekti. “Biz bunu başaramadık, daha doğrusu ben başardım ama o bencil olmayı seçti.”

Ahmet’in içinde hâlâ bitmeyen bir şeyler vardı, artık bundan emindim.

Eve geldiğimde odama girmeden direkt Hasan’ın yanına gittim ve kapıyı nazikçe tıklatıp içeri girdim.

Tövbe bismillah! Hasan ders çalışıyordu.

Gözlerim irileşirken, “Dur bir dakika,” diyerek kapıyı kapatıp tekrar açtım. “Yok, vallahi ders çalışıyorsun.”

Ters ters homurdanarak önündeki kitapla ilgilenmeye devam etti.
“İyi, dalganı geç ve git.”

“Dalga geçmiyorum,” diye düzelttim. “Şaşırdım.”

“Şaşırdın, git hadi.”

Gözlerimi devirdim ve keyifsizce konuştum. “Sana da yaranılmıyor.”

Derin bir nefes alıp elini saçlarına götürerek kaşlarını çattı. Sanırsın işkence çekiyor çocuk. Onu kendisiyle baş başa bırakıp odama girdim. Üzerimi değiştirmeye başladığımda kendimle baş başa kalmak huzursuz etmişti beni çünkü bugün olanlar beynimin içinde dönmeye devam ediyordu.

Dur artık.

Lütfen.

Çık aklımdan.

Akşam yemeğinden sonra kitaplarımı çalışma masamın üzerine serip kalemi elime aldım. Birkaç gündür boşlamıştım ve bu hiç iyiye gitmiyordu. Matematikten bir sayfa kadar soru çözdükten sonra duraksadım ve diğer sayfaya geçemedim. Geçemiyordum.

Birinin kalbini kırdıktan sonra hep böyle oluyordu işte.

Gözlerim masanın ucundaki telefonuma kaydığında ona mesaj atmayı düşündüm.

Hayır, atamazdım.

Ama atmam gerektiğini söyleyen tarafım daha ağır basıyordu. Gözlerimi kapattım ve içimdeki sesle münakaşaya girmeden telefonumu hızla elime alarak mesaj kutuma girdim.

Kime: 0535*****

Sinan, ben öyle söylemek istemedim (21.14)

Mesajı sildim.

Hayır, böyle bir cümle olmazdı. Yeniden denedim.

Kime: 0535*****

Bana kırgın mısın? (21.15)

Mesajı sildim, yine.

Yeniden denedim ve bu sefer gönderdim.

Kime: 0535*****

Seni kırmak istemedim (21.16)

Mesajı gönderir göndermez kalbimde garip hareketlenmeler olmaya başladı, karnım kasılıyordu. Yazdığım şeyi birkaç kez okuduktan sonra mesaj kutumdan çıkıp Instagram'a girdim ve arama kutusuna adına yazdım. Bunu neden yapıyordum, bilmiyorum ama elimde olmadığını fark ediyordum.

Profilinin açık olduğunu gördüğümde yutkunarak usulca fotoğraflarına bakmaya başladım. Pek aktif değildi, en son attığı fotoğraf üç hafta öncesine aitti. Liste şeklinde fotoğraflarına bakmaya devam ederken yüzümde manasızca bir tebessüm yer edindi. Buna engel olamazken gezinmeyi kesmedim. Bir fotoğrafı dikkatimi çektiğinde duraksadım ve incelemeye başladım.

Bir dakika!

Okul bahçesinde bir fotoğrafı vardı ve hemen arka tarafta ben duruyordum.

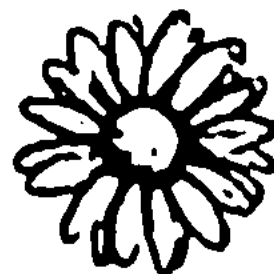
Bundan asla haberim yokken çekilmişti ve yüzüm çok belli olmasa da ben olduğum anlaşıyordu.

Fotoğrafı yaklaştırmaya çalışırken yapmamam gereken bir şey yaptım.

Beğendim.

Ekranda kocaman bir kalp çıkınca bıraktığım beğeniye panikle geri çekip hemen profilinden çıktım. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Ellerim titriyordu. Telefonu masanın üzerine bıraktığımda birkaç dakika boş boş öylece telefonuma baktım.

İçimdeki ses bağırmaya başladı: *Stalk senin neyine?*

Geceyi büyük bir sıkıntıyla kapattığımda ertesi sabah bunun etkileri sürmeye devam etti. Yine de pek telaşlı olmamam gerektiğini biliyordum. Belki o beğeniden haberi bile olmamıştı.

Pozitif düşün, Mine. Pozitif düşün.

Okulun girişine doğru ilerlerken sokağın başından dönen Sinan'ı görmemle adımlarımı yavaşlattım, aksine hızlandırmam gerekiyordu ama ben bunu tercih ettim.

Adımlarım epey yavaşladığında Sinan'ın beni fark ettiğini çoktan anladım fakat yüzüme bile bakmadan önümden geçip gitti. Onu durdurdum.

“Sinan!” Durdu ve birkaç saniye sonra arkasını döndü. Usulca yanına yürüyerek karşısında dikildim. Gözleri çok ifadesiz bakıyordu. “Ben... Kalbini kırdığım için özür dilerim.”

“Özre gerek yok,” dedi soğuk bir sesle.

“Ama kalbini kırdım.”

“Bunun da önemi yok.”

“Benim için var,” dediğimde pot kırmış gibi gözlerimi kısıtım. Kaşlarını çatarken düşünmeye başladığını anladım ama buna izin vermeden derhâl müdahale ettim. “Ben insanların kalbini kolayca kıran biri değilim.”

“Öyle davranmıyorsun ama,” dedi sakince. En azından az önceki soğuk sesi gitmişti.

“Elimde değil,” diye ifade ettim. “Kaba bir çıkış yaptım sanırım, üzgünüm.”

Konuşmadı, söyleyecek bir şeyleri olduğunu biliyordum ama o bunu yapmadı. Bir beklenti içine girdiğimi bildiği hâlde arkasını döndü. “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordum onu yeniden durdurarak.

Durdu. Sabırla bana dönmesini bekledim ve döndü. Gözleri kısılırken yüzünde çok manidar bir tebessüm meydana geldi. “*Stalk* yaparken daha dikkatli ol.”

0.7

MANGA ~ CEVAPSIZ SORULAR

Sınıfa doğru attığım her adımda karnıma giren ağrıların şiddeti büyüyordu. Rezil olmayı beşinci sınıfta, tüm okulun önünde okuduğum şiiri unuttuğum zaman bırakmıştım ama sanırım bu şimdiye kadarkilerin en korkunç olanıydı.

Neyse, Mine. Krizi fırsata çevirebilirsin. Düşün.

Düşünemedim.

Sınıfıma yönelirken yan sınıftaki kapıdan bir anda önüme çıkan Fatih, beni resmen sekteye düşürdü. Derin bir nefes alırken, “Ne yapıyorsun?” diye sordum dik bir sesle.

Gevşek gevşek gülerek, “Günaydın,” diye konuştu. Gözlerimi devirdim ve yan tarafa geçmek için adım attım fakat buna mâni oldu. “Günaydın, Mine,” diye ısrar etti.

Dudaklarımı ıslatıp çekerken gözlerimi gözlerine çevirdim ve ona baktım. “Boş yapıyorsun. Yapma!”

Hayretle güldü. “Sadece bir *günaydın* dedim.”

Kendimi geri çekerek gözlerimi kıstım ve ona ters ters baktım. “Sadece bir günaydın, ha! Arkadaşlarına hâlâ beni tavlayamadığını söylemek ya da pişkin pişkin sınıftaki kızların ağzına laf vermek gibi değil mi?”

Gülen çehresi katılaşıırken dişlerimi sıktım ve çantamın kemerine asılarak, “Uğraşma benimle,” deyip yanından geçtim. Arkamdan baktığını hissedebiliyordum.

Sinir çocuk.

Fevriliğim saman alevi gibi sönerken sınıfa girmeden derin bir nefes aldım ve temkinli bir hâlde içeri yürümeye başladım. Sinan’ın sırasına bakmasam da orada olduğunu görebiliyordum ve bana bakmadığını da.

Çabucak yerime geçerken çantamı sıramın üzerine bırakıp başımı öne eğdim. Kalbim çarpıyordu, her zamankinden daha bir başka. Mutluluk

duygusundan olsa bilirdim... Ulan, nereden bileceğim? Mutlu olduğumuz mu var sanki? Depresifleşen ruhumun üstüne perdelerimi çekip eğik başımı usulca Sinan'a kaydırđım. Buna engel olamıyordum, bir şey sürekli ona bakmam gerektiğini söylüyordu.

Ya o da bana bakıyorsa...

Bakmıyordu ama gülümsüyordu.

Kaşlarımı çattım ve neye gülümsediğini anlamaya çalıştım. Elinde telefonu vardı ve ekrana bakıyordu. Olayı direkt kendime bağlamak da zaten çok saçma olurdu. Anlam veremediğim bir kırgınlıkla kafamı diğer tarafa çevirdim ve çantamın üzerine koydum.

Az sonra Ahmet geldi ve akabinde ders başladı. Muazzam bir edebiyat dersine hoş bulduk, ne güzel.

Ferhan Hoca yoklamayı aldıktan sonra defteri kapatırken mırıldandı: “Performans ödevleri nasıl gidiyor?”

Hatice yattığı pusudan kalkıp sert bir çıkış yaptı. “Hocam, ben İsmail’le grup olmak istemiyorum.”

Cümlesinden sonra saf saf gülmeye başladım. İsmail, Hatice’ye bakarak, “Neyimi beğenmedin, kız Hatçe?” diye sordu.

Hatice, “Tembelin tekisin,” diye konuşurken dişlerini sıkıp Ahmet’in kulağına doğru fısıldadım: “Mezuniyet gecesi şunun diplomasını yakaçağım. Vallahi şiştim bundan, şiştim!”

Ahmet gülererek bana yanıt verdi: “Uğraşma şu kızla. Bu da böyle bir tip, ne yapalım?”

Sessiz kalırken İsmail sahte bir alınganlıkla yüzünü ekşitti. “Allah’a şükür karaktersiz değil, tembeliz.”

Hatice, “Ne alaka?” diye sorduğunda İsmail boş boş bakarak, “Ne bileyim, afili bir cümle kurmak istedim ama olmadı sanırım,” diye cevapladı.

Sınıftaki homurdanmalar artarken Ferhan Hoca onları susturarak ayağa kalktı ve elindeki beyaz kâğıtları bize gösterdi. “Bu ders, grup arkadaşlarınızla bu kâğıttaki sorulara cevap vereceksiniz. Performans ödevinizi yapmadan önce küçük bir anket diyelim.”

Ferhan Hoca konuşurken kendimi usulca geri çektim ve yutkundum.

Sinan buraya gelecekti ya da ben oraya gidecektim. Her türlü yan yana olacaktık işte.

Kalbim sıkışıyordu. Rezilliğimin üzerinden kırk sekiz saat geçseydi barî be.

Sınıfta hummalı bir değişim yaşanırken Ela yanımıza geldi. Ahmet ona bakarken kısık sesiyle, “Benim sıram dolu,” diyerek buraya oturmak istediğini belli etti.

Çabucak toparlandım ve ayağa kalkıp, “Tabii, gel böyle,” deyip sıradan çıktım.

Ferhan Hoca kâğıtları dağıtmaya devam ederken Sinan’ın sırasına da bir adet bıraktı. Utana sıkıla ilerledim ve nihayet ulaşıp sırayı biraz öne ittikten sonra oturdum. Vakit kaybetmeden kâğıdı incelemeye başladığında beni uyardı. “Birlikte yapacağız, farkındasındır umarım.”

“Evet,” dedim ve gözlerimi kâğıda çevirdim. Tavrı epey rahattı, benim aksime. Eline aldığı kalemle, yazılan birkaç cümleyi cevaplarırken bana bakmadan mırıldandı: “Cevaplıyorum ama sorun olmaz sanırım.”

“Yok,” dedim kısa bir cevapla. *Mine, kendine gel lütfen. Böyle biri değilsin. Tamam, rezil oldun ama ipleri salma hemen.* Sinan düşünceli bir şekilde cümleleri okumaya devam ederken dudaklarımı araladım. “Dün akşam mesajıma cevap vermedin, hani nezaketen de olsa.”

“Geç gördüm ve rahatsız etmek istemedim.”

“Geç gördün?” dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. “O beğeni anında fark edebildin ama.”

Gülümseyerek suratını bana çevirdi. Yüzü gözlerimin önüne serilirken göğsüm daraldı, bu kadar yakınlık iyi gelmemişti. “Şu mesele,” dedi ve keyiflenerek ekledi: *“Acemi stalker.”*

“Ben *stalker* değilim,” dedim düz bir sesle.

Gözlerini kapatıp açarken beni alaya aldı. “Tabii, aylar önce attığım fotoğrafı beğenecek kadar değilsin.”

Tavrı beni sinirlendirmeye başladığında ellerimi sıranın üzerine çıkarıp parmaklarımla oynamaya başladım. “Tamam, seni *stalk*’ladım ama ben kedi videolarını da *stalk*’lıyorum,” deyip gözlerimi gözlerine çevirdim. “Çok da şey etme yani.”

Dirseğini kırıp avucunu yanağının üzerine koyarken kafasını eğdi ve rahat bir şekilde bana bakmaya devam edip gülümsedi. “Ne etmeyeyim?”

Beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığının farkındaydım ama yemezler, Sinan Bey. “Hem,” dedim konuyu değiştirerek. “Benim o fotoğrafta ne işim var? Üstelik o fotoğrafı merak edip incelerken oldu ne olduysa.”

“Ama bu profilimde gezdiğin gerçeğini değiştirmiyor,” deyip dudağının kenarını kıvırdı.

“Bu bir cevap değil,” dedim çabucak. “Söyler misin, o fotoğrafta ne işim var benim?”

Omzunu silkti. “Güzel bir fotoğraf olduğu için koymak istedim, orada senin olduğunun farkında bile değilim.”

Küçümseyici bir bakış attım. “Daha sahici yalanlar söylemelisin.”

“Söyleyeyim mi?” diye sordu bir anda yüzü donuklaşırken. Gözlerindeki derinlik yeniden meydana gelmeye başladığında yüzünü hafifçe kaldırdı ve gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. “O fotoğrafı güzel yapan ben değilim.”

Dudaklarım aralanırken gözlerinin bebeğinde kendimi görmeye başladım ve bu ilk kez başıma geliyordu. Bu kadar dikkatli bakmamam, bu kadar dikkatli bakmaması gerekiyordu.

Bir şey söylemeliydim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Düşünemiyordum bile, düşünmek istemiyordum. Sorguluyordum, bu çocuğun bana ne yaptığını sorguluyordum. Çok tuhaftı, kalbim bu kadar hızlı atmamalıydı. Kalbim bana ihanet ederek çizgisinden çıkmamalıydı.

Gözlerine bakıp kısık sesimle mırıldandım: “Sinan?” Konuşmadı. “Bana kırıldın değil mi?”

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum ama kırgınlığının derin olmasını diliyordum. Sanırım birini üzmeyle gelemiyordum. Bu hep böyleydi.

“Mine?” dedi o da fısıldayarak. Konuşmadım fakat adımı onun ağzından duymak hoşuma gitmişti. “Sana kırıldım.” Yüzüm sözüyle birlikte düşerken bunun büyümesine mâni olarak devam etti: “Ama sanırım geçti.”

Düşen yüzüm bir sözüyle daha toparlanırken yavaş yavaş gülümsemeye başladım, ben gülümsemeye başladıkça o da gülmeye başladı. Çok

sıcakkanlı bir hâl değildi ama nazik, narin ve nahifti. Bir tebessümün bu kadar hoş olacağını bilmek güzeldi.

Sanırım.

“Sahiden mi?” diye sordum kısık sesimle. Gözlerini kapatıp açarken gülümsemeye devam etti. “Buna sevindim... Sanırım.” Kaşlarını çatı fakat bu olumsuz bir durum olduğundan değildi. Elimle saçlarımı kulağımın arkasına itip kaçamak bakışlar atmaya başladım. “Ben kalp kırmayı sevmem ve birinin kalbini kırdığım zaman kötü hissederim.”

“Kötü hissettin yani beni kırdığın için?”

Kendisine pay çıkartınca ona ölümcül bir şekilde baktım ama bundan etkilendiğini pek sanmıyordum. “Ben kedilerin kalbini kırdığım zaman da kötü hissediyorum... Çok da şey etme yani.”

“Ne etmeyeyim?”

“Beni zorlama,” dedim gülerek.

Ne?

Eğleniyordum gerçekten. Yalnızca ben değil, o da hâlinden memnun gibi duruyordu.

“Seni zorlamıyorum,” dedi keyifle. “Ne etmeyeyim?” diye sordu bir kez daha.

Beni giderek köşeye sıkıştırdığında güldüm. “Kediler diyorum, Sinan. Güzel hayvanlar...”

Yüzündeki mimikler değişirken önüme döndüm ve elime kalemini alıp kâğıda odaklandım. Sonra sesi kulağıma dokundu. “Öyleler.”

Ferhan Hoca dersi bitirdikten sonra elimdeki kalemi Sinan’ın önüne bırakarak oturduğum yerden kalktım. “Görüşürüz,” dedim sessizce.

“Görüşelim,” dediğini işittiğimde yüzümü görmemesini fırsat bilerek gülümsedim. İyice safa bağladım, Allah’tan hayırlısı.

Kendi sırama ilerlediğimde Ela’nın toparlanarak uzaklaştığını gördüm. Ahmet onun arkasından uzun uzun bakarken gözlerimi kısarak onu süzdüm. Sinsi bir şekilde yanına vardığımda kulağına eğilerek sırttım. “Yakaladım.”

İrkildi ve kaşlarını çatarak, “Gafil avladın,” diye konuştu.

Omzumu silkerek, “Kabul ediyorsun işte,” deyip çantamın fermuarını açmaya başladım. “Kantine inelim mi?” diye sordum.

Ahmet derin bir nefes alıp verirken, “Sen in. Ben bir tuvalete gider, öyle gelirim,” diye yanıtladı. Kabul ederek cüzdanımla birlikte kantine indim.

Sıranın her zamanki gibi Ramazan’daki pide kuyruğunu andıran cinsten olması şaşırtmamıştı. Sıkkin bir vaziyette sıraya doğru girerken, omuzlarımı kaldırıp indirerek içimdeki bıkkınlığı âdeta dışıma vurdum. Birkaç dakika sonra ensemde ılık bir nefes hissedince irkilerek arkamı döndüm.

Bu Fatih’ti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Dibime kadar girmek de neyin nesi?”

“Sakin,” dedi kelimesiyle aynı orantıda sesle konuşarak. “Yanlış anlaşılacak istemiyorum.”

“Ya kulağıma kadar dokunacaksın neredeyse!” deyip dişlerimi sıktım. “Hem umurumda değilsin, anlıyor musun?”

Fatih senenin başından beri benimle uğraşan bir tipti. Amacını biliyordum ve ona karşı böyleydin. Birçok kez bana teklif etmiş ve bunlardan yanıt alamamıştı. Egodan bahsetmiyorum burada. Çocuğun amacı, istediğini elde edip incinen gururunu toparlamaktı. Gözlerinde zerre kadar bir sevgi göremiyordum.

Sinan gibi bakmıyordu.

Bakamazdı.

Sinan ne alaka bilmiyorum ama birine baktıkça yalnızca onun gözlerini hayal edebiliyordum.

“Sert kızları severim,” dedi Fatih doksan derece dönerken.

Sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. “Uzak dur benden!”

“Sadece okul çıkışı bir bardak kahve içeceğiz,” dediğinde başımı öne eğdim ve onu kale almadığımı belli etmeye başladım. Bundan hoşlanmıyordum, birine karşı bir şey hissetmezken bana böyle ısrarcı yaklaşan birinden uzaklaşıyordum. Özellikle de böyle bir erkekse...

Eli bir anda omuzlarıma giderken kendimi çabucak geri çektim ve ateş saçan gözlerimle ona baktım. “Sana benden uzak durmanı söyledim.” Etrafımızdakiler bize bakarken Fatih soğukkanlılığını koruyarak gülmeye devam etti.

Derin bir nefes alıp yutkunurken Sinan’ın kantinden içeri girdiğini gördüm ve hâliyle gözü direkt burayı buldu. Gözlerimdeki öfke onun gözlerine yansırken adımları hızlandı ve Fatih’in önünde dikilerek göğsünden geriye doğru ittirdi. “Ne oluyor lan?”

Ortam iyice gerilmeye başladığında Fatih afallayarak geriye doğru savruldu. Sinan’ın ses tonu giderek artarken, “Ne oluyor diyorum sana?” diye sordu.

Telaşla Sinan’ın koluna dokundum. “Boş ver.”

Beni duymazlıktan gelerek Fatih’in üzerine yürümeye devam etti.

Etraftaki öğrencilerin elinde bir çekirdek eksikti maşallah.

Fatih şaşkın bir şekilde önce bana sonra Sinan’a bakarken pis pis sırttı. “Ha şimdi anladım ben...” Gözleri yeniden beni buldu. “Sen az değilsin, kızım.”

Gözlerim irileşirken öne çıkıp sesimi yükseltmeye kalkmadan Sinan hiçbir şeyi umursamadı ve Fatih’e okkalı bir yumruk salladı. Tüm kantin, kızların çığlıklarıyla dolmaya başladı. Kantinci Muzaffer abi tezgâhından ayrılıp yanımıza geldiğinde Sinan ve Fatih’i ayırmaya çalıştı, tıpkı diğer öğrenciler gibi.

Sinan epey sinirli bir şekilde yumruk sallıyor, diğer yandan bağırmaya devam ediyordu. “Düzgün konuşacaksın, oğlum! Uzak duracaksın bu kızdan! Duyuyor musun lan beni? Duyuyor musun?”

Fatih düzgün karşılık veremezken endişeyle Sinan’ın koluna dokundum. “Bırak artık, disipline gideceksin.”

“Başlarım disiplinine.” Bana sesini yükseltmişti fakat bunun durumun içinde geliştiğini biliyordum.

Muzaffer abi, Fatih’i geri çekerken, “Ne yapıyorsunuz, oğlum?” diye bağırmaya başladı. “Okul burası, yeri mi ha?” Fatih’in suratında birkaç damla kan lekesi gördüğümde gözlerim direkt Sinan’ın yüzüne kaydı. Onun suratında sükûnetini hâlâ canlı tutan bir öfke vardı.

Böyle şeyler başıma gelmezdi ve ilk kez tanıklık etmiştim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Benim yüzümden Sinan disipline gidecekti ya da daha kötüsü olacaktı.

Muzaffer abi etraftaki meraklı gözlere döndü. “Gençler, herkes işine baksın. Hadi, dersinize gidin.”

Öğrenciler homurdanarak sınıflarına çıkarken Fatih ters bakışlarıyla ortamı terk etti. Sinan’ın nefes nefese kalkıp inen göğsü, öfkesinin gücünü belli ederken yutkunarak ona bakmaya çalıştım. “İyi misin?” diye sordum. Sesim titremişti.

Bana dönerek dudaklarını hızla yalayıp konuştu. “Sen iyi misin asıl?” diye fısıldayıp bir adım attı fakat bu ses tonu acıydı. “Asıldı o şerefsiz sana, değil mi?”

“Sorun yok,” dedim çabucak. “Ben halletmiştim bile.”

“Ne demek halletmiştim?” diye sordu şaşkınlıkla. “O itin ciğerini biliyorum ben ciğerini. Puştun teki.”

Sinan’ın göz bebeklerindeki kıvılcım büyürken Ahmet telaşla kantinden içeri girerek yanımıza geldi. “Mine, ne oldu?” diye sordu. Durumu açıklamaya pek niyetli olmadıgımda fevri bir şekilde Sinan’a dönerek onu itti. “Yine mi sen lan? Ne yaptın?”

Sinan’ın umurunda bile değilken onların arasına girerek Ahmet’e baktım. “O bir şey yapmadı. Tatsız bir andı, tamam mı? Çok tatsız hem de.”

“Ne oldu, söylesene?” diye sorduğunda zil çaldı. Ahmet gözlerimin içine merakla bakmaya başladığında geçiştirerek önüme döndüm. Üçümüz gergin bir hâlde sınıfa çıkarken Sinan erkekler tuvaletine girerek bizden ayrıldı. Kalbim küt küt atıyordu ve az sonra neler olacağını az çok tahmin ediyordum.

Müdür çağıracaktı.

Sonra bir disiplin cezası.

Gönder gelsin.

Ders başladığında Ferhan Hoca’nın hemen ardından Sinan içeri girdi ve kimseye bakmadan yerine geçip oturdu. Sınıftakilerin gözleri bir ona bir bana kayarken buna anlam vermeye çalıştım. Bir şeyler olduğunu anlamışlardı çünkü o durumda her kim olsa bunda bir mana arardı.

Ama yoktu.

Sinan'la benim aramda hiçbir şey yoktu.

Ve az sonra kapı çaldı. İçeri sadrazam edasıyla giren nöbetçi öğrenci Ferhan Hoca'ya bakarak, "Hocam," dedi. "Müdür bey, Sinan Akdoğu ve Mine Karabağ'ı odasına çağırıyor." Sakin kalmaya çalışarak boğazımı temizledim. Ferhan Hoca'nın gözü beni bulduğunda kaşlarını çattı. "Bir sorun yoktur umarım?"

"Yok, hocam," dediğimde Sinan çoktan sınıftan çıkmıştı bile. Birlikte müdürün odasına girdiğimizde Fatih'le karşılaştık. Müdür bey kapıyı kapatırken derin bir nefes alarak bize uzun uzun baktı. Ellerim önümde öylece bekliyordum. Benim aksime Sinan son derece rahattı ve hâlinden pek de şikâyetçi durmuyordu.

"Bakın, gençler," dedi Müdür bey sakın bir giriş yaparak. O zaten hep sakın bir adamdı. "Sınav dönemindesiniz ve hayatınızın belki de en mühim yıllarını yaşıyorsunuz. Neden? Ne gerek var şimdi böyle bir şeye?" Konuşan kimse olmazdı. Ne diyecektik ki zaten?

Fatih'in suratına bakıp devam etti: "Şu suratının hâline bak."

Fatih, "Hocam, ben bir şey yapmadım," dediğinde gözlerimi devirdim ve o esnada Sinan'ın sinirle güldüğünü hissettim. Müdür beyin gözleri beni bulduğunda yutkundum. "Mine, bana her şeyi anlat, kızım."

Bakışlarım usulca Sinan'ın yüzüne kayarken gözleriyle karşılık vererek onları kapatıp açtı ve bana güven verdi. Neden bilmiyorum ama bu anı sanki hiç unutamayacakmışım gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alıp olanları anlatmaya başladığımda Müdür bey beni can kulağıyla dinledi. Adam gerçekten oldukça sabırlı ve hakkaniyetliydi. Bir süre sonra koltuğuna geçip oturduktan sonra savunmalarımızı alarak Fatih'e uyarı, Sinan'a da kınama cezası verdi.

"Daha kötüsü de olabilirdi ama şurada mezuniyetinizi ne kaldı?" dedi Müdür bey. "Lütfen şu günlerde ne beni ne de kendinizi yorun. Yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

Kimse konuşmadığında odadan çıktık ve kapıyı kapattık. Fatih önümüzden giderken Sinan ters ters konuşmaya başladı. "Bir daha olursa yemin ederim o kaşındaki kanı, kışından çıkartırım."

Koluna vurdum. “Daha ceza alalı iki dakika olmadı, ne yapıyorsun?” diye sordum. Bana boş bir bakış savurduğunda Fatih umursamadan koridoru terk etti. Sinan’la merdivenlerin başına vardığımızda yönünü değiştirdi. “Derse gelmiyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı direkt. Sonra gözlerimin içine baktı. “Sen girecek misin?”

“Evet.”

“İyi,” dedi ve uzak bakışlarıyla merdivenlerden inmeye başladı. Hareket edemedim. Derse çıkmak istemiyordum ama yanına gitmek de fazla kaçabilirdi. *Tabii, çocuk benim yüzümden ceza alırken fazla kaçmadı hiçbir şey. Aferin bana.*

Gözlerimi kapattım ve anlık bir refleksle yönümü değiştirerek arkasından yürüdüm. Okul bahçesine çıkmış ve arka taraftaki banka oturmuştu. Sakince yanına gidip oturduğumda, “Fikirlerinin bu kadar değişken olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Yüzüme çarpan güneşle gözlerimi kısarak mırıldandım: “Bir saat daha edebiyat çekemeyeceğim.”

Yalanlar ve yalanlar...

Güldü. “Daha sahici yalanlar söylemelisin, Mine Karabağ.”

Güldüm. “Senden daha iyi olduğum kesin.”

“Kesin.”

Sonra ikimiz de sustuk. Yan yanaydık ama konuşmak için bir çaba içerisine girmemiştik. Dudaklarımı ıslatıp çektiğimde sıkılgan bir tavırla parmaklarımla oynamaya başladım. “Sanırım yanlış anlaşıldık.”

“Derken?”

“Biliyorsun işte,” dedim mesafeli bir sesle. “Öyle tepki verince insanlar bizi şey sanmış olabilir.”

Başını çevirdi ve rahat bir hâlde gözlerime baktı. “Ne sanmış olabilir?”

“Bilerek mi yapıyorsun?” diye çıkıştım çok sert olmadan.

Gözlerinin içindeki kıvılcım bizi ısıtırken gülümseyerek başını sağa sola salladı. “Hayır. Ne sanmış olabilirler ki?”

Bilerek yapıyordu.

Dilimi, dişlerimin üzerinde gezdirdim ve ona istediğini vermeden önüme dönerek kollarımı göğsümde topladım. Sinan kolunu bankın üzerine atarken elleri kolumun kenarında durdu ama dokunmadı.

“Senin yüzünden takdir de alamayacağım zaten,” dediğinde, göğsümde topladığım kollarımı çözerek Sinan’a baktım. Gülüyordu.

“Benim yüzümden mi? Ben mi dedim sana, *git de çocuğun ağzını yüzünü dağıt*, diye?”

“Demedin ama senin yüzünden,” diye savunmaya devam etti. Niyeti bana vicdan yaptırmak değildi, aksine bundan keyif alıyordu. Ona anlam veremezken kafamı sağa sola sallayarak ve duruşumu düzelterek ağzımın içinden homurdanmaya başladım.

“Pişmanlık duyacağın şeylere kalkışma bir daha o zaman.”

Sustu. Derin bir nefes aldı ve yüzünü bana çevirerek fısıldadı: “Senin yüzünden, Mine. Bana ne oluyorsa senin yüzünden.”

“Sana ne yapıyorum?” diye sordum cesaret dolu bir sesle. *Neden susayım ki? Neden bu sözlerinin manasını sormayım ona?*

Gözlerine bakarken az önceki cüretkârlığı dilinden kopmuş ve gözlerindeki harelerine yığılmıştı. “Hı?” dedim onu zorlayarak. “Sana ne yapıyorum ben?”

Hissedebiliyordum bir şeyler olduğunu ve onu sürekli bana iten mevzuların olduğunu görebiliyordum da. Sinan bana böyle davranmasa ben onun varlığından bile bihaberdim. Gerçi sınıftaki çoğu insanla muhatap değildim ama Sinan’ı şu ana kadar fark etmemiş olmam garipti. Demek ki onu görmem için yalnızca gözlerimin değil, ruhumun da yardımına ihtiyacım vardı.

“Farkında değil misin?” diye sordu sessizce.

“Hayır,” dedim safa yatarak. *Of, en iyi yaptığım şey*

Güldü. “Zeki bir kız olduğunu biliyoruz ikimiz de.”

“Ee, öyleyim,” dedim kibirli bir sesle fakat bu tamamen benim mizacımdan kaynaklıydı.

Ses tonum hafif neşeli çıktığında gülüşünü dindirmeden ekledi: “Ha, ne kadar mütevazı olduğunu da biliyoruz.”

“Maşallah,” dedim devam ederek.

İkimiz de birbirimizin yüzüne bakarak gülmeye devam ederken kalbimin ilk kez bu kadar hafiflediğini fark ettim çünkü çok rahattık, kendimi kasmamış olmam bana iyi gelmişti. Sonra duraksadı ve dudaklarını kapatıp açtı. “Bana ne yaptığını bilmek istemezsin.”

“Bilmek istiyorum,” dedim düz bir sesle.

“Söylemek istemiyorum ama,” dediğinde, “Neden?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve soğuk bir çehreyle mırıldandı: “Çünkü daha önce hiç sesli düşünmedim.”

Duraksadım. Gözlerine dikkatle bakmaya başladım çünkü daha fazlasını görmek istiyordum. Bana ne oluyordu, bilmiyordum ama bir şey *kendini çekmene veyahut kasmana gerek yok*, diyordu. Ona dikkatle bakmaya devam ederken gülümsedi. “Bu kadar dikkatli bakma.”

“Yok,” dedim ve elimi kendi elmacık kemiğimin üzerine götürerek gözlerini işaret ettim. “Kirpiğin... Elmacık kemiğinin üzerine düşmüş.”

Kaşlarını çattı ve elini yanağına götürdü. “Nerede?” diye sordu.

Kendi yüzümde ona yer tarifi vermeye başladım. “Yukarıda biraz.”

Parmakları yüzünde gezinmeye başladığında, “Sen alır mısın neredeyse?” diye sordu.

Parmaklarımı yüzümden indirmeden gözlerine boş boş baktım. “Hayır.”

“Alt tarafı bir kirpik,” dedi gülerek.

“Sana yer tarifi bile yaptım ya,” dedim ellerim yüzümden inerken. Elmacık kemiğinin üzerindeki kirpiği inatla düşürmezken sinir olmaya başladım. Böyle şeylere tikim vardı benim. “Sinan, onu alır mısın oradan?”

Benden ümidini kestiğinde eliyle yanağının üzerini silkeleyerek kirpiğini nihayet düşürdü. “Düştü mü?” diye sordu.

Güldüm. “Şükür.”

Dağılan saçlarını düzeltmeye başladığında manasızca onu izledim. “Bu ilk disiplin cezan mıydı?” diye sordum sonra.

“Hayır,” diye yanıtladı düz bir sesle.

“Sakıncası yoksa diğerini öğrenebilir miyim?” diye sordum.

Ellerini saçlarından çekip gözlerime baktı. “Hakkında merak ettiğin bir şey olduğunu söylememiştin ama?”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, sormadım.”

Sustu ve uzatmadan ekledi: “Ortaokuldayken okuldan atıldım.” Ses tonu buz gibiydi.

Kaşlarımı çatarken yüzüne baktım. “Neden?” diye sordum. Hâlim epey meraklı ve biraz da endişeli çıkmıştı.

Geçti. “Boş ver.”

Anlatmak isteseydi anlatırdı ama yapmadı. Yüzündeki ifade değişirken bunu iyice merak etsem de sormadım. Belki kötü bir anısı vardı ve onu hatırlatarak kırmak istemedim.

Bir müddet oturduktan sonra zil çaldı ve birlikte okulun içine doğru yürümeye başladık. Yan yanaydık ve içim bir hoştu açıkçası. Koridorda ilerlemeye devam ettikçe öğrencilerin gözleri yer yer bizim üzerimizde toplanıyordu. Bir şey olduğundan değil ama az önce yaşanan olayın ana karakterleri olarak hâliyle bizi kafalarındaki kurgulara konuk etmişlerdi. En azından ben onu görüyor ve öyle düşünüyordum.

Kimseyle münakaşa etmeden bizim sınıfın olduğu kata çıktık ve ilerlemeye başladık. Koridorun sonuna doğru yan sınıfın önünde bir hareketlilik sezdim. Birkaç adım sonra bu hareketliliğin Fatih ve Ahmet arasında olduğunu gördüm. Sinan’a bakıp adımlarımı hızlandırarak yanlarına yürüdüm.

Ahmet sinirli bir şekilde Fatih’in karşısında dikilmişti. “Ne söyledin Mine’ye?”

Fatih’in gözleri beni bulurken Sinan olaya dâhil olarak Ahmet’e seslendi: “Biz hallettik. Sen karıştırma bir de ortalığı.”

Ahmet omzunun üzerinden Sinan’a aksi bir şekilde bakarak dişlerini sıkı. “Sen karışma lan asıl. Son zamanlarda fazla ayakaltında dolanıyorsun.”

Sinan keyifsiz bir biçimde gülerek mırıldandı: “Bak, seninle derdimizi çözeceğiz ama burada değil. Duydun mu? Zorlama beni.”

Ahmet çıkışacakken bizleri izleyen öğrencilere daha fazla reklam olmamak adına aralarına girdim. “Ne yapıyorsunuz siz ya? Az önce müdürün odasından çıktık biz,” deyip Fatih’e dik dik baktım. “Gereksiz insanlar yüzünden gereksiz olaylar yaşandı.”

Fatih dudağının kenarını kıvrırırken kaşındaki kurumaya yüz tutan kan lekelerine baktım. “Ulan Mine, ben de seni saf, masum bir şey sanırdım... Bulmuşsun iki tane erkeği, düşür birbirine, götür malları.”

Öfkem, göğüs kafesi kemiklerimin arasında patlarken kimseye fırsat tanımadım ve çok fevri bir hareketle gücümü hiç kismadan, onu iterek bağırdım: “Ne diyorsun lan sen? Düzgün konuş benimle, okuldan atılmak pahasına bile olsa mahvederim seni.”

Fatih sınıfın içine doğru girdiğinde hâliyle ben de içeri girdim. “Bir daha o gözlerinin bana değdiğini görürsem yemin ederim oyarım seni.” Elim ayağım titremeye başlamıştı. Böyle bir şeyi nasıl düşünür de hiç gocunmadan onca kişinin ortasında söyleyebilirdi, aklım almıyordu.

Şu an belki de hayatım boyunca hiç olmadığım kadar öfkeli ve kontrolsüzdüm. Ahmet kolumdan çekmeye başladığında, “Gel buraya,” diye sesini yükseltti. Kimseyi ne duymak ne de anlamak istiyordum. Ortam iyice gerilirken derin bir nefes aldım. Ahmet güç bela beni sınıfın dışına çekerken kolumdan tutarak gözlerimin içine bakmaya başladı. “İyi misin?” diye sordu.

Yanıtlamadım çünkü onu ve söylediklerini idrak edemiyordum.

“Ben halledeceğim, tamam mı?” diye konuştuğunda Sinan’ın sınıf kapısının önünü boşalttığını gördüm. Titreyen bakışlarımla onun bu soğukkanlı tavrını izlemeye devam ederken sınıftan içeri girdi ve yalnızca ikisini içeride bırakarak kapıyı kapattı.

“Sinan,” diye fısıldadım endişe ederek.

Ahmet kaşlarını çatı. “Ne Sinan?”

“İçeri girdi,” dedim korkuyla kapanan sınıf kapısına bakarken. “Daha yeni ceza aldı zaten, benim yüzümden atılacak bu sefer.” Yutkunarak Ahmet’e baktım. “Gir ve bir şey yap lütfen.”

Birkaç saniye gözlerimin içine boş boş bakındı ve ardından gözlerini kapatıp açarak, “Tamam, halledeceğim,” dedi. “Sakin kal yeter ki.” Ardından beni güvenli bir yere çekerek arkasını döndü. Etraftakilerin meraklı konuşmaları ve bakışlarından nasibimi alırken titreyen parmaklarımı kenetleyerek Ahmet’i izlemeye başladım.

Kimseye bakmadan sınıf kapısına ilerleyip kapıyı açacağı sıra Sinan kapıyı açarak dışarı çıktı. Ahmet öylece kalırken Sinan hiçbir şey söylemedi,

kimseyle konuşmadan yanımdan ayrılarak sınıfa yürüdü. Arkasından baktığımda gergin tavrını hissedebilmenin kötü olduğunu fark ettim.

Ortam iyice gerilmeden Ahmet yanıma geldi. “Yüzünü yıkayalım, gel.”

“Gerek yok, iyiyim,” diye geçiririp sınıfın kapısına yöneldim. “Hadi gidelim.”

Ahmet pek memnun kalmasa da sınıfa yürüdük. İçeri girdiğimizde herkesin gözü üzerimdeydi ve ben bakmam gereken kişiye baktım direkt. Sinan hiç konuşmayıp benimle göz teması bile kurmadan sınıftan çıktı. Muhtemelen bugün okulda olmayacaktı.

Hâli bana vicdan yaptırıp kötü hissettirirken yerime geçtim ve oturdum.

Tüm gün boyunca okulda âdeta ruh gibi gezdim. Hatta oturduğum yerden hiç kalkmadım bile. Sinan’a mesaj atmıştım ama bana dönüş yapmamıştı. Okul çıkışı Ahmet’le bile doğru dürüst konuşmadan eve geldim. Üstelik bugün dershanem vardı ama o kadar moralsizdim ki ne yaparsam yapayım gireceğim derslerden verim alamayacağımı biliyordum.

Bitkin bir hâlde eve geldiğimde annem beni karşılayarak, “Dershanede olman gerekmiyor mu Mine?” diye sordu.

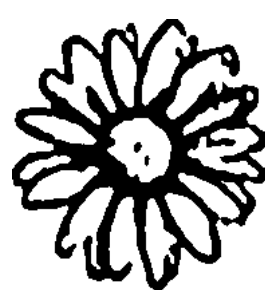
“Kendimi iyi hissetmiyorum, anne,” diye mırıldandım ve içeri girerek kapıyı kapattım. Odama doğru ilerlerken annem peşimden gelmişti.

“İyi misin? Okulda bir şey olmadı, değil mi?”

“Hayır, anne,” dedim yalan söyleyerek. “Sadece iyi hissetmiyorum, biraz uyursam geçer belki.”

“Doktora gidelim mi?” diye evham yaptı. Yüzüne baktım. “Anne, o kadar ciddi bir durumum yok. Sadece üzerimde bir kırgınlık var ve dinlenirsem geçeceğini biliyorum.”

Annem endişeli bir şekilde bana bakmaya devam ettiğinde onu zar zor ikna edip yatağıma uzandım. Bu saatte uyuyan bir insan değildim ama gözlerimin açık olması işime yaramayacaktı. Sanki gözlerimi kapattığım anda yaşananlar aklıma gelmeyecekti.

Ne kadar uyudum ya da uyudum mu bilemezken gözlerimi açtım ve boş boş tavana bakmaya başladım.

En sevdiğim şey, boş tavanı izlemek.

Düşündükçe her şey daha da karmaşık bir hâl alıyordu ve ben artık yorulmaya başlamıştım. Okuldaki insanların gözünde ne konumdaydım, bilmiyordum. Açıkçası pek de umurumda değildi ama insan yine de kötü hissetmiyor değildi. Sonra Sinan... Benim yüzümden aldığı ceza...

“Ölsem ya,” diye sızlanıp yorganı kafama kadar çektim, içeride nefessiz kalmaya çalıştım ama başaramadım. Halının üzerine bıraktığım telefonum titreyince yorganı kafamın üzerinden ittim. “Ölürken bile rahat yok.”

Derin bir nefes alıp yatağımdan sarktım ve halıdaki telefonumu alarak ekran kilidini kaydurdım.

Kimden: 0535*****

Yarın saat iki civarı? (19.35)

Kimden: 0535*****

Ve ben iyiyim

Sen de iyi ol yeter (19.35)

0.8

VAMPIRE WEEKEND ~ STEP

Elimdeki deneme sonucuyla bakışmaya devam ederken Ahmet'e döndüm. "Ben bu sonuçla bırak üniversite kazanmayı, bizim okula temizlikçi olarak bile giremem."

Ahmet elimdeki kâğıdı alıp gözlerini kısarak notlarıma bakmaya başladı. "Yok be," dedi düz bir sesle. "O kadar da kötü değil." Sonra gülerek gözleri beni buldu. "En azından bir at antrenörlüğü falan yazarsın."

Gözlerimi kısıtım. "Ha ha, çok komik!"

Ahmet'in elindeki sınav sonucumu alıp dertli dertli, tarlası yanmış çiftçi gibi kâğıdımla bakışmaya devam ederken derin bir nefes aldım. "Yok, gerileme var bende. Bir an önce aklımı başıma alıp asılmalıyım."

Kendi kendime mırıldanmaya devam ederken Ahmet elimdeki kâğıdı aldı ve onu katladı. "Takma artık, gerçek sınavda daha iyisini yapacağını biliyoruz. Üstelik cidden kötü değil bu sonuç."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı çatarken katladığı kâğıdı defterimin arasına sıkıştırdı ve sonra gülümseyerek bana baktı. "Hadî kantine gidelim, bir soda alayım sana," deyip kulağıma yaklaştı. "Ayrıca hazmedersin."

Onu iterken gözlerimi devirdim. "Sen bayağı komiksin he."

"Eh," dedi keyifli bir sesle. Sonra ayaklanarak gözlerime baktı. "Tamam, hadî gidelim, boş ver."

Duraksadım. "Yok, ben gidiyorum."

"Nereye?" diye sorduğunda kolumdaki saate baktım.

"Tiyatroya."

Derin bir nefes alırken gözlerimi kolumdan çekip toparlanmaya başladım. "Zaten biraz daha durursam geç kalacağım."

"Saat kaçta?"

“İkide,” dedim defterlerimi çantama koyarken.

“O Sinan’la yapacaktın bu ödevi, değil mi?” diye sordu buz gibi bir ses tonuyla.

Konuşmadan başımı aşağı yukarı salladım ve ayaklandım. Sıramın altındaki kot ceketini belime bağlarken saçlarımı geriye doğru atarak tişörtümün kollarını bir defa katladım. “Daha uygun bir zamana alamamış mı?” diye sordu ardından.

Omzumu silkerken çantamı sırtlandım. “Bilmiyorum ki.”

Bana düz düz bakmaya devam ettiğinde sıramdan çıktım. “Neyse, ben gidiyorum. Görüşürüz sonra.” Konuşmadığında parmak uçlarımda hafifçe yükselerek saçlarını bozdum ve arkama bile bakmadan dershaneden ayrıldım.

Henüz bahar aylarındaydık ama havada öyle bir sıcak vardı ki çantamın içini su şişeleriyle doldursam içimdeki yangını söndüremezmiş gibi geliyordu.

Dershaneden çıktığımda elim telefonuma uzandı ve mesaj kutuma gireceğim vakit Sinan’dan gelen mesajı gördüm.

Kimden: 0535*****

Çıktın mı? (13.15)

Kime: 0535*****

Şimdi çıktım

Sanırım biraz gecikeceğim ama ilk otobüsle geleceğim (13.36)

Bu ne be? İlk uçakla geliyorum desem daha normal olurdu.

Sinan birkaç dakika hiçbir şey yazmazken telefonumu cebime koyarak hızlı adımlarla durağa yürümeye başladım. Otobüs tabelalarına bakıp en yakın vakti öğrenmeye çalıştım. Gözlerim irileşti.

Yirmi beş dakika mı? Sürünerek gitsem daha çabuk giderim anasını satayım.

Cüzdanımı çıkardım ve içindeki paraya baktım. Taksiye binsem tüm haftalık güme gidecek, binmezsem ödev, mundar olmuş tavuğa dönecekti. Her türlü pili bitmiş saate döneceğim.

Neyse, babamdan bana bir güzellik yapmasını isteyebilirdim bu seferlik. Hızla karar verip cüzdanımın fermuarını kapattım ve en yakın

taksi durağına varmak için otobüs durağından ayrılmaya başladım, ta ki biri kaldırım dibinde motosikletini durdurup bana bakana kadar.

Şaşkın bakışlarla yüzünü bu tarafa çevirmiş kişiye bakarken kaskının camlarını indirdi. Gözlerimi irileştirerek, “Sinan?” diye konuştum. Tepkim biraz yüksek olduğunda devam ettim: “Sen...”

“Geç kalacağız,” dedi gözlerime bakmaya devam ederken. Kaskının içinden gelen sesi boğuk çıkıyordu. “Atla hadi.”

“Ne atlaması be?” dedim yüzümü ekşiterek. “Kaç yaşındasın sen?”

“Bugünlük on sekiz.”

“Ne?” dedim şaşkın bir sesle.

“Şaka yapıyorum,” dedi gülerek. “On dokuzum ben.”

Kaşlarımı çattım ve ona şaşkın şaşkın bakmaya başladım. Zaman kaybettiğimizi bildiği için sabırsızca, “Hadi, geç kalacağız,” dedi. “Oyun başlayacak.”

Tepki vermeyip arkasındaki kaskı bana uzattı. “Tak bunu.”

Uzattığı kaskı aldım ve hiçbir şey söylemeden taktım fakat şu an hâlâ üzerimden atamadığım bir şaşkınlık vardı. Kaskı taktığımda bana bakıp, “Şimdi bineceksin,” dedi. Ses tonunda muazzam bir alay vardı. “Biliyorsun, değil mi?”

Gözlerimi kıstım ve ona küçümseyici bir bakış savurdum. “Zeki!”

“Hakkımda bildiğin şeyler de varmış, bak.”

Bir tepki vermeden motosiklete yaklaştım ve ona dokunmadan arkasına oturdum. Geriye doğru yaslanırken onu hızla durdurarak, “Sakın hızlı sürme klişelerine girme, sırf sana sarılayım diye... Ben yemem,” dedim. “Hızlı da sürme bu arada.” Sustu. Devam ettim: “Sen bu şekilde kaç kız tavlamışsındır, Allah bilir?”

Kafasını omuzlarının üzerine çevirirken mırıldandı: “Bu şey değil mi? Konuşuyoruz ama enişte kızmasın.”

Gözlerim söylediği şeyle irileşirken homurdandım: “Ne alakası var?”

Güldü. “Öyle öyle.”

“Ya,” dedim kısıp sesimle. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu ve şükür ki kafamda kask olduğu için bu hâlimi görmemişti.

“Kesin kızarmışsındır şimdi sen ha,” dediğinde sırtına hafifçe vurdum. Sahte bir şekilde sitem etti. “*Dokunmak yok*, derken bunu kastetmemiştin sanırım?”

Kulağına doğru yaklaştım. “Geç kaldığımızı sanıyordum sanırım?”

Güldüğünü hissettiğimde gülümsedim.

Daha fazla beklemeden motosikleti çalıştırdı ve yola koyuldu. Ellerim arkadaki yerlerden tutuyordu ve ona sarılmak gibi bir niyetim asla yoktu. Yüzüme yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı geriye doğru savururken ellerim olabildiğince oradaki baskısını artırıyor ve kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

Kafası motorun yan aynasına giderken oraya baktım. Geri zekâlı kaza yaptıracaktı bize. Ensesine doğru yaklaştım ve yüksek sesimle bağırdım: “Önüne bak önüne!”

“Sana bakmıyorum!” diye bağırınca, “Bana baktığını iddia etmedim zaten, değişik,” dedim.

Ha?

Güldü ve bu seferki gülüşü bir hayli keyifliydi. “Lakap da taktığına göre tamamdır.”

“Neye tamamdır?” diye sordum saf saf. “Hem değişimin tekisin, yalan mı?”

Bir şey söylemezken motora gaz verdi ve hızını artırdı. Kanım çekilirken hâlâ ona sarılmama konusunda direndiğim ve bunu başarıyla yerime getirdiğim için bugün aldığım o deneme sonucunu bir saatliğine kafaya takmamak adına kendime ödül diye takdim ettim. Sonra da bu cümleyi kurduğum için o bir saate, bir dakika daha ekledim.

Yaklaşık on dakika sonra bir kafenin önüne geldiğimizde motoru durdurdu ve kaskı kafasından çıkardı. “Tiyatro?” diye sordum saf saf.

Saatine baktı. “Daha bir saat var.”

“Ne?” dedim oturduğum yerden derhâl kalkıp kafamdaki kaskı güç bela çıkarırken. “Şaka mısın sen?”

Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Yok, değişimim ben.”

“Yahu, kafa mı buluyorsun benimle?” diye sordum dik bir sesle. Dağılan saçlarım yüzümün önünü kapatırken onları özensizce geriye doğru savurmaya başladım.

Sinan elimdeki kaskı alırken, “Aç mısın?” diye sordu.

Olduğum yerde büyüyen gözlerimle yüzüne bakmaya başladığımda beni umursamadan kasklarımızı motorun arkasına koydu. “Sinan, bana bir açıklama yapar mısın zahmet olmazsa?” Dudaklarımı ıslatıp çekerken kafamı sağa sola salladım. “Bunun için mi dersi ektim ben?”

Karşıma geçti ve gözlerime baktı. “Oyunu değiştirdim, tamam mı? Bir sonrakini aldım ve sana söylemedim. Sadece bir saat erken çıktın, üstelik karnım aç. Dövecek misin beni?”

Hayretle güldüm. “Döverim.”

Güldü ve usulca kollarını iki yana açtı. “Buyur.”

Uzak bakışlarıma saplanmış gülüşüm yavaşça sönmeye başladığında kaşlarımı çattım. “Garip birisin.”

Gülen yüzü düşerken kolları da onu takip ederek kapandı. Uzun uzun gözlerimin derinine sakladığı göz bebeklerine baktım. Bir şeyler vardı, garip ama bu garip yanını cazip kılan şeyler... Bilmiyorum, bir şey beni bunlar için zorluyordu sanki. Garip biriydi ya da değildi ama bu beni ondan bir uzak tutamıyordu.

“Bu kötü bir şey mi senin için?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Seni tanımıyorum bile doğru dürüst ama motoruna binebiliyorum... Sanırım tek garip olan sen değilsin.”

“Sanırım,” dedi sakince. Zihnim bir anda sıfırlanırken dudaklarını birbirine bastırdı ve arka cebine attığı elleriyle konuştu. “Aç mısın?”

Dudağımın içindeki eti ısırdım ve bakışlarımı kaçırarak mırıldandım. “Sanırım.”

Güldü. “Ben de.”

Ellerimi arka cebime atıp gülümsemeye başladım. Ondan kaçırdığım bakışlarım ve onun benden ayrılmayan gözleri, karnımın içinde yeni bir ağrıya sebep olurken konuştu. “Hadi öyleyse.” Bir adım geri çekilerek bana yol verdi. Önce kafeye sonra gözlerine çevirdim bakışlarımı.

Sabırla beni beklerken derin bir nefes aldım ve yönümü kafeye çevirdim.

Birkaç adım attığımda fark ettirmeden sağıma bakıp arkamdan gelişini gördüm. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım ve kafamı önüme çevirerek ilerlemeye devam ettim. Az sonra siparişlerimizi verdik.

Önümdeki patates kızartmasını yavaş yavaş yiyor, diğer yandan da portakal suyum yudumluyordum. Evet, şu an Sinan'la birlikte oturmuş, yemek yiyorduk. Ağzımdaki lokmayı çiğnedikten sonra başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla Sinan'a baktım. Tabağına tam anlamıyla dokunmuş sayılmazdı. "Hani açlıktan ölüyordun sen?"

"*Açım* dediğimi hatırlıyorum ama *ölecek kadar* dediğimi hatırlamıyorum," diye konuştu sakince, kollarını masanın üzerine koyup gözlerini kısarak. "Hem öyle bir yiyorsun ki insanın sana bakınca kabaran iştahı sönebiliyor."

Kaşlarımı çattım. "Hakaret mi ediyorsun, pek anlamadım?"

Güldü ve kafasını diğer tarafa çevirdi. "Hayır."

Kendimi geri çektim ve omzumu silkip portakal suyumdan bir yudum daha aldım. "İlgilenmiyorum ne söylediğinle... Hem en azından *açım* diyerek ne kadar dürüst olduğumu göstermiş oldum, öyle değil mi? Senin aksine..."

Kafasını tekrar bana çevirirken derin bir nefes aldı. "Benim yerime de yedin ya, doydum bir anda."

Histerik bir biçimde güldüm ve kendimi öne doğru itip küçümseyici bakışlarla Sinan'ın yüzüne bakıp, "Aman ne güzel," diye mırıldandım. Hiçbir şey söylemezken gülümsemeyi tercih etti. Ona aldırış etmeden patates kızartmasını yemeye devam ettim. Arkama yaslanırken gözlerim bileğindeki siyah, deri bilekliğe gitti. İnce ve hoş bir şeye benziyordu.

"Bilekliğin hoşmuş," dedim itiraf ederek. İçimde kalmasını istediğim şeyin çıkış izni almadan dışarıya taşması, önünü ardını alamadığım birkaç sorunumdan sadece biriydi.

Gözleri bilekliğine kayarken parmaklarını oynattı ve sessizce söylendi. "Annemin hediyesiydi."

Duraksadım ve göğsümün içine bir anda doluşan karartılara kucak açtım. "Annen," dedim zar zor. "Hayatta, değil mi?"

Gözlerini gözlerimle buluşturduğunda bana olan uzak bakışlarına belki de ilk kez bu kadar üzülmüştüm. “Hayatta,” dedi sonra. “Sadece babamla ayrılır.”

“Ben,” diyebilirdim ona cevap vermek için. “Üzüldüm.”

Omzunu silkti. “Üzülmeni gerektirecek bir şey yok ortada. Gayet normal bir durum.”

Sinan’ın soğukkanlı ve kendinden epey emin hâli, onun ruhunun güçlü olduğunu hissettirmişti. İnsanlar için bu tip konular çoğu zaman uzun yıllar travmalara neden olabilir ve psikolojiyi zorlayabilirdi. “Ne zamandır peki?” diye sordum haddim olmayarak ve sonra bunu fark edip ekledim: “Anlatmak zorunda değilsin tabii.”

“Bir zamanlar annem ve babamın ayrı kaldığı her günün çetelesini tutardım ama sonra defter yetirememeye başladım,” dedi sakince. Ardından buruk bir tebessüm yerleştirdi dudağının kenarına, bunu her ne kadar içinden gelerek yapmaya çalışmış olsa da pek inandırıcı olmamıştı. “Bilmiyorum yani...”

Ne diyebilirdim, ben de bilmiyorum. Sinan’a baktıkça bir girdap görüyordum. Soru soruyu açıyor ve o bana her böyle bakışında o girdabın içine elinde davetiyesiyle kapıda bekliyormuş gibi geliyordu. “Peki,” dedim sakince. “Sen kiminle kalıyorsun?”

“Babamla,” diye yanıtladı direkt. “Annem başka biriyle evlendi birkaç yıl önce.”

“Anladım,” diyebilirdim başımı sallayarak.

Bu ruh hâlinden kurtulmak istermiş gibi kendini geri çekerek derin bir nefes alıp verdi. “Babam iyidir, bazen en iyi arkadaşım olur. Annem de öyle.”

Olduğum yerde hipnoz olmuş gibi Sinan’a bakmaya devam ederken söyledikleri aslında içimi ısıtmıştı. En azından mutsuz görünmüyordu, tabii kimse kimsenin içinde ne yaşadığını bilemezdi ama söyledikleri beni bile mutlu etmişti.

Ona olan bakışımı fark edince kaşlarını çattı. “Bana böyle bak diye anlatmadım sana bunları. Sordun, söyledim.”

Uykudan uyanır gibi irkildim ve portakal suyumu kavrayarak ağzıma götürdüm. “Sana nasıl baktığımın farkında değilim.”

“Çok tanıdık geldi bu replik,” dedi gözlerini kısarak. Sesindeki o ifade ve tavrındaki esneklik beni utandırmış olsa da bunu belli etmeyip diklendim.

“Neden acaba?”

Kollarını yeniden masanın üzerine koyarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bilmem, sana sormalı.”

Bana âdeta kaçacak yer bırakmazken gözlerimi kaçırdım ve toparlanarak, “Hesabı ister misin?” dedim. “Hem oyun başlayacak, az kaldı.”

“Hı hı,” dedi başını sallayarak. Hesap iki dakika sonra masaya geldiğinde çantamdan cüzdanımı çıkardım fakat beni durdurdu.

“Saçmalama.”

Gözlerimi devirdim ve onu duymazlıktan gelip bir miktar parayı hesap defterinin içine koyarak gözlerine baktım. “Sen saçmalama asıl.”

Konuyu uzatmadan kendi ücretini de ödedikten sonra birlikte kafeden çıktık. Sinan kendi kaskını takmadan önce diğerini bana uzattığında itiraz etmeden onu aldım ve kafama geçirdim. Hiç konuşmadan motosiklete bindik ve tiyatroya vardık.

Binadan içeri girmeden önce yüzümü buruşturdum ve ona döndüm. “Oyunu değiştirdin, tamam da biz şu an hangi oyuna gireceğiz?”

“Bunu sormak için biraz erken davrandın,” dedi beni alaylı bir şekilde yanıtlarken.

“Bunu, son dakika planları benden habersiz değiştiren Sinan Akdoğu mu söylüyor?” diye sordum iğneleyici bir şekilde.

Üstelemedi. “Piraye,” dedi sakince. “Nâzım’ın ölümsüz aşkı.”

Olumlu ya da olumsuz hiçbir tepki vermezken ilerlemeye devam ettik. O esnada Sinan kulağıma eğildi ve ses tonu, saçlarımın dibine doğru aktı. “Bu arada, soyadımı daha önce hiç kimse bu kadar güzel telaffuz etmedi, Mine Karabağ.”

Sinsi bir hâlde gülerek kendimi geri çektim ve ölümcül bir bakışla Sinan’ın harelerine baktım. “Bu arada, soyadımı daha önce hiç kimse bu kadar kötü telaffuz etmedi, Sinan Akdoğu.”

“Hı hı,” dedi gülümseyerek. Onu umursamamaya çalışırken önüne döndü fakat birkaç saniye sonra yeniden kulağıma fısıldadı: “Yedim.”

“İyi, afiyet olsun,” diye yanıtladım hızla. Gülümsediğini hissetmemle gülümsedim ama bunu ona belli etme taraftarı değildim açıkçası. Bir şeylerden emin olduğum vakit belki bu hâlimden kurtulabilirdim.

Salondan içeri girip yerimize geçtikten sonra çantamdan defter ve kalem çıkarıp elime aldım. “Gördüğün şeyleri benimle paylaş lütfen,” diye fısıldadım karanlık salonda.

“Peki,” diye yanıtladı.

Çok geçmeden perde aralandı ve oyun başladı. Sahneye bir adam çıkarken ışıklar iyice karartıldı. Dikkatle oyunu izlemeye başladım, bir yandan da gözüme takılan detayları not ediyordum. Sahne, oyun, konu, üslup ve daha birçoğunu not almalıyım. Tane tane gördüklerimi not alırken Sinan mırıldanmaya başladı ve onun söylediklerini ekledim altına.

“Uzun ve güzel saçlar... Sıra sıra dizilmiş kirpikler... Gülünce insanın içini bir hoş eden yanaklar...”

“Ne?” dedim duraksayarak. Yazmayı derhâl bırakıp yüzümü Sinan’a çevirdim. “Ne diyorsun sen ya?”

“*Gördüklerini söyle*, dedin. Ben de söylüyorum,” dedi yüzüme bakmaya devam ederek. “Ha! Kızınca çatılan kaşlarını da eklemeyi unutma.”

Şaşkınlık ve öfkeyle suratını izlerken dişlerimi sıktım. “Dua et, bizden başkaları da var burada. Yoksa şimdiye mezeni yapmıştım buraya.”

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Yalnız kalmak istediğini bu kadar belli etseydin salon kapatırdım.”

Onu hızla geri ittim ve kafamı sağa sola sallayarak kendi kendime söylendim. “Hayır, aptallık bende. Bir de salak gibi söylediklerini yazıyorum. Sahnede kadın bile yok.”

Sinan’ın bu hâllerimden delicesine keyif aldığını fark edebiliyor, fark ettikçe de hepten sinirleniyordum. Yazdıklarımın üzerini karaladım ve yeniden oyuna konsantre oldum. Yaklaşık yarım saat süren gösterinin ardından birçok şeyi not ettiğimizi fark ettim.

Dışarı çıktığımızda güneşin iyiden iyiye kaymaya başlamış olması, eve geç kaldığımı göstermişti. Saate baktığımda dörde yaklaştığını gördüm. Gerçi annemler durumdan haberdardı ama yine de olsun. Sinan kaskı

bana uzattığında onu almadım. “Buradan giderim ben eve,” dedim sakince.

“Emin misin?” diye sordu bizim tarafa otobüs dâhi gitmeyen yola baktığında.

“Hı hı,” dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. “Şuradan bir dolmuş yapar, sonra otobüse binerim.”

“Mine,” dedi kaskı uzatmakta ısrarcı davranırken. “Takar mısın şunu?”

“Gerçekten kendim giderim,” dedim.

“Gerçekten kendinin gidebileceğini biliyorum zaten,” deyip omuzlarını düşürdü ve kaskı kafamdan geçirdi. Ona engel olmak adına ellerim kaskına gittiğinde ellerine dokundum ve usulca geri çektim. Sinan kaskın kemerini bağlarken hafifçe eğildi ve bu yakınlığın bizim için, en azından kendim için iyi olmadığını fark ettim. “İşte,” dedi geri çekilirken. “Bu kadar.”

“Emrivakilerden hoşlanmam,” dedim düz bir sesle.

Gülümsedi. “Ne yapayım yani?”

“Hoşlanmadığım şeyleri yapma mesela?”

“Değişim ya ben,” dedi kendi kaskını kafasına geçirdikten sonra. “İstediğim her şeyi hatta sınırına giden her şeyi yaparım... Sen söyledin bunu da. Unutma.”

Ona cevap vermek istemediğimde birlikte yeniden motosiklete bindik. Sanırım hayatım boyunca yaşayabileceğim en uzun motor yolculuğunu yaşamıştım bu birkaç saatte. Yarım saat sonra mahallenin aşağısında beni bıraktığında hızla indim ve kaskı çıkarmaya başladım. “Evine kadar bıraksaydım, baban mı kızar yoksa?” diye sordu.

“Bir gören olur, anneme bir ton soru sorarlar, sonra da annem aynı soruların mislini bana sorar... Kısacası seksek oynayarak gitsem daha makbul.”

“Ha, senlik bir durum yok ortada?” diye beni sorgularken duraksadım. Laflarımın sürekli kendi payına düşen kadarıyla ilgilenirken ona istemsiz de olsa koz vermek hoşuma giden bir durum değildi.

Verecek bir yanıt bulamazken kaskı çabucak ona uzattım. “Teşekkür ederim.”

Kaskı alırken dudağının kenarını kıvırdı. “Rica ederim.”

“Görüşürüz,” dedim nefesimi dışarı verirken. Sonra da arkama bile bakmadan mahallenin yukarısına yürümeye başladım. Henüz gitmediğini, aksine beni izlediğini biliyordum. Saçma şekillere girip gülmeye başlarken sağa döndüm ve birkaç dakika sonra eve girdim.

Annem elindeki bezle fırınının kapağını açarken, “Hoş geldin,” diye karşıladı beni. “Yaptınız mı ödevini Simay’la?”

“Yaptık,” dedim kafamı sallayarak.

Peki, Sinan’ın Simay olduğundan haberi var mıydı?

“Tamam,” dedi annem tatmin olurken. “Yemek on dakikaya hazır olur, üzerini değiştir ve gel.”

“Olur,” dedim odamın kapısını açarken. Kendimi bitkince yatağımın üzerine attım ve tavana bakmaya başladım. Yüzümdeki gevşeme, dudaklarımın yanağıma doğru çekilmesiyle doğru orantı kurarken telefonuma uzandım ve interneti açarak Instagram’a girdim.

İsteklerin olduğu kısma tıkladığımda listenin başındaki ismi görmemle yattığım yerden doğruldum ve ekrana bakmaya başladım.

Sinan Akdoğu seni takip etmek istiyor.

Yüzümdeki gülümseme genişlerken birkaç saniye öylece bekledim ve ekrana bakmaya devam ettim.

Onayla ya da sil.

Derin bir nefes aldım ve keyifli bir tebessümle isteği sildim.

Yok öyle hemen!

ALAN WALKER ~ SING ME TO SLEEP

0.9

Kıyafetlerimi değiştirmeye başlarken annem seslendi: “Mine, sepeti sallasana. Veli abin gazoz bıraksın, kızım.”

“Tamam, anne,” dedim isteksizce. Kıyafetlerimi değiştirdim ve pencereyi açarak sepeti salladım. Bedenimi çok az sarkıtarak, “Veli abi, bize bir gazoz!” diye seslendim. *İyice mahallenin delisi oldum, hadi hayırlısı.*

Veli abi saniyeler sonra elinde bir gazoz şişesiyle göründü ve onu sepete bıraktı. Ardından ipi çekiştirerek hazır olduğunu belirtti. Derin bir nefes alıp sepeti yukarı çekmeye başladım. Nihayetinde sepeti kavrayarak içinden gazozu aldım, altından çıkan notu da.

Sakince elimdeki gazozu yatağımın üzerine bırakıp notu açtım ve okudum:

“Havalar bile gittikçe ısınıyor. Peki ya kalbin?”

Not: Tatlı Seven Acı

“Kimsin sen ya?” diye mırıldandım kendi kendime söylenirken. Daha sonra bunu tartışma konusu olmaktan çıkarıp hızla kâğıdı diğerlerinin yanına bırakarak gazozu anneme götürdüm. Annem kirli ellerini yıkarken, “Onu buzdolabına koy da soğusun hemen,” dedi gözleriyle işaret ederek.

Konuşmadan dediğini yaptım ve gazozu dolaba koydum. Odama geri döndüğümde telefonuma baktım ve gülmeye başladım. Henüz herhangi bir bildirim yoktu. *Pozitif düşün, Mine. Belki de soğuk su içiyordur bir yerlerde.*

Yarım saat kadar sonra babam geldiğinde birlikte sofraya oturduk. Annemin yaptığı kıymalı börekten bir parça ısırdığımda babam bana bakıp, “Mine, deneme sonuçların nasıl geliyor?” diye sordu sakince.

Lokmam boğazımda kalırken öksürdüm. Annem telaşa kapılıp bana su uzattığında Hasan keyifle gülmeye başladı. “Mesaj alındı, baba.”

Gözlerimi kısıp ona dik dik baktım. Fırsatçı.

Annem, “İyi misin?” diye sorduğunda gözlerimi kapatıp açarak kafamı salladım. Ardından derin bir nefes alıp konuştum. “Fena değil, baba.”

“Nasıl fena değil?” dedi babam kuşkuyla. “İstedğin bölüm için yeterli mi?”

“Hemen hemen, sınava kadar toparlarım ama,” dedim geçirir gibi.

Babam gazoz dolu bardağı ağzına götürürken, “Sınava az kaldı,” dedi. “Biliyorsun, kızım.”

Yahu, ne uğraşıyorsun baba? Öyle olmaz, füze at füze!

Annem sabırsızca davranarak babama baktı. “Daraltma kızı, Süleyman. Çalışıyor işte.”

“Benim bir şey dediğim yok, hanım. Emek veriyoruz hepimiz bir şekilde... Başarsın istiyorum sadece.”

Gülümsedim. “Merak etme, baba. Başaracağım.”

Babam kafasını aşağı yukarı sallarken, “İnşallah, Mine,” diye mırıldandı. Hasan bu durumdan büyük bir haz alırken babam bu sefer ona yöneldi. “Senin çalışmalar nasıl gidiyor, küçük bey?”

“Başaracağım, baba,” dedi beni taklit ederek. Yüzümü buruşturdum. Ekledi: “Merak etme.”

Babam yineledi. “İnşallah, Hasan.”

Bir müddet yemeğimizi yedikten sonra babam ellerini açarak Hasan’a seslendi. “Hadi bir yemek duası et, oğlum.”

Hasan sakince ellerini açtığında annem ve ben de onları takip ettik. Bir dakika kadar dua okuduktan sonra sofradan kalkıp odama geçtim. Çantamın fermuarını açıp içinden kitaplarımı çıkararak masamın üzerine koydum. Ders çalışmalıyım, son günlerde iyice saldığımı fark ediyordum. Bunun sebebi az çok belliydi fakat durumu buna bağladıkça karnımda hafif hafif çekilmeler yaşıyordum.

Kitaplarımı masanın üzerine koyduğumda dayanamayıp telefonuma baktım ve interneti açtım.

WhatsApp’tan bir mesajım vardı.

0535*****:

Demek öyle?

Yüzümde tabiri caizse hayvan gibi bir tebessüm yer edindiğinde *görüldü* atmış bulunduğum için cevap yazdım.

Mine:

Anlamadım?

Çevrim içi oldu.

Yazıyor...

0535*****:

Yüzündeki ifadeyi bile resmedebilirim şu an

Çok iyi anladın

Mine:

Hayır

Anlamadım?

0535*****:

Ha diyorsun ki

Sinan, kendi ağzınla itiraf et

Mine:

Aa! Öyle miymiş?

Keyiflenerek yatağıma kuruldum. Çıldırılmış olmalıydım ama bir yandan mutlu hissediyordum.

0535*****:

Mine... Mine... Mine...

Mine:

Sinan... Sinan... Sinan...

0535*****:

Bir şey merak ediyorum...

Rehberinde kayıtlı mıyım?

Küçük çaplı bir kahkaha attım.

Mine:

Hayır

Yazıyor... Yazıyor... Yazıyor...

0535***:**

Tamam

Ekrana boş boş baktım.

Mine:

Trip?

0535***:**

Hayır

Mine:

Tamam

0535***:**

Trip?

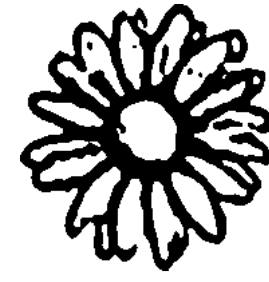
Mine:

Hayır

Sinan çevrim dışı.

Boş gözlerle ekrana baktım. “Ulan, sana çevrim dışı asıl,” deyip interneti kapatarak dersimin başına geçtim. Geceye kadar ders çalıştıktan sonra ertesi gün dershaneye gittim ve geldim. Hayatım tekdüzeydi.

Sinan bu iki gün içerisinde herhangi bir etkileşim göstermemişti. İyi de dürüst oldum diye trip yiyen taraf mı olmam gerekiyordu sanki?

Pazartesi günü okul sabahı sakin bir şekilde içeri girdim. Ahmet gelmişti ve yanında Ela vardı. Yanlarına gittiğimde Ela biraz toparlanırcı gibi oldu fakat onu durdurdum. “Rahatsız olma. Ben çantamı bırakayım, yeter.”

“Peki,” dedi sakince kalkmadan.

Ahmet yüzünü yüzüme çevirerek gülümsedi. “Günaydın.”

“Günaydın,” dedim kısık sesimle. Sıranın üzerinde duran kâğıtlardan anladığım kadarıyla performans ödeviyle ilgileniyorlardı. Telefonumu elime alıp, “Ben kantine ineyim, bir bardak kahve alırım herhâlde,” deyip ona da sordum: “Sen istiyor musun bir şey?”

Ahmet yavaşça kaşlarını yukarı kaldırıp indirirken yanlarından ayrıldım. Sınıftan çıkarken Sinan’ın sırasına baktım ve boş olduğunu gördüm. Yüzümde ufacık bir üzüntü meydana gelirken hâlime küfredip sınıftan çıktım. Ahmet dışında bir arkadaşım olmadığı için o olmayınca tek kalıyordum ama bu pek zor olmuyordu benim için. Sürü gibi bir grubun içinde olmaktansa böylesi daha iyiydi. Zaten kafama uygun bir arkadaş da bulamazdım artık ve ihtiyacım da yoktu.

Kantine doğru ilerlerken Sinan’ın merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm. Başı eğik bir hâlde yukarı çıkarken ve adımlarım aşağıyı takip ederken önünde durdum. Daha doğrusu sağım dolu olduğu için mecburen duraksadım. Başını kaldırıp gözlerime baktığında, “Günaydın,” diye konuştu.

“Günaydın,” dedim ılık bir sesle.

Yüzünde herhangi bir ifade meydana gelmezken bana yer vererek kenara çekildi. Kısacık bir afallamanın ardından çenemi dik tutarak aşağı indim. Garipti, gariptik. Bazen hiç tanışmıyormuşuz gibi, bazen de yıllardır berabermiş gibiydik.

Bence tavrı sırf adını rehberle kaydetmediğim için değildi, özel hayatında iyi gitmeyen şeyler olabiliirdi.

Kahvemi aldıktan sonra doğruca sınıfa çıktım. Sinan yerinde oturuyordu ve ona bakmamaya çalışarak ilerlemeye devam ettim. Kahvemi sıranın üzerine bırakarak Ahmet’in yanındaki yerimi aldım. “Yaptınız mı ödevi?” diye sordum kahvemden bir yudum alırken.

Ahmet ellerini saçlarına götürerek gözlerini kıstı. “Gibi gibi.” Sonra bana yöneldi. “Siz?”

Başımı aşağı yukarı sallarken Sinan’ı gözetledim. “Yaptık.”

Muhabbetimiz büyümeden Ali Hoca içeri girdi. Çaktırmadan kahvemi büyük yudumlarla bitirmeye başladım. Hayır, teneffüse kadar buz gibi oluyor, çöpe gidiyor sonra. Yazık.

“Günaydın, gençler,” dedi Ali Hoca, güler yüzüyle sınıf defterini açarken. Birkaç kişi mırıldanarak ona cevap verdi. Ali Hoca ekledi: “Bugün tahtada alıştırma yapacağız.”

İsmail konuştu: “Hocam, alıştırma alıştırma söyleseydiniz keşke.”

Ali Hoca yüzünü İsmail’e doğru uzatarak duyulabilir seviyede fısıldadı: “Bugün... Alıştırma... Yapacağız... İsmail... Hatta... İlk... Sen... Çıkacaksın... Tahtaya.”

İsmail irkilerek kendini geri çekti. “Aman hocam, ağzınızdan yel alsın. Demeyin öyle korkunç şeyler.”

Ali Hoca gülererek ayaklandı ve yansıtıcıyı kullanarak hazırladığı sunum dosyasının üzerinde durdu fakat soruları açmadı. Herkes suspus olmuş bir hâlde kuzu gibi Ali Hoca’dan saklanırken onun gözleri beni buldu ve tahta kalemini bana doğru uzattı. “Mine? Gelir misin?”

Birkaç kişinin gözleri beni bulduğunda düşünmeden ayaklandım. “Tabii, hocam.”

Ali Hoca yerine geçerken tahtanın önünde sırtımı sınıfa tam dönmeyen sorunun açılmasını bekledim. Nihayetinde tahtanın çeyreğini kaplayacak derecede bir soru belirdiğinde telaşa kapılmadan soruyu okumaya başladım. En zorlandığım konuydu ve yapabilecek gibi durmuyordum açıkçası.

Yine de zihnimi epey zorlayarak çözmeye çalışacaktım.

Derin bir nefes aldım ve tahta kalemini kullanmaya başlayarak önce bir şema çizdim. Ardından devamını getirdim. Kimse konuşmuyordu ve bu beni iyice geriyordu. Ara ara sıkıntıyla soluk alıp verdiğimde Ali Hoca’nın motivasyon kazandıran sözleriyle rahatlıyor sayılırdım.

Dakikalar sonra tahtanın yarısını doldursam da hâlâ bir sonuca varmamış olmak üzmüştü. Omuzlarımı düşürdüm ve mahcup bir hâlde Ali Hoca’ya döndüm. “Olmadı, hocam.”

“Güzel gidiyordun,” dedi Ali Hoca iyimser bir şekilde konuşurken.

Gözlerimi tahtaya çevirdim ve umutsuzca fısıldadım: “Uğraştım ama olmadı sanırım.”

Ali Hoca iyimser tavrından bir şey kaybetmezken sınıfa döndü. “Çözebilecek olan var mı?”

Sinan elini kaldırdı ve soğukkanlı bir şekilde yerinden kalktı. Nefesim kendiliğinden sıkışırken saniyeler sonra yanımda durdu ve tahta kalemimi elimden alarak yazdığım her şeyi silip en başından çözmeye başladı. Biraz geri çekildim ve pürdikkat onu izlemeye başladım.

Ellerimi önümde birleştirdim ve usul usul parmaklarımla oynadım. Sinan'ın tavrında bir nebze olsun değişim meydana gelmezken bir dakikadan daha az bir sürede soruyu çözdü ve kalemi bana uzattı. Göz göze geldik ve bana gülümsedi.

Gülümsedim.

Ruh hastası olma ihtimalin yüzde kaç, Sinan?

Ali Hoca, “İyi iş çıkardın, Sinan,” dediğinde arkasını tam dönmeden Ali Hoca'ya belli belirsiz tepki verip yerine geçti. Elimdeki kalemi bırakıp sırama oturduğumda telefonumu çıkardım ve ona mesaj yazdım.

Kendime engel olamıyordum ki.

Mine:

Teşekkür ederim

Saniyeler sonra *görüldü* attı ve yazdı.

0535*****:

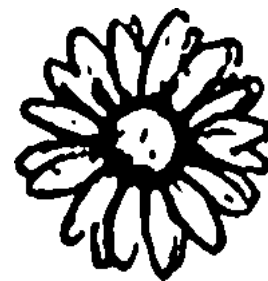
Rica ederim Mine

Gülümsedim ve parmaklarımı numarasının yanındaki bağlantıya götürerek adını yazdım.

Kişilere ekle.

Sinan.

Kaydedildi.

Son derse girmeden önce açlığımı bastırmak için kantine indim. Ortamın sakinliği işime gelmişti, en azından ücretimi ödemek için sıra beklemeyecektim. Telefonumu elimde tutarken raflardaki bisküvilere baktım ve bu esnada esnedim. Uykum gelmişti.

Gelmesin, son saat İngilizce.

Nihayetinde çikolatalı bir gofret aldım ve sakince arkamı döndüm. Merdivenlere yöneleceğim vakit, Sinan'ı duvar dibindeki masada yalnız başına otururken gördüm. Onu görünce adımlarım kendiliğinden yavaşlamıştı ve buna anlam verememiştim.

Yalan. Buna epey anlam vermiştim.

Elindeki telefonuyla öylece bir şeylerle meşguldü. Yanına gidip gitmeme konusunda birkaç saniye içimde çelişkiye düştüm ve ortada dikkat çekmemek adına bu çelişkiden kendimi bir an önce kurtarıp yanına gittim.

“Oturabilir miyim?” diye sordum kısık sesimle.

Usulca kafasını telefonundan kaldırdı ve bana baktı. Yüzünde gözle görülür bir değişime rastladığımı söyleyemezdim. “Tabii,” diye konuştu sakince.

Sandalyemi çektim ve karşısına oturdum. Elindeki telefonu direkt masanın üzerine bıraktı fakat ekranı hâlâ açıktı. Ekranına bakmamaya çalıştım çünkü bu çok saçmaydı ve ilgi alanım değildi.

Kesinlikle evet, ilgi alanım değil.

Elimdeki gofretin ambalajını açıp ona uzattım. “İster misin?”

Kafasını belli belirsiz sağa sola sallayarak gözlerini kısıtı. “Hayır.”

“Sen bilirsin,” dedim ve ambalajı kendime çevirip içinden çıkardığım gofreti büyük bir iştahla ısırdım. Gülümsemeye başladı, duraksadım. Ağzımın içindekini bitirdiğimde, “Ne?” diye sordum saf saf.

“Hiç,” diye geçiştirdi.

Aldırış etmedim ve gofretimi yemeye devam ettim. Aslında buraya neden oturduğumu bile bilmiyordum fakat bir şey o buradayken beni yukarı göndermemek için zorlamıştı sanki.

“İsteğimi niye kabul etmedin?” diye sordu bir anda. Gofretim boğazıma otururken bunu ona belli etmeden durumu çabucak toparladım ve hızla onu sindirip Sinan'ın gözlerimde olan gözlerine baktım.

“Bilmem,” dedim kısık sesimle. “Canım öyle istedi.”

Yeniden güldü. Olur olmadık her dakika gülmeye devam ettikçe içimde bir şeyler oluşmaya başlıyordu. “Bu bir cevap değil,” dedi reddederek.

“Ne peki?”

Derin bir nefes alarak kollarını masanın üzerine koyup bana doğru birkaç nefes yaklaştı. Hareket edemedim. Yüzündeki hafif hafif çıkmış sakallara baktım. Uzaktan pek belli olmasa da yakına geldikçe onları daha net görmek mümkündü. Dudağının kenarı kıvrılırken gözlerimi oradan uzaklaştırdım. “Bu bir kaçış.”

“Neyden?” diye sordum.

“Asıl cevaptan?”

Omzumu silktim. “Asıl cevabım bu.”

“Değil.”

“Bu.”

“Kaçma.”

“Kaçmıyorum.”

“Mine!” dedi bir anda. Adımı onun dudakları arasından dökülürken duymak garip hissettiriyordu.

“Sinan!” diye yükseldim ona. Ona karşılık verecek bir cevabım olmadığı içindi bu tavrım.

Gülümsemeye devam etti. Benimle eğleniyor muydu?

“Niye gülümsüyorsun?” diye sordum ciddi bir tavırla.

“İçimden geliyor,” diye yanıtladı. “Rahatsız mı oluyorsun?”

“Hayır, canım,” dedim geçiştirerek. “Bana ne senin gülümsemenden... Böyle bazen kafam karışıyor.”

“Ne gibi?”

“Sen bana soru sormasan mı artık?” diye sordum kendimi direkt konunun dışına atarak.

“Bir şartla,” dedi tok bir sesle. Yüzündeki tebessüm usul usul toz bulutu gibi silikleşirken ona ima dolu bir çehreyle baktım. Konuşmama gerek kalmadan ekledi: “İsteğimi neden kabul etmedin?”

Kaldım öylece.

Doğru cevabı biliyordum, o da zaten verdiğim cevabın yanlış olduğunu sezdiği için üzerime geliyordu. Cesaretli olmalıydım, kaybedecek neyim olabilirdi ki sanki? O gün o isteği niye geri çevirdiğimi bilmeliydi.

Gözlerine baktım ve doğruca konuştum: “Belki de bazı şeyleri ya-
vaştan almak daha iyidir.”

Yok, bu olmadı. Okul mezuniyeti için kavalryelik de teklif et istersen.

Söylediğim şeyin farkına vardığımda gözlerimi kaçırmak istedim ama yapmadım çünkü buna gerek yoktu. O bana karşı kendini kasmıyordu, en azından benim gibi değildi. Aramızdaki şeyin adını bilmiyordum, aramızda arkadaşlıktan öte başka hisler var mıydı? Onu da bilmiyordum. Kendime bir şeyleri itiraf etmem uzun sürmezdi ama bu sefer başkaydı işte. Ona bakınca ne gördüğümü biliyordum ama hissettiğim şeyin adını bir türlü koyamıyordum.

“Anlamadım?” dedi saf ayağına yatarak.

“Senin problemin,” dedim direkt. Üstelemeden gözlerimi ondan kaçırdım ve gofretimden bir ısırık daha aldım. Bana baktığını hissedebiliyordum ve bu oldukça derindi. Karnımın içinde karıncalanmalar başladı. Bununla idare etmeye çalıştım.

Birkaç saniye daha bu sessizlik devam ettiğinde elini uzattı. “Sinan ben.”

Başımı kaldırdım ve donuk bir ifadeyle önce uzattığı eline sonra da kısılan kahverengi gözlerine baktım. Bir şeyleri anlamadığımı fark ettiğinde ekledi: “Sen de Mine olmalısın.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum alık alık.

Eli masanın üzerindeydi ve onunla sıkışmak için sabırla bekliyordu. Ses tonu ve çehresi düz bir ahenk içine girdiğinde soruma yanıt verdi: “*Ağırdan al*, dedin. Ben de en başa sardım.”

“*Ağırdan al*, demedim?”

“Canım öyle anlamak istedi.”

“Bak ya,” dedim kendime engel olamayıp gülerken.

“Bence de,” dedi gülüşümü buz gibi keserken. “Bakar mısın bana?”

“Bakıyorum ya, Sinan,” diye direttim bir anda içinde bulunduğumuz diyalogu tartıp biçmeden. Demiştım ya hani, bazen onunla uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi oluyorduk, bazen de iki yabancı misali. İbre bu sefer bize dönmüştü. Bizden yanaydı.

Bir şey söyleyemedi. Bana o kadar ama o kadar dikkatli bakıyordu ki gözlerinde hipnotize edici bir şey vardı sanki. Her seferinde tam kapıldım dediğim anda kendimi frenleyerek bunu durdurmak zorunda kalıyordum.

“Peki,” dedi derin bir nefes alıp verirken. Dudaklarını ıslattı. “Tanışır mısın benimle?”

Ona abuk sabuk bir sürü cevap verebilirdim ama yapmadım, yapmamalıydım çünkü görebiliyordum ne yaptığını ve amacını hissedebiliyordum. Belki erkendi ya da yersiz bir kuruntuydu ama bana böyle bakan birinin duyguları arkadaşlıktan öteydi. Ahmet gibi ya da bir başkası gibi bakmıyordu. Aksine ben de ona bakarken kimseye bakmadığım gibi bakıyordum.

Ne oluyor bana, bize?

Bize?

İngilizce, bir sonraki ders İngilizce. Ondan bu kafa karışıklığı.

Sabırla elini kavramamı bekledi ama tutmayacaktım. İçten içe gülererek kollarımı masanın üzerine koydum. Sonra da tıpkı onun bana yaptığı gibi kendimi bir nefes öne itekleyerek ona meydan okudum âdeta ve şöyle fısıldadım: “Tanışalım ama sen beni biliyorsun zaten.”

Elini tutmadığımı fark ettiğinde gülümsedi ve dişlerini sıkarak onları geri çekti.

Ha şöyle!

İç sesim: Az değilsin sen de.

“Sen beni bilmiyorsun ama,” diye döndü bu sefer.

“Biliyorum az çok,” dedim gözlerim kararırken. Dilim dişlerimin üzerinde gezindi bir müddet. “Sinan Akdoğu. On dokuz yaşında, eşit ağırlık öğrencisi ve motoru var. Ortaokuldayken disiplin cezası alarak okuldan atılmış, babasıyla yaşıyor ve onunla iyi anlaştığını söylüyor...” Onu anlatırken gözlerindeki ferî ikimizi de aydınlattı. Devam ettim: “Birkaç gün önce bir disiplin cezası daha aldı. İnsanın gözlerine çok dikkatli bakıyor ama sadece benim gözlerime böyle baktığını iddia ediyor, beyefendi,” dediğimde aynı anda salak gibi sııttık. *Bana ne oluyor? Hatırlıyorum, sarhoş değildim.* “Onun dışında gayet normal bir insan evladı işte,” dedim cümlelerimi tamamlarken.

“Bak bak,” dedi keyifle.

“Nasıl?” diye sordum fırsatı kaçırmayıp üzerine giderken. “Tanıyor muymuşum seni?”

Erkeksi bir soluk alıp verirken keyifli hâli acı bir mürekkep yutar gibi oldu. “Bunlar yüzeysel tabaka,” dedi düz bir sesle. “Yani herkesin bildiği kadarı.”

“Herkesin bildiği kadarı işte,” dedim saf saf. “Ben de herkesim.”

İç sesim: Kurnazlık edip duvara toslama, aman!

Sinan sözlerim üzerine gözlerini bir saniyeliğine başka yere çevirdi ve sonra yine beni buldu. “Mine, Mine, Mine...”

Bir şey söylemedim ve bu ona zaman kazandırdı. “Sana aksi bir cevap vermeyeceğim çünkü istediğin bu, biliyorum.”

“Hayır.”

“Kandırmaya çalışma, ne kendini ne de beni.”

“Kimseyi kandırmaya çalışmıyorum.”

Yüzüme baktı, baktı, baktı...

“Tamam,” dedi kendini hızla geri çekerken. Öylece kalakaldım. “Sana inanıyorum ama eğer ki beni bir yerde kandırdığını daha anlarsam...”

“Ee?”

“Benimle tanışmak zorunda kalırsın,” dedi. “Benimle gerçekten tanışmak zorunda kalırsın, Mine.”

1.0

ZAYN ~ BEFOUR

“Az önceki alıştırmalara devam ediyoruz o hâlde,” dedi Ali Hoca, yoklama defterini kapatıp masanın üzerinde duran bir miktar kâğıdı eline alırken. Ali Hoca her sıraya birer kâğıt bırakarak sınıfın içinde gezinmeye başladı. “Arkadaşınızla çözün ilk önce, daha sonra hep birlikte çözeceğiz.”

Ahmet’le benim önüme de bir kâğıt bıraktığında isteksizce gözlerimi gezdirdim. “Bu konuyu anlamadım,” dedim sorulara bakarak.

Ahmet eline kalem alıp, “Ben sana anlatırım, gel,” dediğinde dirseğimi sıranın üzerine koydum.

Ahmet ilk soruyu okumaya başladığında Ela başımızda dikildi elindeki kâğıtlarla. “Rahatsız ediyorum ama... Ahmet, bana yardım eder misin?”

Ona boş boş bakınmaya başladığımda Ahmet sakince konuştu: “Mine’ye anlatıyordum ama...”

Bir anda toparlandım ve dudaklarımı ıslatıp çektim. “Ha! Yok yok. Sen anlat. Ben anlatacak birini bulurum.”

İç sesim: Koş, Mine. Sinan’a koş.

Ahmet çatık kaşlarla bana baktı. “Kimi bulacaksın?”

“Dert etme,” dedim ve toparlanmaya başladım.

Ahmet buna müsaade etmedi. “Mine, sana da anlatırım, otur.”

Gözlerimi yorgun bir şekilde devirip mırıldandım: “Ya anlat işte Ela’ya!”

Ela sabırla başımızda dikilmeye devam ettiğinde derhâl oturduğum yerden kalktım ve matematik defterime sarılarak ayaklandım. Evet, ayaklandım da sahiden gidecek miydim Sinan’ın yanına? Derin bir nefes alıp gözlerimi onun sırasına çevirdiğimde yanının boş olmadığını gördüm.

Ne ara doldurdun ulan yanını?

Sınıfın paparazi kılıklı devesi Müge, onun yanındaydı.

Al işte, kalktım artık ayağa. Nereye gideceğim şimdi? Gözlerimi onların sırasından çektim ve Sinan'ın iki sıra arkasında tek başına oturan Fethi'yi gördüm. Pek bir sohbetim yoktu onunla ama el mecbur yanına gidecektim artık, ne yapalım.

Sinan'ın kâğıdını kullanamayacağım için bizim kâğıdımızı alarak Fethi'nin yanına ilerledim. O esnada gözlerim Sinanların sırasına kaydı. Müge iştahlı bir hâlde soruları okurken Sinan'ın da kâğıda baktığını gördüm, ta ki ona baktığımı anlayana kadar. Birkaç saniyeliğine göz göze geldiğimizde sol kaşımı kaldırdım ve arkasındaki sıraya oturdum. Gözlerini üzerimden ayırmadan çenesini omzunun üzerine koydu ve oturana kadar bakışlarını üzerimden ayırmadı.

“Merhaba,” dedim Fethi'ye soğuk bir sesle. “Oturabilir miyim?”

Fethi gözlerini kâğıdından çekmeden, “Sorun yok,” dediğinde gözlerimi devirdim. Sınıfta bir tane normal insan yok. Defter ve kâğıdımı sıranın üzerine bıraktığımda başımı kaldırdım ve Sinanların sırasına baktım.

Önüne dönmüştü ve Müge'yi dinliyordu. Müge ince bir sesle, “Ben anlamadım,” dedi. “Senin derslerin çok iyi, anlatır mısın?”

Homurdandım: “Gökdelen kılıklı.”

Fethi, “Bir şey mi dedin?” diye sorduğunda afalladım. “Yok.”

“Tamam, sorun yok.”

Anladık, sorun yok.

Gözlerimi derhâl onların üzerinden çekip önümdeki kâğıda odaklandım. İyi de ben bu konuyu yapamıyorum ki... Elimi çenemin altına koyarak ciddi ciddi soruları düşünmeye başladım. Bu sırada ceketimin cebindeki telefonum titreyince irkildim ve telefonuma uzanıp kilidi kaldırdım.

Kimden: Sinan

Gökdelen kılıklı demek? (10.23)

Kaşlarımı çattım ve toparlanarak mesajı okudum. Beni duymuştu. Başımı tekrar kaldırdım ve Sinan'a baktım. Başı öne eğikti, hâliyle tabii.

Durmadım ve ona mesaj gönderdim.

Kime: Sinan

Dikkatinin bende değil, yanındakinde olması gerekiyordu (10.24)

Ay, çok mu şey oldu bu?

Şey işte, flört ediyor gibi.

Ay, o ne be?

Kimden: Sinan

Geliyor kokusu... (10.24)

Kime: Sinan

Neyin kokusu? (10.24)

Kimden: Sinan

Kıskançlığının ;) (10.25)

Okuduğum mesajla gözlerim irileşirken ona hızla cevap yazdım.

Kime: Sinan

Ha ha! (10.25)

Kimden: Sinan

Meali: O kadar haklısın ki Sinan...

*Ama ben açık vermemek için doğru dürüst cümle kuramıyorum
şu an (10.26)*

Pes.

Vallahi bildi.

Kime: Sinan

Kandır kendini (10.26)

Kimden: Sinan

Benim yanıma geliyordun değil mi? (10.26)

Kime: Sinan

Hayır (10.27)

Kimden: Sinan

Kandır kendini (10.27)

Mesajına uzun uzun baktım ve cevap yazmadan öylece bekledim. Bana ne oluyordu, bilmiyordum. Daha az önce yanındaki kızı görünce

bozulmuştum. Elbette Müge'ye sinir olduğumdan kaynaklıydı bu. Yoksa bana ne yahu yanına kim oturmuş, kim kalkmış...

İç sesim: Sinan haklı, kandır kendini.

Derin bir nefes alıp verdiğimde bir bildirim daha geldi.

Kimden: Sinan

Gel yanıma (10.28)

Kafamı kaldırdığımda Müge'nin ayaklandığını gördüm. Bu şaşırtmıştı beni. Müge uzaklaşırken Sinan telefonunu cebine koyarak omurgasını doğrulttu ve sabırla beni beklemeye başladı. Bunu hissedebiliyordum. Bir an muallakta kaldım nedensizce, bilmiyorum. İçimden haykırmak geliyordu bir şeyleri ama başka bir yanımda bunun üzerine gölge gibi çöküyordu.

Aradan geçen saniyeler aramızdaki bu anlamsız duruma meydan okurken telefonumu kapattım ve cebime koydum. Ardından sıranın üzerindeki defterle kâğıdı alıp ayağa kalktım ve çabucak Sinan'ın yanına oturarak defteri sıranın üzerine bıraktım. "Geldim yanına."

"Hoş geldin," dedi yüzünü yüzüme çevirip gülümseyerek.

Gözlerimi kaçırarak güldüm. İçim bir hoş oluyordu, yalan yok. Sanırım bu aralar kendime karşı aşırı dürüst davranıyordum.

Sinan erkeksi bir soluk alıp verdikten sonra kâğıda yöneldi ve o esnada dişlerinin arasından mırıldandı: "Zaten o çocukta sana ders anlatacak tip yoktu."

"Zaten Müge'nin de amacı senden ders dinlemek değildi," dedim bir anda. Gözleri anında gözlerimi bulduğunda bu itiraftan geri dönmek için çok geçti.

Sinan'ın keyifle gözleri küçüldü. "*Nereden anladın*, diye sormaya-
cağım."

"Neden?"

Gözlerini kapatıp açarken dudağının kenarı usulca kıvrıldı ve kulağıma doğru yaklaşıp fısıldadı: "Çünkü beni kıskanıyorsun."

Gözlerim iri iri olurken kendimi geri çektim fakat bir anda alevlenen kalp atışlarım elimi ayağımı titretmeye başlatmıştı.

Sinan tavrını bozmadan gözlerime bakmaya devam ederek kendini geri çekti. Yutkundum. “Saçmalıyorsun.”

“Hayır,” dedi kafasını sağa sola sallayarak. “Saçmalamıyorum. Üstelik daha bir ders önce *beni kandırmaya çalışırsan beni sahiden tanımak zorunda kalırsın*, demiştim. Hatırlıyor musun Mine?”

“Ne yani?” dedim hayretle. “İki yüzün mü var?”

“Senin yok mu?”

“Hayır.”

“Peki,” dedi üstelemeden. Daha sonra elindeki kaleme bakarak bir şeyler mırıldandı fakat onu duyabilmişim ve benden gizleme çabası içerisinde girdiğini sanmıyordum. “Kaç yüzün olursa olsun ben seni Mine diye biliyorum.”

“Çünkü zaten Mine’yim,” dedim düz bir sesle. Sinan konuşmadığında elimi yeniden çenemin altına koyarak yüzüne baktım uzun uzun. Bu hakkı kendimde neden gördüğümü bilmiyordum ama kalbimi ferahlatıyordu, hem sıkıştırıyor hem de ferahlatıyordu. “Gerçek senle tanışacağım yani?” diye sordum.

Gözlerime bakmadan konuşarak kâğıda baktı. “Korkuyor musun?”

Soğuk soğuk gülerek yüzüne bakmaya devam ettim. “Neden korkuyum ki?”

“Bilmem,” dedi mesafeli bir sesle. Daha sonra omzunu silkti. “Neyse... Gel, anlatayım biraz.”

“Matematiğim seninki kadar iyi, merak etme,” dediğimde güldü ve bana baktı.

“Ya sen nasıl bir kızsın? İndir şu burnunu bir kere de.”

Güldüm. “Gerçek beni tanımak ister misin?”

Gülmeye devam etti. “Seve seve.”

Bir anda kalbim teklerken bunun tamamen lafın gelişi olduğunu düşündüm ama bir yanımda da aksini düşündüğünü biliyordum. Gülüşüm yavaş yavaş dindiğinde toparlandım ve gözlerimi gözlerinden çekip önümdeki kâğıda baktım. “Neyse, biraz burnumu indireyim de mutlu ol.”

“Mutluyum,” dedi Sinan kısık sesiyle. “O burnun arşa çıksa bile mutluyum.”

Çok saçma ama aklıma tam şu an bir replik geldi.

Gelin ata binmiş, ya nasip demiş.

Tövbe estâğfurullah, son zamanlarda iç sesimi ve bendeki değişimi hayretler içerisinde izliyordum.

Bunların sorumlusu tabii ki Sinan’dı.

Dengemi bozuyordu, dengesiz.

“İyi,” dedim ne söyleyeceğimi bilemeden. “Hadi anlat, bekliyorum.”

Sinan kafasını sağa sola sallayıp gülümsemeye devam ettiğinde kâğıdı biraz öne çekerek ilk sorunun üzerine kalemiyle bastırdı. Soruyu önce kendi içinde okudu. Ardından derin bir nefes alıp bana okuyarak, cevabı sorunun altındaki iki parmak boş olan beyaz yere parça parça yazmaya başladı. Onu dikkatle izlerken son derece nazik ve tane tane soruyu anlatması hoşuma gitmişti.

Bir yandan içten içe gülüyor, diğer yandan soruyu anlamaya çalışıyordum. Bir dakika sonra soruyu çözdüğünde, “Anladın mı?” diye sordu.

Kafamı sağa sola salladım. “Hayır.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

“Peki,” dedi sabırla. “Bir daha anlatayım.”

Gülmemek için dudağımın içine ısırdım ve onu yeniden izlemeye başladım. Aslında anlamıştım ama maksat sinir etmek değil miydi? Evet. Ve ben de bunu sonuna kadar kullanacaktım o hâlde.

Soruyu bir kez daha anlattığında yeniden sordu: “Şimdi anladın mı?”

Kafamı yine sağa sola salladım. “Hayır.”

“Ama yuh artık!” dedi bana şaşkınca bakarken. “Çok affedersin, kıt mısın?”

“Hayır,” dedim sesim titremeden. “Sen anlatamıyorsun.”

Güldü. “Bu yüzden benim yanıma geldin zaten.”

“Senin yanına gelmiyordum.”

Dudaklarını ıslatıp çekerken gözleri kısıldı. “Neyi itiraf edemiyorsun sen içinde? Benden mi kaçamıyorsun yoksa kendinden mi?”

Bozguna uğradım.

Bu çocuk cin, eminim.

“Ne alakası var?” dedim geçiştirerek. Bir soru üzerinde çok beklemek beni ele verirdi. Yine zekiyim. Devam ettim: “Sen itiraf ettin sanırım bir şeyleri içinde, ondan soruyorsun bana?”

“Doğru,” dedi hızla. Daha sonra göğüs kafesi nefessiz kalır gibi olduğunda gözlerini kapatıp açtı. “Ben kendimden değil, senden kaçamıyorum.” *Ama...* “Peki, ya sen?” diye sordu sonra. “Kaçabiliyor musun benden?”

“Aslında,” diye başladım sözlerime kısık sesimle. Gözlerinin bebeği küçülürken dikkatini bir tık daha artırdı.

Gel, ağzıma gir. Uzak kaldın, vicdansız.

“Aslında?” diye sorduğunda derin bir nefes aldım, konuşmamın devamı için dudaklarımı ıslattım ve tam o sırada zil çaldı.

Yerimde sıçradım. “Zil çaldı, görüşürüz.”

Toparlandığım vakit bileğimden tuttu, duraksadım ve önce bileğimi kavrayan ellerine sonra da bana bakan kahverengi gözlerine baktım. *Yapma lütfen şunu, kalbime iyi gelmiyorsun.* “Sorumun cevabını alacağım bir gün.”

“Aynen,” dedim gözlerimi kısıp bileğimi ellerinden kurtarıırken. Bana boş boş baktığında defterimi kucakladım ve yanından uzaklaştım. Kendimi kötü hissetmişim bir anda. Bu öyle bir his olmaya başlamıştı ki artık ne onun olmadığı yere bakasım ne de onun olduğu ortamlara giresim geliyordu. Bu ikilemi oluşturduğu için ondan hoşlanmıyordum ama içim bir hoş oluyordu işte, ne yalan söyleyeyim.

Of, ulan!

Ela yerine geçerken ben de yerime oturdum. O sırada Sinan’ın ayaklanarak sınıftan çıktığını gördüm. Dişlerim yeniden dudaklarıma gittiğinde kalbim hızlanmaya başladı. Neydi bu yaşadığım şey, anlam veremiyordum.

Sanırım ben ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Evet, ona kapılıyordum.

Ulan, sınav zamanı yapılacak iş mi şimdi ya?

Küstüm sana kalbim, bana ihanet ettin.

Sevdim seni kalbim, hayatımda ilk defa böyle hissettim.

Ahmet bana bakıp, “Sonraki ders coğrafya ve o kadar mutluyum ki anlatamam,” diye mırıldandı.

“Tabii ki mutlusun,” dedim ona dönüp. “Sırf itiraz etmeden tahtaya çıktın diye sözlüyü geçmiştin.”

Gülümsemekle yetindi. Esnedim ve başımı sıramın üzerine bıraktım. “Uykum geldi yine.”

“Kahve alayım mı?” diye sorduğunda gözlerimi şirin şirin kapatıp açtım. Oturduğu yerden kalktı. “Gelirim beş dakikaya.”

“Zaten teneffüs beş dakika.”

“Okulun kantin sırasını söylememe gerek yok sanırım,” deyip gülerek sınıftan çıktı. O sınıftan çıkarken eş zamanlı olarak Sinan içeri girdi. Ahmet ters ters Sinan’a bakarken Sinan’ın umurunda bile değildi. Gözlerim on birinci sınıfın kapısına odaklandığında kapıda bekleyen iki kızın Sinan’a bakıp fısıldaştığını gördüm. Onun hakkında konuşuyorlardı. Bundan emindim çünkü ben müneccimim.

Yattığım yerden başımı kaldırmadan gözlerimi devirdim ve saf saf Sinan’ın sırasına baktım. Gitti ve yerine oturdu.

Sonra ne yaptı, biliyor musunuz? Başını sıraya koydu ve o da bana bakmaya başladı.

Kalbim tekledi, insafsız.

Yüzümüzde hiçbir tepki oluşmadan birbirimize bakmaya devam ettik. Aramızda belli bir mesafe vardı, kabul ama nefesini hissedebiliyordum. Çehresi donuktu ama gözlerindeki ışıpta zerre kadar azalma yoktu.

Elimi sıranın üzerine koydum ve parmaklarımı orada gezindirmeye başladım çünkü dikkatim dağılsın istiyordum. Böyle davranmaya devam ettikçe kendimi çok rahat ele verecektim ne de olsa... Bazen dilden çok hareketler belli ederdi bazı şeyleri ve ben bu gidişle bunu ispatlayacaktım.

Ay, hayır!

Önce o.

Hayda!

Az sonra Ahmet, elinde bir bardak kahveyle içeri girdiğinde önce bana sonra da Sinan'a baktı. Ona bakmasam bile ne olduğunu fark etmiştim. Yattığım yerden başımı yavaşça kaldırarak saçlarımı geriye doğru attım. Ahmet elindeki kahveyi önüme bıraktı. "Teşekkür ederim," dedim kısık sesimle.

"Neler oluyor?" diye sordu şüpheli ses tonuyla.

"Ne gibi?" diye sordum kahvemi dudaklarıma götürerek.

Yanıma oturdu ve Sinan'ı ima etti. "Şu herifle ne oluyor?"

Kahve boğazımı ısıtırken onu dudaklarımdan çekip soğukkanlı bir hâlde, "Hiçbir şey," dedim. "Sence de bu çocuğu fazla büyütüyor musun gözünde?"

"Ben mi?" diye sordu hayrete düşmüş gibi. "O kim ki ben onu gözümde büyüteceğim?"

Konuşmama hakkımı kullanarak kahvemi yudumlamaya devam ettim. Zil çaldığında coğrafya hocası içeri girdi ve kalan kahvemi de bitirerek derse odaklandım, tabii odaklanabilirsem şayet.

Ahmet kulağıma doğru yaklaştı. "Bu arada ben son derse girmeyeceğim. Kuzenin doğum günü var, ona yetişmem lazım."

"Olur," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

Yaklaşık sekiz saat süren bir günün ardından okuldan çıkıp durağa yürümeye başladım. Nisan ayındaydık ama hava yağacak gibi duruyordu. Rüzgâr esmeye başladığında saçlarım savrulmaya başladı. Yağmuru çok seven biriyimdir ama otobüse böyle yapış yapış binmek de pek keyifli olmuyordu.

Ee, yürüyeyim o zaman eve.

Donuma kadar ıslanır, yarın okula gelmem hem hastalıktan.

Olmaz, okula gelemesem Sinan'ı göremem ki...

Ya Rabbim, ne ara böyle düşünmeye başladım ben?

Durağı pas geçerek yürümeye devam ettim. Tahmin ettiğim gibi yağmur yağmaya başladı. Adımlarımı hızlandırmaya çalışsam da bunun olmasını istemiyordum çünkü yağmurun kokusunu da huzurunu da seviyordum. Bu ruhuma iyi geliyordu. İnsan temizleniyordu.

Ellerim cebimde yürümeye devam ettikçe tenime yapışan saçlarım ve ıslanmaya başlayan kıyafetlerimle bir uyum yakalamıştık, ta ki biri gelip başımın üzerine şemsiye tutan kadar.

Şaşkınlıkla önce tepeme sonra da yanımdaki kişiye baktım. Bu Sinan'dı. Gülümsedim. "Beni mi takip ediyorsun acaba?"

"Evet," diye yanıtladı.

"Bayağı dürüstüz ha."

"Sana karşı her zaman," dediğinde duraksadım. Sonra konuşmadan önüme bakıp kaldığım yerden yürümeye devam ettim. Sinan yanımdaydı ve şemsiyeyi tutuyordu. Saçmaydı ama yanımda olması ve benimle birlikte yürümesi hoşuma gitmişti.

"Bildiğim kadarıyla evinin yolu burası değil," diye mırıldandım.

"Dedim ya," diye karşılık verdi kendinden emin bir ses tonuyla. "Seni takip ediyordum."

"Şaka mısın yoksa ciddi misin, anlam veremiyorum bazen," diye itiraf ettim.

"Hayır, anlam veriyorsun, Mine," dedi hiç duraksamadan. "Sen bazı şeyleri düşünmek istemiyorsun sadece. Kolayına gelen bu değil mi?"

"Ne?"

"Benden hoşlanma ihtimalinin sana uzak gelmesi?"

Afalladım ve duraksadım. Ona döndüm ve şaşkın gözlerle yüzüne baktım. Saçlarının birkaç teli ıslaktı ve alnına yapışmıştı. Üstelik çok yakın durmak istemediği için şemsiyenin dışında kalan taraf da oydu. "Hep bu kadar patavatsız mısındır?"

Güldü. "Dürüst olmaya patavatsız deniyordu, değil mi? Aynen."

"Beni utandırıp duruyorsun, farkında mısın?"

"Farkındayım."

"Eline ne geçiyor peki?"

"Hoşuma gidiyor."

Şaşkınlıkla güldüm ama yüzündeki ciddi ifade, değişmeyen tek şeydi. Gülümsüyordu fakat bir yandan ifadesini de koruyordu. "Senden hoşlanmıyorum, Sinan."

“*Benden hoşlanıyorsun, demedim,*” diye düzeltti. “Hoşlanma ihtimalini söyledim sadece. Yalan mı?”

Başımı dikleştirdim. “Ama bu çok saçma. İhtimaller herkes için geçerlidir. Bu sırf sen değilsin ki. Belki ön sıramda oturan Buğra’dan ya da belki Ahmet’ten hoşlanacağım günün birinde. Bu herkes olabilir.”

Ahmet mi?

Çok uçtun, Mine.

Adnan Ziyagil gibi, “Kızım, o senin dostun dostun!” diye bağırasım gelmedi değil hani.

“Ahmet mi?” diye sordu keskin sesiyle. “Bunu bir daha yapma. Değil Ahmet, kimseye ihtimal verme lütfen.”

“Neden?” diye sordum üzerine giderek. *Hep sen mi yapacaksın, hadi bakalım.*

“Çünkü hoşuma gitmiyor.”

“Ama benim hoşuma gidiyor.”

“Ne?”

“Senin hoşuna gitmeyen şeyler.”

“Zıt kutuplar diyorsun?” diye sorduğunda ibreyi yine kendine döndürmeyi başarmıştı.

Çabucak toparlandım. “Birbirini...”

“Çeker,” dedi kafasını aşağı yukarı sallayıp dudağının kenarını kıvrırken.

“Ben iterim,” dedim bir anda ve onu arkamda bırakıp yürümeye başladım. Peşimden gelmedi. Sadece seslendi: “Sen itmeye devam et o zaman. Bir gün çekeceksin, Mine... Ve o ihtimaller için benden başkasını düşünemeyeceksin.”

Korkuyorum, kalbime düşer de ya kalkamazsam o zaman diye.

1.1

THE WEEKND - DIE FOR YOU

Eve geldiğim gibi direkt banyoya geçerek elime bir havlu aldım ve odama girdim. Üzerimdekileri çıkarmadan önce saçlarımı kurutmaya başlamam, harika bir dengenin göbeğinde olduğumu gösteriyordu. Birkaç dakika sonra annem kapıyı aralayarak bana baktı. “Kızım, üzerini değiştirsene önce.”

Saçlarıma sürtmeye devam ettiğim havluyla anneme kısık gözlerle baktım. “Saçlarım çok ıslandı, anne. Bir şöyle üzerinden geçeyim de çıkartacağım.”

“İyi, peki,” diyerek odama girdi ve perdelerimi çekmeye başladı. “Dershaneye gitmeyecek misin?” diye sorduğunda irkildim.

“Ay, unuttum ben onu! Neyse, çabucak hazırlanıp giderim.”

“Dershaneye gitmeyi unuttun?” diye sordu annem dik bir sesle. “Bunu nasıl unutabildin acaba?”

“Ne sen sor ne ben söyleyeyim,” diye mırıldandığımda, “Soruyorum, söyle hadi,” diye konuştu.

Düşünmek istemedim ve hafifçe esnedim. “Anne, aslında bugün sadece edebiyat testi çözeceğiz. Oraya gidene kadar evde daha iyi çalışırım bugün. Gitmeyeyim diyorum.”

“Sen bilirsin,” dediğinde inanamamışçasına elimdeki havluyu saçlarımdan indirip onun gözlerine baktım. “İtiraz etmedin? Ayla Karabağ’ın üslubuna darbe indirdim sanki.”

Annem tatlı tatlı gözlerini kapatıp açarken, “Umarım sınav sonucunun ardından darbe inen tek şey benim üslubum olmaz,” diye konuştu.

Bir ses duydum sanki?

Evet, evet. Bir ses.

Bir şey diyemediğimde derin bir nefes alarak odamın kapısına yöneldi. “Islak kıyafetlerini ver de kurutayım, onun dışında yarım saate sofraya hazır olur.”

“Tamam,” dedim mırıldanarak. Kapıya baktığımda Hasan’ı bana bakıp gülerken gördüm. “Şabaniye gibi olmuşsun. Çirkin ördek yavrusu.” Hâlimle dalga geçmeye başladığında gözlerimi devirdim.

Annem, Hasan’a bakıp, “Ödevlerin bitti mi küçük bey?” diye sordu.

Hasan, “Bitti,” dediğinde gözlerimi irileştirdim. “İnanmam.”

“Çok umurumdaydı sanki inanmaman,” diye karşılık verdi Hasan da.

Annem onun saçlarına dokunarak, “Ablanla düzgün konuş lütfen. Hadi çıkalım da üzerini değiştirsin,” deyip kapıyı kapattı.

Koca yürekli kadın seni.

Üzerime kuru şeyler giyindikten sonra akşam için çalışacağım kitapları çalışma masamın üzerine çıkardım. Bu aralar istediğim gibi çalışmıyordum, üstelik sınava az bir zaman kalmıştı. O da yetmemiş, başıma daha doğrusu kalbime büyük bir iş açmıştım.

Sinan...

Çık aklımdan, lütfen.

Allah’ını seviyorsan sonra gel, şimdi müsait değilim.

Bir iki ay sonra olur mesela.

“Ne diyorum ben ya,” dedim kendi kendime mırıldanarak. “Kafayı sıyırdım he.”

Çalışma masamın düzenini kurduktan sonra akşam yemeği için mutfaka gittim. Babam eve yeni gelmişti. Elindeki poşetleri mutfak tezgâhına bıraktığında Hasan koşarak poşetleri karıştırmaya başladı. “Çikolata yok,” dedi babam onu durdurarak. “Dişlerinizi çürütüyor.”

“Ama fırçalıyorum,” dedi Hasan, isyan edip poşetlerle olan münasebetini keserken.

Babam sofraya oturarak ona baktı. “Oğlum, adamakıllı yemek yemiyorsun ki. Sağlıklı şeyler yemelisin.”

Güldüm. “Bir tarla yeşillik yese yaramaz buna.”

Çemkirdi hemen tabii. “Sen kendi kılığına bak önce!”

“Bakıyorum,” dedim ona meydan okur gibi. “Gayet iyiyim.”

“Kime göre?”

“Kendime göre.”

Bana dil çıkarıp ağız göz işareti yaptığında annem çorbaları servis etmeye başladı, ben de ekmek sepetini sofraya bıraktım. Hasan yine durmadan laf yetiştirdi. “Ay, ne çok iş yaptın! Yoruldun mu?”

Gözlerimi kapatıp açarken gülümsedim. “Hiç sorma. Ölüyorum!”

Annem, “Didişmeyi bırakıp yemeğinizi yiyin,” diye ikaz ettiğinde kaşığımı elime alarak çorbaya daldırdım.

Hasan çorbaya bakıp yüzünü ekşitti. “Ya anne, ben tavuk çorbası sevmiyorum.”

“Ee?” dedim omzumu silkerek. “Ne yapalım yani?”

“Sen her şeye karışmasana ya! Sana ne!”

Onu duymazlıktan gelip çorbamdan içmeye başladığımda konuşan kişi babam oldu. “Önündeki çorbayı bitirirsen yarım saat kadar tabletinle oynayabilirsin.”

Hasan’ın kalp atışları yükseldi birden, bunu hissedebildim resmen.

Hiçbir şey söylemeden direkt çorbasına yumuldu ve sadece birkaç dakika içinde ağzına sürmeyi sevmediği çorbayı yalayıp yuttu. Babam hayretler içerisinde, “Oğlum, iyi misin?” diye sorduğunda Hasan kafasını aşağı yukarı salladı. Babam mırıldandı: “Çocuğa bir gün tableti temelli versek çikolata yemeyi bırakır. Ne bu teknoloji düşkünlüğü, anlamıyorum ki...”

Hasan iç çekti. “Anlayamazsınız, baba.”

“Değil mi?” dedim dik dik konuşarak. “Ne güzel adam öldürüp abuk sabuk oyunlar oynadığını anlayamayız.”

Hasan bana cevap verme lüksüne girmeden yerinden kalktı ve yanımdan geçerken kulağıma fısıldadı: “Değerli vaktimi senden yana kullanmayacağım.”

Kıkırdadım. “Çok üzüldüm.”

Hasan’la fazla takılmadan odama geçtim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra saçlarımı tepeden bir topuz yaptım ve *Allahu ekber*, diyerek çalışma masamın başına geçtim.

Bir saat sonra: Yetmez, diğer kitabı getirin.

İki saat sonra: Ha gayret.

Üç saat sonra: Dayan, Mine.

Üç saat, on dakika sonra: Pil bitiyor, lütfen şarja takın.

Üç saat, on bir dakika sonra: Kime diyorum, alo?

Ve pil biter...

Üç saat on beş dakika sonra: Seni uyarmıştım. Git, doldur pilini.

Gözlerim ve bedenim uyuşmuş bir vaziyette oturduğum yerden kalkarken esnemeye başladım. *Olmaz, daha çok çalışmam lazım*, deyip mutfığa gittim ve kendime bir kahve yapıp geldim. Gözlerimi ovuşturarak sandalyeme geçip oturduğumda hayattan kopmamak için telefonumu elime aldım.

İnternetimi açtığımda Whatsapp'tan bildirimler almaya başladım.

Sakin bir şekilde Whatsapp'a girdiğimde ve mesaj atan kişinin Sinan olduğunu gördüğümde tatlı, küçük bir kalp krizi geçirdim.

Sakinim.

Sinan:

İnsan birine ihtiyaç duyduğunda o birinin yanında olmaması kadar boktan bir durum yok

Mesajı yaklaşık bir saat kadar önce göndermişti.

Kaşlarımı çatıp mesajını birkaç sefer daha okuduktan sonra yutkundum. Dudaklarımı ıslatıp çekerek parmaklarımı klavyeye götürdüm fakat ne yazacağımı bile doğru dürüst bilmiyordum.

Mine:

O biri ben miyim?

Ne?

Yuh!

Şuraya utancından kızaran bir Mine çizelim.

Sinan anında çevrim içi olurken saçlarımı ve oturuşumu düzeltmeye başladım.

Ne alaka ya?

Neyse.

Sinan:

Ve o birinin kendini bilmesi ne kadar da güzel...

Sinan Bey neler diyorsunuz?

Mine:

Çok açık sözlüsün

Sinan:

Az önce o kişi ben miyim diye soran sen mi söylüyorsun bunu?

Mine:

Hı

Sinan:

Hı

Ee, ne yazacağım ben şimdi?

Konuşma bitti.

Sinan yazıyor...

Sinan:

Ne yapıyorsun şu an?

Mimiksiz bir şekilde başımı çalışma masama çevirdim ve fotoğraf çekip gönderdim.

Sinan:

Şaşırmadım

Masan fazla şey...

Mine:

Ne?

Sinan:

Şirin :)

Tebessüm ettim.

Deli çocuk ya...

Ulan Mine, çoklu karakter değişimine doğru kafa göz dalıyorsun.

Allah sonunu hayretsin, kızım.

Mine:

Sen peki?

Fotoğrafi görür görmez duraksadım ve saf saf incelemeye başladım.
Dışarıda mıydı yani? Hem de bu saatte? Acaba yanında biri var mıydı?
Şu soru işaretlerimin cevabını verirsen müteşekkir olurum, Sinan Bey.

Mine:

Dışarıdasın

Sigara içiyorsun

Yalnız mısın?

Sinan:

Şu an değil

Cevap vermediğimde yazdı.

Sinan:

Seninleyim

Kalbime bir şeyler oluyor vallahi.

Atıyor ama çok başka atıyor...

Niye ki?

Bu sorunun cevabını biliyorum, sakın.

Mine:

Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum

Cevap veremem

Sinan:

*Bir şey söylemeni ya da cevap vermeni
gerektirecek bir şey yazmadım Mine*

Mine:

Neden dışarıdasın bu saatte?

Sinan:

Kafa yürüyüşü diyelim

Mine:

İyi geliyor mu bari?

Sinan:

Eh

Kalbimde bir endişe baş gösterdiğinde nedense şu an onun yanında olmak istedim. Bilmiyorum, ona karşı hislerim olmasa da yanında olmak isterdim. Bana göstermediği bir yanının olduğunu biliyordum. Bunun için endişeli olmaktan çok merak içindeydim aslında.

Mine:

Bir şey mi oldu?

Sinan:

Ne zamandır beni merak eder oldun?

Mine:

Tamam, sormuyorum

Sinan:

Birçok şey oldu

Ama sen dönünce o birçok şeyin bir önemi kalmadı

Mine:

Artık saklamıyorsun

Sinan:

Evet

Sana karşı hislerim olduğunu saklamadım hiç

Sinan:

Ama sen de saklamıyorsun

Mine:

Neyi?

Sinan:

Beni merak edip küçük çaplarda hesap sormaya başladığını ;)

Mine:

Vicdanlı biriyim

Özel hissetme kendini

Sinan:

*Beni kandırmaya çalışırsan sana gerçek
Sinan'la taşınırsın demiştim. Hatırlıyor musun?*

Mine:

*Sahte olduğunu belli etmeseydin bu kadar
Zaten böyle biri anca sahte olur*

Sinan:

Derken?

Mine:

*Yok bir şey
Benim ders çalışmam gerekiyor
İyi geceler*

Sinan:

Geceler seninle iyi

Bir süre yazdıklarına bakıp sııttım ve sonra yeniden parmaklarımı klavyenin üzerine göturdüm.

Mine:

*Dışarısı soğuk
Hasta olursan derslerden geri kalırsın ve sigara da içme artık
Bir arkadaş tavsiyesi ;)*

Sinan:

Arkadaş sevmem ama tavsiyen için teşekkür ederim

Mine:

*Rica ederim, görüşürüz
Çevrim dışı.*

1. 2

IMAGINE DRAGONS ~ NATURAL

Ertesi gün yine harikulade bir güne uyanarak okulun yolunu tutmuş ve ilk derse girmiştim. İlk ders beden eğitimi olunca insanın bir duraksayısı geliyordu. Ne alaka, bilmiyorum ama öyle işte...

Kerem Hoca yoklamayı aldıktan sonra sınıf defterini kapattı ve bize dönerek, “Rahat,” komutu verip ardından, “Hazır ol,” diyerek seslendi. “Önce biraz ısınalım, sonra voleybol maçı yapacağız.”

Hissiz ve uykulu bir şekilde Kerem Hoca’ya bakarken Hatice parmak kaldırıp konuştu. “Hocam, ben bu maça katılmasam olur mu? Ders çalışmamız gerekiyor, biliyorsunuz.”

İsmail hemen atıldı. “Kız Hatçe, bu resmen Kerem Hoca’ya hakaret. Bu da bir ders.”

Kendime mâni olamadan güldüğümde bana katılan birkaç kişinin daha olduğunu bilmek aşırı güzel hissettirmişti. Hatice savundu hemen kendini. “Ne alakası var? Üstelik Kerem Hoca bunu anlayışla karşılıyor hep.”

İsmail kıkırdadı. “Şu sınav bitsin, seninle bir görüşelim.”

Sınıftaki homurdanmalar devam ederken Kerem Hoca otoriteyi sağlayarak, “Tamam,” dedi. “Ders çalışmak isteyenler ses yapmadan yukarı çıkabilir ama bahçede ya da orada burada görürsem fena bozuşuruz, haberiniz olsun.”

Hatice, “Sağ olun, hocam,” deyip geri çekildiğinde birkaç kişi daha onu takip etti. Gidenlere bakarken sağımdan ayrılan üç kişinin boşluğu, Sinan’la göz göze gelmemi sağladı. Üzerindeki siyah tişörtü ve eşofmanı gereksizce dikkatimi çekerken bana bakıp gülümsedi.

Gözlerimi kaçırdım ve gülümsedim.

Utandım şu an.

Şey bu, hoşlandığımı belli etmemeliyim derken ağzına düşmek adlı çalışmam.

O esnada Ahmet kulağıma eğilip, “Kalıyoruz, değil mi?” diye sordu.

Sinan burada. Kalıyoruz tabii.

Hayda!

“Kalalım,” dedim. “Oynarız top falan işte. Güzel olur yani.”

Ahmet başını sallarken Kerem Hoca da sınıfa çıkanların ardından yeniden bize odaklandı. “Tamam o zaman, boşlukları doldurup sola dönelim.” Derin bir nefes aldım ve direkt soluma döndüm. Ahmet’in arkasında kaldığımda Sinan bana doğru yaklaştı.

Kalbim zıvanadan çıksın istiyorsun tabii. Ne güzel...

Kerem Hoca düdüğünü öttürdüğünde, spor salonunda koşu için belirlenen beyaz çizgilerin üzerinde koşmaya başladık. Tempolu bir hâlde ağır ağır koşuyorduk.

Koş Mine koş.

Bir turu tamamladıktan sonra Kerem Hoca şöyle dedi: “En az beş tur!”

Gözlerimi büyüttüm.

Hangar gibi salon ama yine de siz bilirsiniz, hocam.

Atkuyruğu yaptığım saçlarım o yana bu yana sallanırken Sinan’ın nefesi çıplak enseme dokundu. İrkildim. “Yoruldun sanki?” diye sordu keyifle.

“Hiç de bile,” dedim önüme bakarak. “Sen yoruldun bence, nefesin kesik kesik geliyor.”

“O yorulmaktan değil,” dediğinde tuhaf bir boşluğa düştüm. Üstelemekten dudağımın kenarında minik bir kıvrılma söz konusu oldu.

Sinan yanıma doğru kaydıığında Kerem Hoca bağırdı. “Hizayı bozmuyoruz!”

Kıkırdayarak Sinan’a baktım. “Duydun.”

Gözlerini devirerek koşmaya devam etti. Yaklaşık beş dakika sonra nefes nefese duraksadığımızda Kerem Hoca elinde topla karşımızda belirdi. “İki takıma böleceğim sizi.”

Az sonra takımlarımız oluştuğunda Ahmet'le aynı, Sinan'la farklı gruba düşmüştük.

Çok geçmeden sahadaki yerimizi aldık. Orta sıranın arkasındaki kısımda kalmıştım. Çok iyi voleybol oynadığım söylenemezdi ama fena da sayılmazdım işte. Sonuçta kimse annesinin karnından Neslihan Demir olarak doğmuyor. *Her neyse, konumuz şu an bu değil.*

Biz sahayı, onlar topu seçtiğinde ve Sinan servis atışı için yerini aldığı anda gözleri direkt beni buldu. Kendimi hedef tahtasındaki elma gibi hissetmişim.

Derin bir nefes alıp sakince topu havalandırdı ve servisi kullandı. Top direkt beni bulduğunda, kendimden emin bir hâlde manşet kullanarak topu yavaşlatıp havalandırdım. Esra da topu, filenin önündeki Ahmet'e attı. Ahmet sert bir smaçla topu karşıya gönderdi fakat Sinan topu ustalıklarla karşılayarak sayının bizim olmasını önledi. Top az sonra yeniden bizde olurken yanımda duran Filiz topu istediği gibi kullanamayıp sayıyı onlara kazandırdı.

İlk sayı onlara geçtiğinde Sinan yeniden servis için yerine geçti. Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda hazır bir şekilde onu bekledim. Bana atacağını biliyordum.

Zeki seni.

Topu havalandırdı ve dediğim gibi direkt bana geldi. Parmak uçlarımda topu yumuşatarak Ahmet'e gönderdim ve o da az önceki şekilde, çok sert bir vuruşla topu karşıya göndererek sayıyı bize kazandırdı.

Keyifle onu alkışlarken bana bakıp göz kırptı. Gülümsedim.

Sonra Sinan'ın bana olan bakışlarına rastladım. Gülüşüm usul usul sönerken başımı diğer tarafa çevirdim.

Servis kullanma sırası bize geçtiğinde yerimi aldım ve derin bir nefes alarak topu havalandırıp smacı bastım. Top, sahanın köşesinde duran İsmail'in üzerine doğru gitmişti. Sinan fevri bir hareketle onun önüne geçerek topu karşıladı ve direkt benim üzerime gönderdi. Soğukkanlı bir şekilde onu manşetle karşılayarak karşı sahaya gönderdiğimde top, filenin dibine yakın bir yere gitti. Elif topu bize gönderdiğinde Esra bana, ben de Ahmet'e pas vererek güzel bir şekilde sayıyı aldık.

Büyük bir sevinçle gülerек Ahmet'in yanına gittim ve onunla beşlik çakışarak bunu kutladım. "İşte bu!" dedi keyifle. "Bu maç bizim."

"Tabii ki," dedim kendimden emin bir hâlde.

Geriye çekildiğimde Sinan'ın bana olan bakışlarının bir hayli uzaklaştığını fark ediyordum.

Kıskanmış olabilir miydi?

Tabii ki olabilirdi.

Sonuçta benden hoşlandığını söylemişti, kıskanması çok normaldi.

Ders sonrası maçı kazanan taraf biz olmuştuk. Başka bir ihtimal yoktu zaten, üzgünüm. Sınıftakiler salonu boşaltmaya başladıklarında Ahmet, "Soyunma odasına gidiyorum, sınıfta görüşürüz," diyerek salondan çıktı.

Olduğum yerde öylece kaldığımda Sinan'ın ilerideki basketbol potasında atış denediğini gördüm. Yanına gidemezdim, yani çok saçma olurdu. Koca salonda yalnızca ben, o ve basketbol topunun çıkardığı sesler kaldığında başımı sağa sola salladım ve çıkışa doğru yöneldim.

"Bilerek mi yapıyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Duraksadım ve arkamı dönerek ona baktım. Potanın kenarından ona ulaşan topu kavrayarak bana baktı. "Anlamadım?" diye sordum kısık gözlerimle.

"Bunu da bilerek yapıyorsun," dedi soğuk bir sesle.

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum, açık olur musun?"

Göğüs kafesini huysuzca şişirdi ve kafasını sağa sola sallayarak güldü. "Sana olan hislerimi bildiğin hâlde gözümün içine baka baka gidip onunla gülüyorsun."

Biraz şey oldum...

Evet, şey oldum.

Cevap verecek bir şey bulamadığım için yalnızca gözlerine bakınmakla yetindim. Aramızdaki bu mesafe canımı sıkıyordu ama yakınında durmak bana iyi gelmiyordu. Heyecan yapıyordum. Şu anda da heyecanlıydım ama en azından davranışlarımı kontrol etmem daha kolay oluyordu.

Sinan, "Bile isteye mi?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsun sen? O benim dostum be! Üstelik alt tarafı maç yaptık ve aldığımız sayılara sevindik. Aşırı normal bir durum değil mi sence de?"

“Değil.”

“Yapma ya!” dedim hayretle.

“Sen yapma,” dedi dişlerini sıkarak.

“Ben bir şey yapmıyorum.”

“Tabii, kesin,” diye tavrını devam ettirdiğinde gözlerimi kısıtım.

“Beni kısıtlamaya mı çalışıyorsun sen? Ne yapıp yapmayacağımı sana soracak değilim!”

“Bana soracaksın!” diye sesini yükselttiğinde hırsla soludum ve ona yükseldim.

“Yok ya! Sahiden mi?” Farkında olmadan üzerine doğru yürümeye başlamıştım. Bu gerçekten isteğim dışında gerçekleşiyordu. Sinan elindeki topu tutmaya devam ederken kısa bir süre sonra karşısında dikildim. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Bunu sana soran benim,” derken buz gibi bir sesle gözlerimin içine baktı.

“Şimdi de ben soruyorum,” diye karşılık verdiğimde gözlerini kısıtı. *Yakındık, evet, şu an fazlasıyla yakındık...* Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bakışları gözlerimi aşıp dudaklarıma doğru kaydığında bunu derhâl bozdum ve elindeki topu alıp hızla salonun başka bir köşesine fırlattım. “Cevap versene, hadi!”

“Ben sana daha ne diyeyim ki? Beni görüyorsun, beni biliyorsun işte! Daha ne diyeyim ulan sana?”

Duraksadım.

Yanına gitmeye korkuyordum işte, heyecandan yaptığım şeylerin farkında bile olamıyordum ama suç benim değildi ki.

Bana bunları yaptıran Sinan’dı.

Of! Girdi işte kalbime, karıncalanıyor minik minik orası.

Omuzlarını düşürdü ve bana uzun uzun baktı. “Mine, zorlama artık.”

“Neyi?” diye sordum kısık sesimle.

Gülümsedi ve kafasını eğerek bana doğru yaklaştı. Karşımda durdu ve kafasını usul usul kaldırdı. Bakışlarındaki bu derinlik ondan kurtulmamam içindi. “Zorlama,” diye fısıldadı.

“Neyi?” diye sordum bir kez daha.

Elleri yavaşça yüzüme doğru uzanırken kalbimde havai fişek gösterisi başladı. Parmakları tokamın dışında kalan saç tellerine giderken onlara dokundu. Yutkunamadım. Ellerimi sıkmaya başlarken tenime değen tenine ayak uyduramadım. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında, kendisi de kulağıma doğru yaklaştı. Gözlerimi kapattım, fısıldadı: “Benden hoşlanıyorsun.”

Yutkundum ve bir süre bekledim. Sinan kendini ısrarla çekmezken mırıldandım: “Kendine çok güveniyorsun.”

Güldü. Bunu duyabilmişim ve bu oldukça hoşuma gitmişti. “Hayır, sana daha çok.”

Bir şey diyemediğimde kendini yavaşça geri çekti.

Gözlerimi açtım ve gözleriyle karşılaştım.

Çok yakındık, bu kadar yakın olmak okul kurallarına aykırıydı!

Geri çekilir misiniz Sinan Bey?

“Bana sadece bir şans ver,” dedi kısıp sesiyle. “Benden hoşlandığını bildiğim hâlde senden şans istiyorum.”

“Senden hoşlanmıyorum,” diye geçiştirdim.

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Bunu söylemek için geç kaldın, Mine Karabağ. Kalbin rotasını çoktan bana çevirdi.”

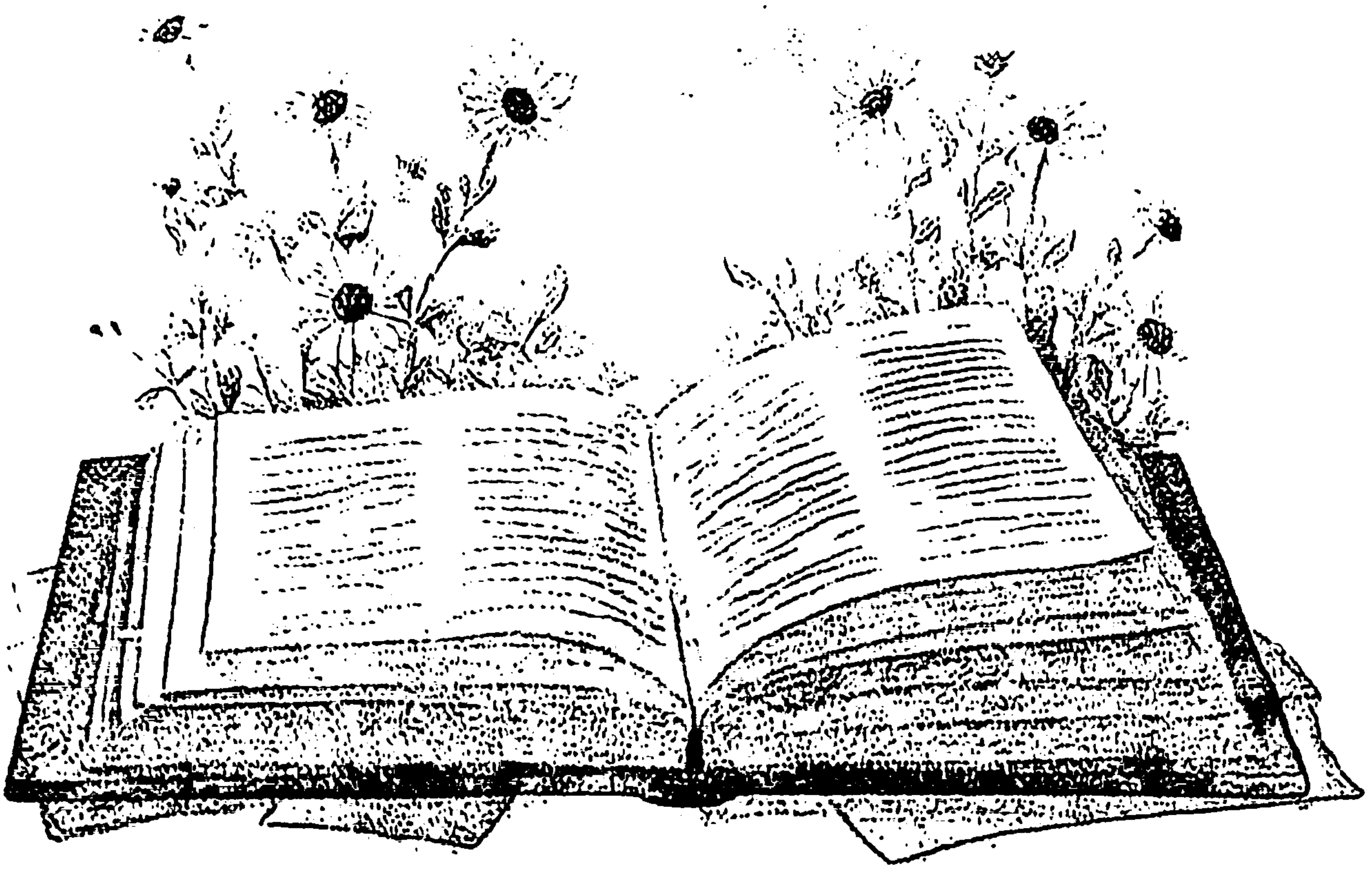
“Hayır.”

“Zoru oynamak istiyorsun demek?” diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. Gülümsedim ve yanağımın içini dişledim. Gözlerini kısarak geri çekildi. “Tamam, oynayalım o zaman.”

“Tamam?” diye sordum bunun bir soru olup olmadığından emin olmadan.

Geri çekildi ve başını hafifçe sola doğru yatırarak gözlerini kısıtı. “Dilin zorluyor, bakalım kalbin ne kadar dayanacak?”

1.3

HALSEY ~ SORRY

Ben mi itiraf edecektimşim ondan hoşlandığımı?

Hah, çok bekler!

Yani bir üç gün falan sanırım işte.

Elimi çenemin altından çekmeden boş boş tahtaya bakıyordum. Ders tarihi ve konu Soğuk Savaş dönemiymi. Aslında bu konuları çok severdim ama şu an ders dinleyecek hâli kendimde bulamıyordum. Tarih hocamız Rıza Hoca sınıfın ortasında gezinerek dersi anlatıyordu. Ahmet kolumu dürttü. “Not tutmuyor musun?”

“Senden alırım,” diye mırıldandım.

“Ya vermezsem?” diye sordu gülerek.

Ona bakmadan mırıldandım: “Aptallık etme. Ben Mine Karabağ’ım. Verirsin o notları.”

“Tamam ya,” dedi biraz şaşkın biraz da keyifli bir sesle. “Sen Mine’sin.”

Gülmeye bile hâlim kalmadığında Rıza Hoca tarafından çarpıldım. “Mine?” diye sordu bana bakarak. İrkilerek elimi çenemin altından çektim. Rıza Hoca’ya döndüm yüzümü. “Efendim, hocam?”

“NATO’ya karşı kurulan paktın adı neydi, kızım?”

“Varşova, hocam.”

“Aferin,” diyerek gözlerini benden çekti ve yürümeye devam etti. Yüzüme hayali bir şekilde gözlük ve sigara emojisi kondurarak gülümsedim. Hâlim olmayabilir ama beynim yerinde şükür.

Rıza Hoca rotasını Hatice’nin sırasına çevirdiğinde onun önünde durdu ve ellerini arkadan bağladı. “Hatice?”

“Buyurun, hocam?”

“Altı Gün Savaşları’nda İsrail kime saldırmıştı da bu savaşlar başlamıştı, kızım?”

Hatice bir anlık boşluğa düşerek başını öne eğdi ve düşünmeye başladı. “Hocam, şey...”

Rıza Hoca sabırla Hatice’yi beklerken aradan geçen zaman Hatice’yi iyice strese sokmaya başlamıştı. Parmağımı kaldırdığımda Rıza Hoca bana söz verdi.

Konuştum: “Mısır.”

Rıza Hoca, “Doğru,” dediğinde Hatice bana baktı. Bakışlarındaki uzaklığı umursamadan ona karşılık verdim. Önüne döndü. O esnada Ahmet kulağıma yaklaştı. “Hep bu anı bekliyordun, değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“Kandırma işte,” diye üzerime geldiğinde gülümsedim.

“Tamam, belki biraz ama cevabı biliyordum zaten. Kim olsa söyledim... Hem havada olan burnu biraz inmiş oldu. Her şeyi bildiğini sanıyordu aklınca.”

Ahmet geri çekilirken arkama yaslandım ve derin bir nefes alıp verdim. İstemsizce kafamı sola doğru çevirdiğimde Sinan’ı başını eğmiş, telefonuyla uğraşırken gördüm. Kaşlarımı çattım. *Ne yapıyordu acaba? Biriyle mi yazışlıyordu?*

Omzumu silktim ve önüme döndüm.

Bana ne yahu?

Kiminle yazışırsa yazışsın.

Bana ne sanki.

Hiç.

Ders bitiminde hafifçe esneyerek saçlarımı karıştırdım ama bu sefer uykum yoktu, sadece üzerimde bir uyuşukluk vardı. Hâlbuki daha bir saat önce beden eğitimi dersinden çıkmıştım. Her neyse... Ahmet kitabını kapatarak, “Kantine iniyorum, geliyor musun?” diye sordu.

“Yok,” dedim.

“Bir şey alayım mı?” diye sorduğunda onu da reddettim. Üstelemeden oturduğu yerden kalkarak sınıftan çıktı. Onun ardından Ela da çıktı. Bu detay dudaklarımda bir kıvrılma oluşturduğunda o kıvrılma ışık

hızıyla düzleşti. Sinan karşı sınıfın kapısının önünde duruyordu. Yanında da dün gördüğüm o iki kız vardı. Son derece keyifli bir hâlde onlarla sohbet ediyordu.

Sanki anlamadım ya!

Bilerek tam benim görebileceğim yerde duruyordu. Gülümsedim ve yerimden kalkarak sınıftan çıktım. Gözlerimi hiçbir yere çevirmeden önüme baktım ve yanlarından geçtim, tabii bakışlarını usulca bana kaydırıldığını fark edebilmişim.

Hah, daha çok bakarsın böyle!

Yanından geçtiğimde yüzümde tarifsiz bir tebessüm yer edindi. Az sonra kızlar tuvaletinin olduğu yerde, içeri girmeden ona baktım fakat göremedim. Yoktu.

Şaşırdık mı?

Kızlar tuvaletindeki işimi hallettikten sonra sınıfa girdim. Yerindeydi. Onu umursamadan kendi sırama oturdum ve telefonumla uğraşmaya başladım. Makyaj ve kıyafet indirimlerine bakındım öylece. Çok sık alışveriş yapan biri değildim ama dikkatimi çekiyordu bazı şeyler.

Onun varlığını görmezden gelmeye çalışarak teneffüsü geçirdim. Ders geometriydi. Gözlerimi devirdim. Matematiğim fena sayılmazdı ama geometrim kötüydü. Zaten matematik ve geometriyi aynı anda yapabilen varsa kesin ermiştir.

Suat Hoca elinde beyaz kâğıtlarla sınava girdi ve onları teker teker bize dağıtmaya başladı. “Yapamıyorum bu dersi,” diye çaresizce mırıldandım.

Ahmet soluklandı. “Ben de süper sayılmam ama hallederiz, gel.”

Bitkin ve gönülsüz bir şekilde elime kalemi aldığımda Sinan’ın dışarı çıkmak için izin istediğini gördüm. Gözlerim ona odaklandığında kimseyle göz teması kurmadan sınıftan çıktı. Önüme döndüm. Aradan geçen beş dakika boyunca hâlâ gelmemiştii ve ben merak etmeye başlamıştım. Evet, süresini dahi tutmuştum çünkü ondan hoşlanmıyordum.

Bir müddet daha beklediğimde dudaklarımı kemirerek ayaklandım ve Suat Hoca’nın yanına gittim. “Hocam, lavaboya gidebilir miyim?”

“Sinan gelsin öyle.”

“Ama hocam, o çıkalı epey oldu zaten,” dediğimde kaşlarını çatı.

“Cidden nerede kaldı bu çocuk?” Bir şey söylemezken devam etti: “İyi, tamam, gidebilirsin.” Gülümsediğimde ekledi: “Mine, Sinan’a da bir bak. Nerede, ne yapıyor?”

“Tamam, hocam.”

Sınıftan çıktığımda kendi kendime söylendim: “Zaten ona bakmak için çıktım.”

“Biliyorum.”

Olduğum yerde kalakaldığımda arkamı döndüm ve Sinan’ı bana baskarken buldum. Omzunu duvara yaslamış, öylece bana bakıyordu. Gözlerimi kıstım. “Sen ne arıyorsun burada?”

Gülümsedi. “Beni daha kolay bul diye sana yardım etmek istedim. İyi etmiş miyim?”

“Tabii,” dedim ve önüme döndüm. Tam o esnada Müdür beyin bu kata doğru çıktığını gördü. İrkilerek, “Hayda!” dememle kendimi sürüklenerek erkekle tuvaletinde bulmam bir oldu.

Sinan kolumdan tuttuğu gibi beni bir tuvalete soktu ve kendi de içeri girerek kapıyı üzerimize kilitledi. Dehşetle ona baktım. “Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?”

“Müdüre yakalanmak mı istiyordun?” diye sordu düz bir sesle. “Üstelik ikimiz de koridordaydık.”

Bir şey söylemedim ve yüzüne bakmaya devam ettim.

Bana bakıp gülümsedi.

Yüzümü ekşitip fısıldadım: “Burası erkekler tuvaleti.”

“Ee?”

“Ee mi?” diye sordum hayretle. “Ee mi sence de?”

“Hı.”

“Hı mı?”

Güldü.

Gülme şöyle, kalbim bir hoş oluyor.

“Ne bu? Dediklerimi tekrar etmece mi?”

“Sinan,” diye fısıldadım ve tok bir sesle.

Gözlerini kıstı ve biraz yüzüme doğru eğildi. Yutkunamadım. “Mine...”

Safça birbirimize bakmaya başladık. Daha doğrusu öyle bakan bendim, o gayet güzel bakıyordu. Eminim ki şu an ördek yavrusu gibiydim. Daha az önce yakınlaşmıştık, bir ikinciye hazır değildim. *Özellikle de erkekler tuvaletinde hiç değildim!*

“Çıkmak istiyorum buradan.”

“Çıkalım.”

“Yuh!” dediğimde bir sefer daha güldü ve dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp fısıldadı: “Aklın hep başka yerlerde geziyor senin, Mine.”

Geri çekildim ve onu ittim. Sonra ben de güldüm. “Tabii. Bunu beni kışkandırmak için ucuz numaralar peşinde koşan sen mi söylüyorsun?”

“Seni kışkandırmak mı?” diye konuştu düz düz. “Farkında değilim.”

Gözlerimi kapatıp açtım. “Kesin.”

“Ama kışkandın yani?” diye sordu hemen sonra.

“O kızları kışkanacak kadar düşmedim,” dediğimde hemen cevap verdi: “Kışkanacağın türden birilerini buluruz o hâlde. 12-E sınıfındaki Gamze’ye ne diyorsun? Güzel bacakları var, değil mi?”

“İğrençsin.”

“Değilim.”

“Evet, öylesin,” diye ısrar ettim. Sonra bakışlarımı kapının kilidine çevirdim. “Aç kapıyı, çıkacağım buradan.”

Beni duymadı ve konuşmaya devam etti: “Gözleri de güzel, yeşil yeşil.”

“İyi, bir çaya çıkın o zaman.”

“Direkt yemeği tercih ederim.”

“Git, zıkkımlan o zaman!” diye soludum ters ters. Bilerek yapıyordu ama bu bile canımı sıkmayı başarmıştı. Onu ve söylediklerini umursamamam gerekiyordu ama elimde değildi.

“Şimdi çekilir misin?” dedim sabırsızca. “Çıkacağım.”

Sinan duraksadı ve sakın bir şekilde konuşmaya başladı: “Gerçekten kışkanmıyor musun? Başka bir kızla olma ihtimalim hiç mi rahatsız etmiyor seni?”

Bu ses tonu beni yavaşlatarak onun gözlerine bakmaya itti. “Etmiyor.”

“Bir gram bile mi?”

“Bir gram bile umurumda değilsin,” dedim kafamı aşağı yukarı sallarken.

Yüzünde boşluğa düşmüşçesine bir ifade belirdiğinde gözlerime uzun uzun baktı. İçim gidiyordu ama söyleyemiyordum. Bu ondan kaçtığımından değildi, ilk defa birine karşı sözlü şeyler söylemeye korktuğumdandı. Çoğu kız böyleydi bence. Her ne kadar ondan hoşlansam da gidip *evet* diyemiyordum.

“Tamam,” dedi tebessüm ederek. Tebessüm bulaşan dudağının kenarının acısını bile hissetmiştim çünkü sahici gülmüyordu. “Zorlamayacağım seni hiçbir şey için. Senden şans istemiştim ya, unut onu.” Kalbim acımaya başladı. Devam etti: “Madem zerre kadar takmıyorsun, seni zorlamam bunun için.” *Ben, Mine Karabağ, aptallık ediyorum.* Gözlerini gözlerimden çekti ve kapının kilidini açarak kapıyı araladı. Duraksadım ve nefesimi tuttum. Neden paramparça olmuş gibi hissediyordum sanki. Tüm suç benimdi, biliyordum. Eliyle dışarıyı işaret etti. “Daha fazla yanımda durmana gerek yok. Umurunda olmayan bir insan için fazla rahatsız ediciyim, biliyorum.”

Kalbini kırdım.

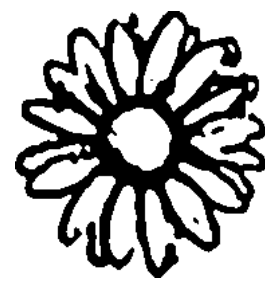
“Sinan...” diye ona döndüğümde sözümün devam etmesine izin vermedi.

“Lütfen,” dedi gözlerini kısarak. Sonra da parmağını kalbinin üzerine çıkarıp indirdi. “Yeterince kırıldı.”

Yutkunamadım.

Başımı öne çevirirken gözlerini gözlerimden indirdim ve erkekler tuvaletinden çıktım.

Elimde kalmış iki kırık kalple...

Son dersin son dakikalarındaydık. Sinan’la o anı yaşadığımdan beri kendi kabuğuma çekilmiştim. Gözlerimi biraz hareket ettirip yüzüne bakmaya korkar olmuştum çünkü yüzünde görmekten korktuğum o hayal kırıklığının sahibi bendim.

Coğrafya dersi bitmeye yakınken kitaplarımı toplamaya başladım. Ahmet derin bir nefes alıp vererek bana baktı. “Sabahtan beri soruyorum *neyin var*, diye. İyi olduğuna emin misin?”

Onunla göz teması kurmadan kitaplarımı çantamın içine tıkiştirmaya devam ettim. Başımı sallayarak, “İyiyim,” diye mırıldandım. “Bir kırgınlık var üzerimde sadece.”

“İstersen gelme bugün dershaneye,” diye konuştuğunda kafamı sağa sola salladım.

“Olmaz, zaten bu ara iyice saldım. Toparlamam lazım, sınav yaklaşıyor.”

Nasıl ve ne ara toparlayacaksam sanki?

Üstelik toparlamam gereken tek şey derslerim değildi.

Kalbiydi, kalbimdi.

Bunu başarabilecek miydim?

Hiç sanmıyorum.

Evet, ondan hoşlanıyorum. Evet, bunu artık gizlemiyorum ama sınavıma bu kadar az kalmışken ve her şey bu kadar sarpa sarmışken bir ilişki için kendimi hazır hissetmiyorum. Onunla olmasam bile aklım hep onda kalıyordu ama bununla başa çıkmak zorundaydım. Yıllardır bu sınav için dirsek çürütüyordum, bu yüzden de kalbime yenik düşmek istemiyordum.

Hah, çoktan düştüm ama kalkmaya çalışıyorum işte!

Çantamı toparlarken çaktırmadan Sinan’ın sırasına baktım. Suratı asıktı, son derece moralsizdi ve hiçbir şey yapmadan öylece oturuyordu. Zil çaldığında ise sırasının üzerinde duran kitabını alarak ayaklandı. Uzun boyu sınıfın içindeki varlığını epeyce belli ederken hiçbir şey konuşmadan sınıftan hızla ayrıldı.

Bu his ruhuma dokunduğunda yutkunamadım. Çok saçma ama acı çektim sanki.

Neyse, dershaneye gitmem gerekiyor.

Ahmet’le okuldan çıktığımız gibi dershaneye gittik. Yarın deneme sınavı vardı ve ben geçen seferki rezalet sonucu henüz sindirememiştim bile. Önümdeki deftere tahtadaki yazıları not alıyor, bir yandan da onu düşünüyordum.

Acaba şu an neredeydi, ne yapıyordu?

Gülüyor muydu?

Tabii ki gülüyordu.

Ne vakte kadar beni düşünüp duracaktı sanki?

Ahmet elindeki kâğıdı bırakmadan kulağıma yaklaşarak konuşmaya başladı: “Dün Ela bana mesaj attı.”

“Sen ne dedin?” diye sordum.

Böyle bir cevap vermeyeceğimi bildiği için konuşmasını devam ettirmekte tereddüde düştüğünü fark ettim ama devam etti: “Hafta sonu için... Beklediği bir film varmış, *ona gidelim mi* diye sordu.”

“Git bence.”

“Gideyim?”

“Hı.”

Duraksadı ve yüzünü ekşiterek bana bakmaya başladı. “Sen bugün iyi değilsin cidden.”

“Yok,” dedim omzumu silkerek. “Gayet iyiyim.”

Elini alnıma koyduğunda afalladım ama tepki göstermedim. “Ateşin de yok,” diye söylendi.

Dudaklarımı ıslatıp geri çekerken gülümsemeye çalıştım. “İyiyim gerçekten. Dün saatlerce ders çalıştım masa başında, biraz uykum var.” Ardından esnedim.

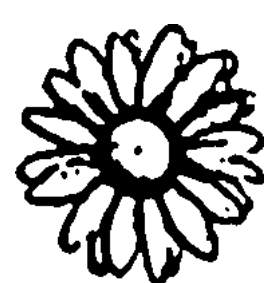
Güldü. “Belli.”

Gülümsemeye çalıştım ama o kadar yapay duruyordu ki kendimden uzaklaştım.

“Yarınki deneme sınavı nasıl olacak acaba?” diye sordum kendimden kaçmak isteyerek. “Geçen seferki gibi olursa... Ay, düşünmek istemiyorum!”

“Sakin,” dedi Ahmet bana moral vererek. “Geçen sefer de kötü değildi ki zaten, hem ben eminim bu sınavda en iyisini yapacaksın. Ahmet demişti dersin.”

“Umarım,” diye iç geçirdim.

Birkaç saat sonra dershaneden ayrılarak eve geldim. Hava epeyce kararmıştı ve akşam güneşi odamın içine doğru süzülüyordu. Üzerimdeki kıyafetleri derhâl çıkararak temiz bir şeyler giyindim. Akşam yemeğini de çabucak hallettikten sonra odama kapandım.

Kitaplarımı masamın üzerine çıkardım ve ajandamı elimin altına alarak yazmaya başladım. Bir yandan kısa kısa notlar çıkarıyor, diğer yandan kafam dağılsın diye yazarken sesli bir şekilde yazdıklarımı okuyordum.

Kendimi kandırma veyahut oyalama adlı çalışmam.

Birkaç saat bunu zor güç başardıktan sonra kalemimi yavaşça bırakarak kafamı masamın üzerine koydum ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. “Yaşıyorum, yaşıyorum...”

Kendimi dinlemeye başladığımda kafamın içinde dönüp duran sesin adıyla doğruldum ve önümdeki kitaplara boş boş baktım. “Ne yapacağım ben?”

Sınavım: Akıllı ol, Mine. Derslerin daha önemli.

Mine: Ama Sinan...

Sınavım: Sinan kaçmaz. Akıllı ol, Mine.

Mine: Ama Sinan...

Sınavım: Sinan tek nefeste soluverecek bir çiçek. Peki ya ben?

Mine: Ama Sinan...

Sınavım: Beni hiçe sayabiliyor musun? Beni kaybetmeyi göze alabiliyor musun? Beni beni, tercihini.

Mine: Ama Sinan...

Sınavım: Hay Sinan'ına da sana da! Ne yaparsan yap, beni kaybettin. Belki aşkta kazanırsın... Bay bay.

Yüzümü eksittim ve kendi kendime sızlanarak kafamı sağa sola salladım. Tam o esnada telefonum görüş alanıma girdi ve ona uzandım. Hiç düşünmeden direkt Instagram'a girerek Sinan'ın profiline girdim. Yeni bir fotoğraf atmamıştı, pek aktif değildi zaten.

Usul usul profilinde gezinmeye başladım ama bu sefer daha temkinliydim. Geçen seferki salaklığımdan sonra bir daha tövbe.

Bir fotoğrafının üzerinde durdum ve sıırtmaya başladım. “Tipe bak.” Sonra hüznlendim. “Bu kadar şey görünmek zorunda değilsin. Şey... Sarılmalık işte.”

Kendi kendime mırıldanırken fotoğrafının altında dikkatimi çeken dört yoruma baktım.

@kristen_nelysen1:

*Great photo!*¹

@sabrinaa234_:

*You’re handsome :)*²

@doratameels:

*You are sweetie <3*³

Burnumdan soludum. “Tüm gâvurları toplamış başına. Sana *sweetie* sana!”

Derken en son yorumun Türk olması dikkatimi çekti.

@salihuzunagaac123:

*Gt.*⁴

Bu mesaja bir süre gülümsedikten sonra diğer fotoğrafına geçtim ve yorumları okudum.

@kristen_nelysen1:

*Your hair looks so cool, love it!*⁵

“Kristen misin nesen? Sal ulan şu çocuğu! Hayır, bu niye izin veriyor ki elin gâvurunun buna yazmasına?”

@melikeözten_:

Kanka, ablamın okulundaki çocuk bu işte! @rabiasener2004

@rabiasener2004:

*Çok yakışıklıuuuuuu @melikeözten_*

Profillerine girip baktığımda gözlerimi devirdim. “Siz gidip *Barbie* bebeklerinizle oynayın, kurban olayım.”

¹ (İng.) Harika fotoğraf! (e.n.)

² (İng.) Çok yakışıklısın :) (e.n.)

³ (İng.) Çok tatlısın <3 (e.n.)

⁴ Geri takip. (e.n.)

⁵ (İng.) Saçların çok havalı görünüyor, bayıldım! (e.n.)

Sinan'ın profilinden çıktıktan sonra birkaç *stalk* daha yapıp yeniden kendimi onun profilinde buldum.

Ne?

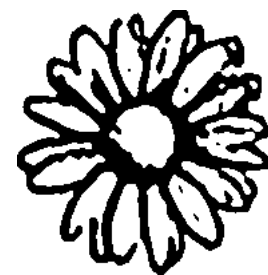
Hesabını kilitlemişti.

Gözlerim irileşirken sağıma soluma bakındım. İzleniyor muyum acaba?

Telefonu elimden bıraktığım gibi yeniden kitaplarıma yöneldim. Yok, iyi gelmiyor bu çocuk buna, uzaklaşmalıyım.

Yine ben: Boş bulduğum her vakit stalk yapayım, yorumlarını okuyayım, onu düşüneyim.

Sanırım bu duygu benim kalbime fena işledi, arkadaşlar. Geçmiş olsun.

Ertesi sabah hazırlanıp evden çıktım. Sabahları yürümeyi seviyordum çünkü uykumu açıyordu. Okul bahçesine yöneleceğim sırada, köşedeki kuru yemişçinin orada kavga olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatattığımda ellerimi ceketimin cebinden çıkarıp oraya baktım. Çok kalabalık bir ortam değildi ama üç ya da dört kişinin olduğunu görebiliyordum. Yutkunarak oraya dikkat kesildiğimde sırtı duvara yaslanmış, dayak yiyen kişinin Sinan olduğunu gördüm.

Dudaklarımın arasından tiz bir çığlık çıktığında çevremdekilerin dikkatini çekebilmişim ve tabii onların da. Sinan'ın gözleri gözlerimi bulduğumda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Olduğum yerde tir tir titremeye başladığımda gözlerini benden hızla çekti ve karşısındaki çocuğu iterek karnına tekme attı. Çevredekiler kavgayı fark ettiklerinde koşarak oraya ilerlediler. Ben ise olduğum yerde onları, daha doğrusu Sinan'ı izlemeye devam ettim. Üstü başı dağılmıştı ve buradan bile yüzündeki kanları görebiliyordum.

Çok geçmeden kavgayı ayırdıklarında Sinan'ın oradan ayrılmayarak bana arkasını döndüğünü ve avucunun içiyle yüzüne dokunarak yüzündeki kanlara dokunup onlara baktığını gördüm. Gözlerimi kapattım ve bir anda yanına yürümeye başladım.

Kendimi onun yanında bulduğumda karşısında belirdim. “Sinan,” diye konuştum nefes nefese.

Bana bakmadı. “Ne oldu? Sen, iyi misin?”

Bana bakmadı, yine. “Sinan, iyi misin?”

“Umurunda olduğumu sanmıyorum,” diye söylendi yüzüne bastır-
dığı avucunun içiyle. “O yüzden bana ne olduğunu bilmen de burada
durman da gereksiz. Git.”

“Bilmek istiyorum,” diye mırıldandım çaresizce. “Kimdi onlar? Bizim
okuldan mı?”

“Seni ilgilendirmiyor.”

“Hayır, ilgilendiriyor.”

“Öyle mi?” diye sordu bir anda kafasını kaldırıp gözlerime bakarak.
Gözlerim korkuyla irileşirken nefesimi tuttum. Şakağından akan kanlar
henüz pıhtılaşmamıştı. Gözünün altı kızarmış ve dudağının çukuru da
ezilmişti. “Ne ilgilendiriyor seni?” diye sordu tok bir sesle. Gözlerime
öyle bir bakıyordu ki sanki tüm acısını ve hıncını benden alıyordu.

Titreyerek yüzüne baktım ve elimi yüzüne doğru götürdüm. “Yarala-
rına bakalım. Temizlememiz gerekiyor...”

“Gerek yok,” dedi kendini geri çekerek. “Lütfen daha fazla devam
etme.”

“Canın acıyor mu?” diye sordum kısık sesimle.

Gülümsemeye çalıştı ama bunu yaparken canı acıdı, fark ettim.
Onunla birlikte yüzümü ekşittim fakat çabuk toparladı. “Mine, lütfen
beni önemsiyormuş gibi davranma çünkü...” Yerinde doğruldu. “Bu
daha çok acıtıyor.”

O esnada aldığım nefesin bile farkında değildim. Gözlerimi kapat-
tığımda, yanımda olmasına alıştığım kokusu ve varlığının uzaklaştığını
gördüm.

Başımı sağa doğru çevirdiğimde Sinan’ın bana arkasını dönerek git-
tiğini gördüm.

1. 4

BILLIE EILISH & KHALID ~ LOVELY

Kafamı koyduğum yerden kaldırmadan dalgın dalgın dersi dinliyordum. Allah'tan Ferhan Hoca bu duruma pek karışmamıştı. Ahmet defalarca kez hâlimi sorup dursa bile onu mutlaka bir şekilde geçiştiriyordum.

Derin bir nefes aldım. Sonra Sinan'ın sırasına baktım.

Derse gelmemişti.

Ders başlayalı neredeyse on beş dakika olmuştu ama gelmemişti. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki sanki tüm bunları yaşamamızın suçlusu bendim ama bilemezdim ki... Kavga ettiğini, kimlerle ve neden takıştığını nereden bilecektim sanki? Hem sorsam bile anlatmazdı.

Sormuştum da üstelik ama anlatmamıştı.

Gözlerimi kapatıp kendimi dinleme moduna aldığımda sınıfın kapısı bir sefer tıklatılmanın ardından açıldı. Gözlerim bu esnada aralanırken içeri giren kişinin Sinan olduğunu görünce iyice irileşti. Kafamı koyduğum yerden kaldırırken sakince soluklandım. Kapıyı kapattı ve içeri girdi. Yüzündeki yara izleri ve ufak tefek bantlar canımı acıtmıştı.

Ferhan Hoca ona dönerek, "Biraz erkenciyiz bakıyorum," dedi.

Sinan ise tüm soğukkanlılığıyla elindeki izin kâğıdını öğretmen masasının üzerine bırakıp, "Kusura bakmayın, hocam," diye mırıldandı. Başını bir an olsun yerden kaldırmıyordu. Gözlerimi bir an olsun yüzünden çekmemiştim.

Geriye döneceği vakit Ferhan Hoca onu durdurmayı başardı. "Bak bir bana."

Sinan utana sıkıla homurdanarak başını usulca Ferhan Hoca'ya doğru çevirdi fakat sırtı sınıfa doğru dönüktü. Ferhan Hoca'nın yüzündeki ifade epey endişeli bir hâl aldığı anda konuştu: "Ne oldu sana böyle?"

"Yok bir şey, hocam," dedi Sinan soğuk bir sesle. "Kaza diyelim."

Ön sırada oturan Mert olaya dâhil oldu. “Hocam, aslında sabah...”

Sinan hızla başını Mert’e doğru çevirdiğinde çenesi omzuna dokundu. Gözlerini kısarak dişlerini sıktığında buz gibi bir sesle konuştu: “Sana ne, birader!”

Mert beklemediği bir tepkiyle karşılaşmış gibi şaşkınca geriye yaslandı. “Sakin... Sadece gördüğümü söylüyorum. Hem bir sıkıntı varsa çözeriz.”

“Her gördüğünü söylersen çok dayak yersin, bu bir. Yok bir sıkıntı, bu da iki.”

Mert, “Tamam, sorun yok,” deyip sustu. O da epey şaşırmıştı ama Sinan’ın böyle bir tepki vereceğini biliyordum, kaldı ki çoğu kişi böyle bir tepki verirdi. Hocaya gerekli açıklamayı yapacak olan oydu, başkalarının karışması çok saçmaydı. Üstelik onun söylediği ve Sinan’ın söylediği şeyler çelişeceği için zor bir durum oluşturabilirdi.

Sinan önüne dönerken Ferhan Hoca, “Okulda olduğunuzu unutmayın,” dedi otoriter bir sesle. “Ayrıca Mert’in dediği gibi herhangi bir sıkıntın varsa benimle paylaşabilirsin.”

“Okul dışındaki hayatımız yalnızca bize ait, hocam. Benim problemim yani sadece.” Sinan hissizce açıklama yaparken Ferhan Hoca gözlerini kıstı. Sinan devam ederek bu işi noktalamak istedi. “Sağ olun ilgilendiğiniz için.”

Saniyeler sonra Sinan yerine geçtiğinde dudağımın içindeki eti kemirmeye başladım. Sınıfta soğuk soğuk esen bir hava vardı. Şu an yanında olmak istiyordum. Evet, akıllanmaz ve uslanmaz insanın tekiydim ama o bu hâldeyken bir yanının acısında pay sahibi olmam, kendimi yeterince berbat hissettiriyordu.

Kaçak göçek onu izlemeye devam ettim. Hiçbir şey yapmadan sırasının üzerindeki kalemle oynuyor, arada bir yüzünü ekşitiyordu. Yaralarının acıdığını hissedebiliyordum. O an gözlerimin önünden silinmiyordu. Dayak yemişti. Kim, neden onu o hâle getirmek istemiş olabilirdi ki? Kim, ondan ne isterdi?

Sıkıcı bir ders sonrasında teneffüse adım attık. Sinan zil çalar çalmaz ayaklandı ve sınıftan çıktı. O çıkana kadar aptal gibi onu izledim. Ne

yaptığının farkındaydım, duygularımın da ama ötesi gelmiyordu bir türlü. Şimdi çıkıp gitsem yüzüme bakmayacağından emindim.

Ama ne kaybedebilirdim ki sanki?

Zaten kaybetmiştim.

Bir anda oturduğum yerden kalktım. Ahmet yüzünü kaldırdı ve gözlerine baktı. “Ne oldu?” diye sordu.

“Tuvalete gideceğim,” diye söylendim sakince. Ahmet yerinden kalkıp bana yer verirken bir an olsun tereddüde düşmeden ellerimi ceketimin cebine soktum ve bu hâlde sınıftan çıkarak okul bahçesine doğru yürüdüm.

Yani umarım o da oradadır.

Pek kalabalık olmayan bir bahçeyle karşılaştığımda sağıma soluma bakınarak okulun arkasına yürümeye başladım. Çok geçmeden okulun arkasına vardığımda onu duvar dibinde sigara içerken gördüm fakat bu seferki daha soğuk ve hissizdi.

Görüş alanıma girdiğinde kendimi belli etmekten kaçınmayarak ilerlemeye devam ettim.

Beni fark etti.

Duraksadım.

Ellerimi ceketimin cebinden çıkararak rüzgârın savurduğu saçlarımı kulağımın arkasına topladım. Bana bakmayıp sigarasını içmeye devam ettiğinde mesafeli bir sesle konuştum: “Kameralar görecektir. Ceza alacaksınız.”

“Umurumda değil,” dedi sigarayı dudaklarından çekip dumanı dışarı doğru üflerken.

“Ama benim umurumda,” diye itiraf ettim. “Zaten benim yüzümden bir ceza aldın.”

“Ha, vicdan yapıyorsun,” diye kinayeli bir tavır takındığında gözlerimi devirdim.

“Böyle düşünmediğimi biliyorsun.”

Omzunu silkti ve sonra başını kaldırıp güzel gözlerini küçülterek gözlerimin içine baktı. “Biliyor musun, ben senin ne düşündüğünü bilmiyorum. Hatta ilgilenmiyorum bile artık. Ne yapıyorsun sen, Mine? Dün

beni reddettin! Sabah gelmiş, yaralarım dokunmak istiyorsun, şimdi de karşımdasın... Ne yapıyorsun sen?"

"Bir şey yapmıyorum," dedim kısık sesimle. "Seni merak ediyorum sadece."

Hissizce güldüğünde kafasını sağa sola salladı. Bu sırada iki parmağının arasında duran sigaranın külünü yere döktü. "Benden daha sorunlusun."

"Anlamadım?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir dediğin bir dediğini tutmuyor."

Çabucak dudaklarımı ıslatıp çektim. "Evet, belki öyleyim ama ya sen? Sırf beni kıskandırmak için yok Gamzeler, yok Ayşeler, yok Kristenlar... Ne bunlar peki?"

"Bir dakika?" diye duraksadı gülerek. "Kristen?"

"Instagram yorumlarından ayrılmayan o aptal kızıdan bahsediyorum," diye homurdandım. "Ha, Sabrina'yı da unutmayalım." Bilerek kendimi ifşa etmişim çünkü artık saklamamın bir mantığı yoktu. Zaten *stalk* yapmak hiç benlik değil. Al işte, canlı canlı karşımda duruyor, neyine *stalk* yapayım ki?

Gözlerinin içi parlamaya başladığında utandım fakat bunu belli etmemek için de çaba harcadım. O bana böyle baktıkça kendimi karşısında çok savunmasız hissetmeye başlamıştım ve o konuşmadan devam ettim: "Evet, fotoğraflarına baktım, yorumlarını okudum. Suç mu? Önceden de demiştim, ben kedi videolarına da bakarım."

"Onların da altındaki yorumları okuyup Kristen ve Sabrinalara aptal diyor musun peki?"

"Hayır," dedim. "Hem profilini de gizledin. Merak etme, bir daha girip bakmam."

"Eğer profilime bakacaksan şifresini bile verebilirim, Mine."

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Sonra toparlamaya çalıştım ama yapamıyordum. Onu görünce, onun yanındayken akıl ve mantığım devre dışı kalıyordu. O yokken kendi

kendimle kavga edebiliyordum ama her şey onu görene kadar sürüyordu. Bana sürekli iyi gelen birine karşı kayıtsız kalamıyordum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan sigarayı dudaklarına yaklaştırdı ve bir an olsun bu teması kesmeyerek sigarayı içti. “Bile bile ceza alacaksın. Kafan mı güzel senin?”

Sigarayı dudaklarından çekip konuştu. “Senin kadar değil.”

Kalbim: Vallahi bu lafa ciğerindeki yağlar bile erir, kardeşim. Kusura bakma, düşünüyorum. Ayaklarını sağlama al.

Sigarasını bitirdiğinde izmaritini ilerideki çöp kovasına attı. Olduğum yerde saf saf durup onu izledim. Buraya döndü ve bana doğru gelmeye başladı. Kalbimin ritmindeki bozukluk onun etkisinden kaynaklanıyordu.

Karşımda durduğunda gözlerine baktım. “Bana ne istediğini söyle?” diye sordu. Gözlerimi kıstım ve soruyu biraz daha açmasını istedim. Devam etti: “Neden korkuyorsun, Mine? Benden mi yoksa geleceğinden mi?”

“Sinan, bak...”

“Geleceğini düşünmek ve ona göre hareket etmek en doğal hakkın. Buna bir şey diyemem, demem de ama ben senin geleceğini riske atacak biri değilim. Ne sanıyorsun sen beni?”

“Ben bilmiyorum,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Seni suçlamıyorum ama yapamam, anlıyor musun? Sınav yaklaşıyor, bir ilişki için sağlıklı zamanlar değil.”

“Sağlıklı zaman isteyen kim ki zaten?” diye sordu düz bir sesle. “Ne yapabilirim ben sana?” Geri çekildi. “Vaktini almam, seni aramam, kafanı karıştırmam, tamam...” Sonra duraksadı. “Sadece yanında olurum.” Ağlamak istedim çaresizce. Sonra bir şey daha söyledi: “Sana zarar verecek her şeyden sakınırım.”

Gözlerim derhâl gözlerini bulduğunda duraksadım. “Bana zarar vermiyorsun, Sinan,” dedim. “Veremezsin de.” Dudaklarımı ıslattım. “Benim daha önce bir ilişkim olmadı ve bu beni korkutuyor. Yanlış anlama, sen ya da bir başkası olsaydı da aynı şeyler olurdu... Yani sorun sen değilsin. Ben bu sınav için uğraşıyorum, hem de çok ama biliyorum ki bu ilişki beni sekteye uğratacak...”

“Ya tam tersi olursa?”

“Sinan...”

“Seni zorlamıyorum, yemin ederim seni zorlamıyorum ama baksana bir bize,” dedi gülerek. “Bir gün, Allah’ın bir günü bile uzak kalamıyoruz birbirimizden. Beni merak ediyorsun, sürekli seni düşünüyorum ve bu böyle devam edecek. İstesek de istemesek de...”

Haklıydı. “Ben,” dedi kendini hedef göstererek. “Senden uzak kalmak istedim, beni istemediğini kabullenmek istedim... Yapamadım. Bak, seni görene kadar sürüyor her şey.”

Kalbim ağrımaya başladı çünkü bu konuşmanın sonucunda artık bazı şeyler netlik kazanacaktı ve bundan emindim. “Evet, acizce seni kıskandırmayı denedim ama olmadı,” deyip gülümsedi. “İnatçısın çünkü.”

“Değilim,” diye mırıldandım gülümseyerek. Sonra kaşlarımı çattım. “Hem sen o kızın, Gamze midir Gizem midir her neyse işte... Bacaklarını güzel buluyor musun?”

“Yalan yok, güzel bacakları var,” dediğinde koluna vurdum. “Hepiniz mi aynısınız ya?” diye hayretle homurdandım.

Bana şaşkınca bakarken, “Güzel bacağı, kaşı, gözü ya da neyse artık... Bu saydıklarımın onda olması, benim senden hoşlanmama engel değil, Mine. Hiç kimse sen değil, olamaz da. Bunu alnıma mı yazmam gerekiyor?”

“Olabilir.”

“Olabilir?” diye sorarken gülmeye başladı. “Hayırlı işler, hanımefendi. Enişte beyi tanıyor muyuz acaba? Aa, o benmişim!”

“Yavaş,” dedim tok bir sesle. “O kadar da değil.”

“Şaka yapıyorum sadece.”

Derin bir nefes alıp verdiğimde konuşma sırası bana geçti. “Ben sana karşı bir şeyler hissediyorum, evet. Bunu saklamamın bir manası yok çünkü zaten anlıyordun. Sadece itiraf etmemi bekledin ve ettim. Al bakalım, şimdi ne olacak?”

“Şimdi mi?” diye sordu saf saf.

Başımı usulca aşağı yukarı salladığımda bana doğru bir adım yaklaşıp kahverengi gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Biz olacağız, Mine.

Deneyeceğiz. Sen geleceğini inşa ederken ben senin yanında olacağım çünkü benim geleceğimde yalnızca sen varsın.”

Gülümsemek istedim ama yapamadım. Bu hisse kalbimi tanıklık ettirdiğim günden beri bir gariptim ki zaten.

Benden bir şeyler söylememi bekler gibi bir hâli olduğunda elimi usulca yüzüne doğru götürerek gözünün kenarındaki çizgiye götürdüm. Dokundum ve kapandı gözleri. “Çok acıyor mu?”

İç çekti ve dudağının kenarı kıvrıldı. “Artık acımıyor.”

Ay, ben bir tuhafım. Kalbimin içinde bir şeyler var. Biri kondu sanki oraya.

Adı Sinan.

Kırk dakikalık dersin tamamının sırtarak geçmesini sağlayan çocuk.

Karnımın içindeki bu tatlı ağrının sebebi olan insan.

Hâlbuki ben böyle hayal etmemiştim ki... Ne bileyim? Bir insan şey olunca, yani birinden hoşlanınca böyle aklını yitirecek gibi mi olurdu?

Neyse, fazla utandırdım ben kendimi. Derse döneyim en iyisi.

Ali Hoca matematik testlerini dağıttıktan sonra zil çaldı. Diğer ders bunları çözecektik. Kalem elimden bıraktığımda arkama yaslandım. O esnada Sinan ayaklandı ve direkt gözlerimin içine bakarak bana göz kırptı.

Sinan Bey, neler yapıyorsunuz öyle? Kalbim var yahu benim de.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda kafasıyla dışarıyı işaret ederek sınıftan çıktı. Heyecanlandım. Sırtımı koyduğum yerden çekip doğrularak dudaklarımı ıslattım. Ahmet test kâğıdıyla bakışıyordu. Ben ona henüz bizim durumumuzu söylememiştim, söylemeyi elbette ki düşünüyordum ama henüz erkendi. Sinan’la ben zaten çok başındaydık. Önce bizim bilmemiz gerekiyordu.

Telefonumu elime aldım ve kapüşonumun cebine koyup oturduğum yerden kalktım. “Bir geçsem ya,” diye mırıldandım. Ahmet bir şey söylemeden kenara çekilerek bana yer verdi. Kaşlarım hafifçe kırışırken sıradan çıktım. Fazla zaman kaybetmeden kendimi koridorda bularak adımlarımı hızlandırdım. Neden bilmiyorum ama sanki herkesin gözü

benim üzerimdeymiş gibi geliyordu. Çok saçmaydı ama öyle bir izlenim bırakmıştı üzerimde.

Sabırsızca bahçeye indiğimde bedenim titreye titreye arkaya dolandım.

Oradaydı.

Büyük meşe ağacının altındaki bankta sırtı dönük oturuyordu. Derin bir nefes aldım ve gülümsememi bastırmaya çalışarak kendimden emin adımlarla yanına yürüdüm. Birkaç saniye sonra yanına oturarak direkt önümdeki ağacın gövdesine baktım. Gözlerine bakacak cesareti bir an için kendimde bulamamıştım.

Sinan kendini toparlarken o da benim baktığım yere bakmaya başladı. İkimiz de birbirimize bakmak yerine meşe ağacının gövdesine bakıyorduk. Güldüğünü hissedebiliyordum çünkü ben gülmekten patatese dönüşmek üzereydim.

Bir dakika kadar böylece, tavrımızı asla bozmadan durmaya devam ettik. Sonra yüzüm, daha doğrusu burnum kırılmaya başladı ve hemen ardından hapşırdım. Elim dağılan saçlarıma giderken Sinan güldü. “Çok yaşa.”

“Sen de,” dedim gülerek.

Gülüştüğünün sesini işittim. Bu acayip güzeldi. İçimden bir şeyler akıp gidiyordu sanki. Beni farklı esintilere yöneltmişti.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra kapüşonumun kollarını avuç içlerime doğru sündürdüm. Evet, severim böyle şeyleri. Dikkatimi dağıtmam lazım çünkü.

Sinan hafifçe öksürdükten sonra mırıldandı. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim kısık sesimle. “Sen?”

“Ben de iyiyim,” diye söylendi. “Annenler nasıl?”

“Onlar da iyiler,” diye yanıtladım.

“Allah iyilik versin.”

“Âmin.”

Yanak kaslarım gülümsemekten kafayı yerken Sinan nihayetinde dayanamadı ve bana döndü. “Zaten beş dakika teneffüs, az yüzüme bak da günüm güzel geçsin bari.”

Dişlerimle dudaklarımı ısırarak Sinan'a baktım. Gülümsedi, gülümsetti fakat yüzündeki yara bantları içimi ekşitiyordu. Saçlarının birkaç teli alnına düştüğünde elimi oraya uzattım ve usulca kenara doğru itekledim. Elimi çekeceğim vakit onu kavradı. Yüreğim hopladı.

Parmakları parmaklarımın arasında gezinirken nefesimi tuttum. İkimiz de ellerimize bakıyorduk. Sırıttım. Sırıtmamak mümkün müydü sanki? “Sonunda tutabildim ellerinden, öyle mi?” dedi Sinan yumuşak bir sesle. Bir şey diyemedim. Sadece gülümsemeye devam ettim. Ekledi: “Derste benim yanıma gel.”

“Ali Hoca izin vermez ki,” dedim saf saf.

Kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “Ben izin alırım, merak etme.”

“Peki o zaman,” diye fısıldadım.

Sinan tuhaf tuhaf bakıp güldü. “Sen bir uysallaştın böyle kedi gibi. Nerede o cadı?”

“Cadı mı?” dedim gözlerim irileşirken. “Cadı mıyım ben yani?”

“Melek de değilsin,” diye itiraf ettiğinde gözlerimi kıstım ve ona ölümcül bir bakış savurdum.

“Vallahi model bu. Cadı ya da melek, işine gelirse.”

“Tamam ya,” dedi gülerek. “Demedim bir şey. Her türlüşününün başımın üzerinde yeri var.”

Sözlerine bir söz eklemediğimde elimi elinden çektim. “Çıkışta deneme sınavım var,” diye konuştum dertli dertli. “Geçen sefer batırmıştım, bu sefer ne halt edeceğim acaba?”

“Yaparsın sen,” dedi sakince. “Kasma bu kadar.”

“Hı,” dedim alay eder gibi. “Demesi kolay tabii.”

“İyi, kas ulan,” dedi düz bir sesle. “Stresten öldür kendini. Ye, bitir.”

“Hayda!” dedim isyan eder gibi. “Tamam, ben demedim bir şey.”

“Yok,” dedi Sinan dirseğini bankın sırtına koyup yanağını avucunun içine alarak. “Sen hep bir şeyler de.”

Ona çekingen bir hâlde bakmaya başladım, utanıyordum ister istemez. Ne yapayım, elimde değil ki. Yönümü hafifçe ona çevirdiğimde

etraftaki birkaç öğrenciye baktım. “Pek şey durmayalım,” diye konuştum etrafımı süzerken.

“Ney durmayalım?” diye sordu bile isteye.

“Yakın,” dedim gözlerine bakarak. “Dedikodu falan çıkar işte. Hoşlanmıyorum ki bu durumdan.”

“Yakın mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Mine, sadece gözlerine bakıyorum. O kadarına hakkım var herhâlde, değil mi?”

“O amaçla söylemedim,” dedim sakince. “Hocalar falan görür işte, ne bileyim, anla...”

Omzunu silkti. “Senden başka kimse umurumda değil.”

“Yaa...” dedim kedi gibi. *Yahu, ben niye uysallaştım ki şimdi?*

“Yaa...” dedi gülümseyerek. Eli saçlarıma doğru uzandığında zil çaldı. Sinirle gözlerini kapatarak homurdandı: “Başlayacağım ziline.”

“Başlama, başlama,” dedim ayaklanarak. “Hadi gidelim.” Sonra çabucak toparladım. “Ya da ben önden gideyim, sen sonra gel, olur mu? Çok dikkat çekmeyelim.”

Kaşlarını çatarak bana hayretle baktı. “Yüz kızartıcı suç mu işledik sanki?”

“Olsun,” dedim ve arkamı dönüp hızla okula girerek sınıfa çıktım. Sınıfa girdiğimde Ahmet’i Ela’nın sırasında gördüm. Bu yüzümde garip bir ifadeye yol açarken Ahmet beni gördü ve gülümseyerek Ela’nın yanından ayrıldı. Birlikte sıramıza geçerken konuştum: “Anlatacağın bir şeyler var mı?”

“Ne gibi?” diye sordu boş bir sesle.

“Bilmem,” dedim sırama otururken. “Sana sormak lazım. Ela mesele?”

Biraz sıkılgan bir tavırla yerine oturarak beni cevapsız bıraktı. Az sonra kapıdan Sinan ve Ali Hoca aynı anda girdiklerinde Sinan’ın gözleri derhâl beni buldu. Gülümseyerek yerine geçtiğinde Ali Hoca sınıfın kapısını kapatarak masasına doğru ilerledi. Vakit kaybetmeden, “Testlerinize başlayabilirsiniz, arkadaşlar,” deyip bana baktı. “Mine, sen Sinan’ın yanına otur.”

Duraksadım.

Sınıftaki birkaç kişinin gözü anlamsızca üzerimde belirlediğinde Ahmet mırıldandı: “Ne alaka lan?”

Ayaklarına hafifçe dokundum. “Sorun yok. Sakin.” Test kâğıdımı ve kalemimi elime aldım. “Peki, hocam.”

Ahmet’in bakışları Sinan’ın sırasına kaydıığında Sinan’ın buraya bakmaması iyi olmuştu. Saniyeler sonra Sinan’ın yanındaki yerimi aldığım da, elimdekileri sıranın üzerine bıraktım.

“Geldim,” diye fısıldadım.

“Güzel geldin,” dedi yüzünü bana çevirerek.

Sınıf içinde pek utanmamalıydım. Ona biraz yaklaşıp, “Dersteyiz ve utanmak istemiyorum, Sinan,” dedim. “Lütfen utandırma, olur mu?”

Sırıttı. “Denerim.”

Gözlerimi devirdim. Hâlimden epey keyif alıyordu. Derin bir nefes alarak, “Neyse, hadi çözelim şu testleri,” deyip önüme döndüm.

“Pekâlâ,” deyip testine yöneldiğinde ilk soruya dikkatimi verdim. Sinan elindeki kalemle testimin köşesine bir not bıraktı: *İyi ki geldin.*

Gülümsedim ve iç çekerek omuzlarımı düşürdüm. Elimdeki kalemi bu sefer ben onun kâğıdına götürdüm: *Sen de iyi ki geldin.*

Gülümsediğini hissettim ama yüzüne ya da dudaklarına bakmamıştım. Zaten hisler, görmenin soyut kardeşiydi. Hisler, görmekten daha öteydi.

İyi ki geldin, Sinan.

1.5

MERT DEMİR & DUYGU EDİS -
OLMAZLARA VURULUYORUM

Ahmet’le birlikte dershaneye gidiyorduk. Onun bizden haberi yoktu. Söylemeye de pek niyetli değildik çünkü önce doyasıya yaşamak istiyorduk. Birbirimizi iyice tanımak ve dolu dolu anılar biriktirmek istiyorduk.

Bir dakika.

Sinan’ın bunlardan haberi var mı peki?

Yoo!

Ahmet’le birlikte okuldan ayrıldığım için epey bozulmuştu sanırım. Dershaneye benimle birlikte gelmek istemişti ama Ahmet’e şu an bir açıklama yapacak gücüm yoktu. Zaten notları düşen bir kızdım, üzmezseniz sevinirim.

Teşekkürler.

Dershaneye girdiğimizde sınavın başlamasına on dakika kadar vardı. Birlikte sınıfa çıktık. “Ders sonrası böyle bir deneme sınavına hazır değilim,” diye mırıldandım.

Ahmet çantasını sırasına bırakırken, “Hazırsın bence,” diye yanıtladı.

Ümitsizce başımı öne eğdiğimde telefonum titredi ve gelen mesajın Sinan’dan olduğunu gördüm. Kalbim ufacık bir çarpıntıyla hızlanmaya başladığında çantamı derhâl sıranın üzerine bırakıp Ahmet’e döndüm. “Ben bir lavaboya gidip geliyorum.”

“Tamam,” dedi düz bir sesle.

Şimdi yanında olursam salak gibi sırtımdan aşırı dikkat çekerdim.

Çabucak sınıftan ayrıldım ve kızlar tuvaletine girip boş bir yer buldum. İçeri girip kapıyı kilitlediğimde Sinan’a döndüm. Dudaklarımdaki kıvrılma genişlerken ellerim titreyerek ona cevap yazdım.

Sinan:

Ee?

Mine:

Ne ee?

Sadece iki harfine salak gibi sırtmak da ne bileyim, biraz şov bence.

Sinan:

Dershanede misin?

Mine:

Evet

Hatta şu an tuvaletteyim

Sinan:

Romantik bir kız...

Mine:

Öyle oldu

Cevap yazmadı. Bekledim ama sadece *çevrim içi* ibaresi görünüyordu adının altında. Kaşlarım çatılırken *yazıyor* ibaresini görünce biraz da olsa rahatladım.

Sinan:

Sınavın kaç gibi bitecek Mine?

Mine:

Beş buçuk civarı

Sinan:

Tamam, ben seni alırım

Mine:

Gerek yok ki

Hem Ahmet'le beraber gidiyoruz biz eve

Ha?

Sinan:

Mine, sabiden mi Mine?

Mine:

Ne sahiden mi?

Sinan:

Farkında mısın?

Artık hayatımdasın ve hayatındayım

O lavuk biraz geride duramaz mı artık?

Çok basit bir şey söyledim sana

Seni dershaneye bırakamadım ama çıkışta görsem ya biraz

Yüzüm düşerken haklı olduğunu fark ettim ama beni de anlaması gerekirdi. Bir anda böyle şeyler beni zor duruma sokuyordu. Onunla olmak beni heyecanlandırıyordu ama Ahmet'e öyle seslenmesi beni üzmüştü, sonuçta o benim dostumdu.

Mine:

Ahmet'e bir daha lavuk demez misin?

Sinan:

Lavuk

Mine:

Lütfen

Sinan:

Tavuk .

Mine:

Yaa...

Sinan:

Konumuz o değil

Konumuz biz

Şimdi sınavına girip o soruların anasını bir güzel ağlatıyorsun

Çıkışta seni bekliyor olacağım Mine

Gülümsedim. Biraz buruk bir tebessüm gibi hissettirse de aslında içim sıcacık olmuştu.

Mine:

Peki

Sinan:

Ve bir şey daha...

Sinan:

Sinan sana inanıyor

Gülümseyen bir çehre göreceğim ben, biliyorum

Mine:

Mine sana teşekkür ediyor

Umarım

Sinan:

Sinan sana öyle böyle değil, kendinden bile çok inanıyor

Mine:

Mine sana deliler gibi teşekkür ediyor

Sinan:

Sinan sana ufaktan tutuk

Mine:

Mine tuvalette böyle şeyler duymaya alışık değil

Sinan:

Sinan seni böyle şeylere çok güzel alıştıracak

Mine:

Mine sınava girmeden kalp krizi geçirebilir

Sinan:

Sinan gülümsüyor :)

Mine:

Mine'nin de ondan aşağı kalır yanı yok :)

Sinan:

Sinan saçlarından öpüyor

Mine:

Mine kalp krizi geçirmek üzere...

Sinan:

Sinan çoktan öldü

Mine:

Mine'nin sınavı başlamak üzere...

Sinan:

Sinan hoşça kal diyor

Mine:

Ve Mine gidiyor

Çevrim dışı.

Telefonumu kapattım ve sırtıtmaktan ağzımın ağrıdığını hissederek tuvaletten çıktım. Sınıfa biraz daha dikkatli girdiğimde çabucak yerime geçip oturdum. Telefonumu titreşimden sessiz moduna aldıktan sonra kalemlerimi masanın üzerine çıkarıp, derin bir nefes alıp verdim.

Ahmet, “Bu sefer daha iyi olacak, inan,” dediğinde gülümsedim ve gözlerimi kapattım. Ahmet’in samimiyetinden asla şüphe etmezdim. Aksine o benim moral kaynağımdı ama Sinan’ın bana inanması daha bir başkaydı. Onu başka manada gördüğüm içindi bu. Onun yeri ayrıydı ve ben o yeri çok sevmiştim.

Sınav başladığında sakın ve adamakıllı bir hâlde soruları çözmeye başladım. Türkçe bittikten sonra matematiğe geçtim, oradan tarihe. Yaklaşık iki saat sonra sınavım bittiğinde birkaç sefer kontrol edip sınav kâğıdımı hocaya teslim ettim. Toparlanırken Ahmet’i dürttüm. “Erken çıkmam gerekiyor.”

Sesim aşırı cılız çıkarken bunu sorun etmeyip göz kırptı. Derin bir nefes alıp hızlı hızlı merdivenleri inip dışarı çıktım. Pozitif bir suratla dershanenin giriş kapısını ardımda bıraktığımda, hemen köşede sırtını duvara yaslayarak düşünceli düşünceli yolu izleyen Sinan’ı gördüm.

Ay, içim bir tuhaf oldu!

Adımlarımı yavaşlatırken utanarak yanına yürümeye başladım. Alışkın değildim ki. Ona doğru yaklaştığımda beni fark etti ve yüzünü yüzüme çevirip sırtını duvardan çekti. Gözlerimi kaçırmadan gözlerine bakmaya başladım. Gülümsedi.

“Merhaba,” dedim karşısında dikilerek.

“Merhaba.”

Gülümsedik. Konuşamadık. Ne salaktık.

“Ee?” diye sordu gülümsemeye çalışarak.

“Ne ee?” dedim sırtarak.

Gözlerini kıstı ve elini yanağıma götürerek parmağıyla dudağımın kenarına dokundu. “Gülüyorsun. Demek ki sınavın güzel geçmiş.”

Dudağımın kenarında hissettiğim parmağı kalbimi hızlandırırken başımı aşağı yukarı salladım. “İyi geçti.”

“Güzel,” dedi elini çekerken. “Ben biliyordum zaten.”

Bir şey demeyip sadece gülümsemekle yetindim. Sinan, “Ne yapalım?” diye sordu.

Mahcup bir tavırla, “Bugünlük yapmasak mı bir şey?” dedim. “Benim eve gitmem lazım da. Annemler merak eder.”

Sinan aksi bir ifade vermezken, “Öyle yapalım madem,” diye yanıt verdi. Gülümsedim. “Hadi bırakayım seni o zaman.”

“Ben giderdim aslında, yani zahmete gerek yoktu,” dememe kalmadan ilerideki motosikletini işaret etti. Biraz şaşkın, biraz saf bir suratla oraya baktım. Sinan, “Hadi gel,” diyerek kolunu kaldırdı ve beni kolunun altına aldı. Kolu boynumdan aşağı sarkarken anın verdiği heyecanla ne yapacağımı bilemedim. Elimini sırtına doğru uzatsam da çok dokunmadım.

Motosikletinin yanına geldiğimizde önce kendi kaskını taktı, sonra da benimkini. Motosiklete oturduğunda bana dönerek, “Bu sefer de mi sarılmak yok?” diye sordu.

Düşünüyormuş gibi yaptım. “Sarılsam mı?”

“Bence sarıl.”

“Neyse, bu seferlik sarılayım.”

Gülümsediğini fark ettim çünkü gözleri küçülmüştü. Temkinli bir hâlde arkasına oturdum ve kollarımı beline bağladım. Sinan birkaç saniye sonra motoru çalıştırdığında dershanenin önünden ayrıldık.

Yaklaşık yirmi dakika sonra geçen gün beni bıraktığı yerde durduk. Burası iyiydi çünkü babamın veyahut bir başkasının görmesine hazır değildim.

Ellerimi belinden çekerken Sinan telefonunu çıkarıp ön kamerayı açtı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum aşırı zekâ içeren bir soruyla.

“İlk günümüz hatırına, unutmamak için,” deyip ikimizi kadraja aldı. Ona biraz yaklaştım ve gülümsedim. Birkaç saniye sonra fotoğrafımızı çekip telefonunu indirdi. “Bugün ne çok ilk yaşadım ben,” diye konuştu sonra. “İlk kez birinin elini tuttum, ilk kez biri bana sarıldı, ilk kez gün boyu kafayı yiyecek gibi sııttım.” O konuşurken gülümsememek elde değildi. Arkaya doğru döndüğünde, “Teşekkür ederim, Mine,” diye fışıldadı.

“Ben de sana,” diye itiraf ettim. “Çünkü aynı şeyleri ben de yaşadım.”

Uzun uzun gözlerime baktı. Konuşmadı, konuşmadık.

Hareket etmeye başladığımda motordan indim ve kaskımı çıkarıp ona uzattım. Saçlarım dağılmıştı, onları çabucak toplayıp gülümsedim. “Ben artık gideyim. Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi kaskı eliyle kavrarken.

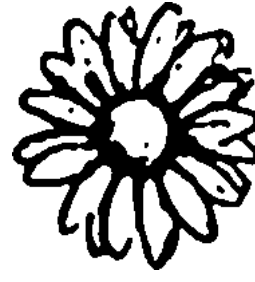
Geri geri gittim ve nihayetinde arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. O esnada telefonumu elime alıp direkt WhatsApp’a girdim. Sonra yine ve yeniden gülümsedim.

Sinan:

Sinan bize bakıyor :)

Mine:

Mine bunu sevdi :)

Elimdeki el işi kâğıtları ve makasla hunharca odamın ortasında bağdaş kurmuş, Ahmet’in doğum günü için hazırlık yapıyordum. On sekiz olacaktı. Saf saf tebessüm ederken bilgisayarımda çalan müziği değiştirerek işime kaldığım yerden devam ettim.

O esnada odamın kapısı çalınmadan açılırken Hasan bana bakıp güldü. “Hayırdır? Anaokuluna mı dönmeye karar verdin?”

Gözlerimi devirerek ofladım. “Hasan, bir gider misin başımdan?”

“Meraklın değilim, annem yemeğe çağırıyor.”

“Aç değilim ben.”

“Allah razı olsun!” diye parladı bir anda. Şaşkınlıkla gözlerine baktığımda epey mutlu olduğunu gördüm. “Patates ve köftelerini ben yerim o hâlde.”

Kaşlarımı çattım ve oturduğum yerden kalkıp, “Çok beklersin,” diyerek mutfığa girdim. Annem çayları döküyordu. “Ben çok aç değilim ama kendi payımı ayırsam olur, değil mi?” diye sorduğumda annem dalgın dalgın konuştu. “Olur.”

Gözlerim Hasan’ın gözlerini bulduğunda sırtarak, “Ağla,” diye fısıldadım.

Gözlerini devirdi ve göğüs kafesini şişirip yerine geçti. Kendi payımı ayırarak elimde tabakla odama giderken annemin sesiyle duraksadım. “Mine! Yarın günüm var, birazdan hazırlığa başlayacağım. Yardım edersin, değil mi?”

“Anne, yarın Ahmet’in doğum günü ama?”

Hasan, “Ee yani?” diye söylendiğinde çatalını patates kızartmasına götürdü.

Hiç ona cevap vermekle uğraşmadan anneme döndüm. “Anne, ona hazırlık yapıyorum. Hem ben senden bir şey isteyecektim,” diyerek yanına sokuldum ve kulağına fısıldadım: “Biraz para verir misin?”

“Babandan iste.”

“Anne vardır sende ya,” diye belirttiğimde çaydanlığı ocağın üzerine koydu. “Yok bende para.”

Boş boş onu izledim. “Günü neyle yapıyorsun? Bir fincan kahveyle mi?”

Sandalyesini çekip oturduğunda kapı çaldı. “Bak, baban geldi. Git, ondan iste, hadi.”

“Of!” dedim sahte bir sinirle. Aslında çok da sahte değildi ama çok öfke bana iyi gelmiyordu. Elimdeki tabakla kapıyı açtığımda babam elimdekine bakıp güldü. “Kızım yavaş, o kadar acıkmadım, yerim sonra.”

Suratımı ekşiterek elimdeki tabağa baktım. “Yok, bu tabak benim zaten, baba.”

Babam içeri girdiğinde kapıyı kapattım. Üzerindeki ceket çıkarırken kedi gibi yanına sokuldum.

Ben olsam şu an bu hâlime bir para verirdim yani ama yine de sen bilirsin, Süleyman Bey.

“Baba,” diye mırıldandım sonra, sıkılgan bir şekilde. Bu mevzuları hiç sevmiyordum. Bizim belli bir haftalığımız olurdu. Onun dışında ek bir para gerektiğinde annem hallederdi genelde ama bana gerek kalmazdı. Alacağım saat için param yetmiyordu, o yüzden kendi işimi kendim görmek zorundaydım.

“Efendim?”

“Arkadaşıma hediye alacağım,” diye konuştum. “Biraz para verir misin?”

“Ne kadar gerekiyor?”

Gülümsedim. “Binli bir şeyler.”

“Nüfusuna mı alacaksın arkadaşını?”

Maşallah çok komik bir babam var.

Ona düz düz baktığımda gülümsedi ve cüzdanından çıkardığı bin lirayı bana uzattı. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm. “Teşekkür ederim.”

Babam bir şey söylemezken odama geçtim ve elimdeki tabağı masanın üzerine bırakıp kaldığım yerden devam etmeye başladım. Yarın okul olmadığı için rahat rahat doğum gününü kutlayabilecektim. El işi kâğıtlarını güzelce kestikten sonra aldığım defterin kapağını açtım. Öncesinde sadece ikimize ait fotoğrafları çıkarttırmıştım zaten. Onları elime alıp yapıştırıcı yardımıyla tek tek yapıştırmaya başladım. Böylece her sayfaya birkaç fotoğraf yapıştırarak, etrafına ufak notlar yazarak defteri süsledim.

Saat epey geç olduğunda albüm bitmişti.

Derin bir nefes alıp geri çekildiğimde gülümseyen bir çehreyle albüme göz attım ve sonra oturduğum yerden kalkıp onu çekmeceme koydum. Gözlerim telefonumun led ışığına kaydığında yanıp söndüğünü gördüm. Kilit ekranını kaldırdığımda gelen mesajların Sinan’dan olduğunu anladım.

Kimden: Sinan

Yemeğini yedin mi? (21.13)

Ben tokum (21.14)

Uyudun mu? (22.32)

Ben uyumadım (22.32)

Sana da iyi geceler (23.01)

Mesajlarını okurken yüzümde farklı bir ifade yer edindi. Kalbim bir tuhaf olmuştu. Onu kırdığımı hissettim nedensizce ama bunu isteyerek yapmamıştım ki. Belki benim yersiz düşüncelerimdi bunlar. Derin bir nefes aldım ve WhatsApp'a girdim.

Sinan'ın profiline girdim ve müsait olup olmadığına baktım. Çevrim içi değildi ama yine de yazmak istedim.

Mine:

Kusura bakma

Saatlerdir bir şeyle uğraşıyordum, telefonuma dönemedim Sinan

Mine:

Uyuduysan iyi geceler dilerim

Yaklaşık bir dakika sonra çevrim içi oldu.

Sinan:

Yarın cumartesi, tavuk gibi erkenden uyuyacak değilim

Sinan:

Gerçi ben hep geç uyurum

Sinan:

Ne işin vardı?

Mine:

Yarın Ahmet'in doğum günü, ona sürpriz hazırlıyorum

Yazmadı.

Mine:

Sinan?

Sinan:

Bu biraz bana sürpriz oldu

Mine:

Efendim?

Sinan:

Yok bir şey...

Mine:

Trip?

Sinan:

Çocuk değilim

Mine:

Öyle davranıyorsun ama

Sinan:

Bana söylemeni beklerdim

Saatlerdir haber alamıyorum senden

Geri zekâlı veletler gibi kendi kendime konuştum

Mine:

Haklısın...

Benim hatam

Haber verebilirdim

Sinan:

Yarın bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm...

Mine:

Abmet'in doğum günü var

Bunu atlamam mümkün değil

Sinan:

Tamam, sorun yok

Böyle şeyler beni üzüyordu. Sorun vardı, onun açısından bu sorundu ama benim açımdan değildi. Dostumu yok sayamazdım, asla böyle bir şey yapamazdım.

Mine:

Sen neredesin peki?

Evdesin değil mi?

Sinan:

Hayır

Mine:

Neredesin o zaman?

Sinan:

Dışarıdayım, yürüyorum

Mine:

Yanında olmak isterdim...

Sinan:

Yanımda olsaydın işini yapamazdın Mine

Mine:

Lütfen böyle konuşma...

Beni zor durumda bırakıyorsun

Sinan:

Sana vicdan yaptırmak istemiyorum ve buna hakkım yok

Ben sadece benim hissettiğim şeyi görmeni istiyorum

ama bunu da yapmana gerek yok

Parmaklarım klavyenin üzerinde ona cevap yazarken benden önce davrandı.

Sinan:

Geç oldu, uyu güzelce

Sonra ararım ben seni, ulaşabilirsem tabii...

İyi geceler

Kalbimde bir huzursuzluk meydana geldiğinde usul usul yazdım ve gönderdim fakat mavi tik olmadan çevrim dışı olmuştu bile.

Mine:

İyi geceler

Ama benim gecem iyi değil, Sinan.

1.6

ED SHEERAN ~ HAPPIER

Sabah saat sekiz gibi uyanır uyanmaz ayaklandım. Bugün Ahmet'in doğum günüydü. Daha gidip ona hediyesini alacaktım. Yataktan kalkar kalkmaz annem kapımı tıklatarak içeri girdi. "Uyandın mı?" diye sordu bana bakarak.

Esnedim. "Yok."

Gülümsedi ve acele acele içeri girerek perdemi çekiştirmeye başladı. "Bugün çok iş var, anneciğim."

"Ama benim de çok işim var, anneciğim."

"Sen Ahmet'in yanına gideceksin, onu zaten biliyorum," deyip bana döndü yüzünü. "Benim de günüm var. O yüzden sofraya hazır sayılır, hemen kahvaltınızı yapın. Sonra ben de yemeklerimi yapayım."

Bir şey demeden giysi dolabımı açtım, annem odadan çıkarken duraksadı ve sesiyle beni kendine çevirdi. "Mine! Veli abiden iki ekmek atmasını söylesene sepete."

Gözlerimi irileştirdim. "Anne, sabah sabah adama mı bağırayım? Kaldır içeridekini, insin alsın," diye konuştum Hasan'ı kastederek.

Bana dik dik baktı. "Ay, sanki onun inmeyeceğini bilmiyorsun, Mine."

"Ay, sanki benim alacağımı biliyorsun da?" diye mırıldandığımda gülererek kapıyı kapattı. Dişlerimi sıktım ve göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. Usul usul perdeye yanaşırken camı açtım ve dışarıya baktım. Sokak gayet sakindi ve hava da çok güzeldi. *Oh, mis.* Sepetin iplerine asıldım ve aşağıya seslenerek ipi sallandırdım. "Veli abi, iki ekmek bize!"

Allah'ım, mahallenin camdan cama dedikodu yapan yaşlı teyzeleri gibi oldum iyice.

Veli abi bir dakika kadar sonra ekmekleri sepete koyduğunda ona teşekkür edip sepeti yukarı doğru çekmeye başladım. Saniyeler sonra

sepetteki ekmekleri aldığımda, altında duran not kâğıdını görmem şaşırtıcı olmamıştı. Gözlerimi devirdim ve notu elime aldım.

“Ben de bir şey eksik hayatımda diyordum, meğer o senmişsin,” dedim sıkılgan bir tavırla notu açarken.

“Günün güzel geçsin.”

Not: Tatlı Seven Acı

Güldüm. “Toplu cuma mesajı mübarek.”

Notu diğerlerinin arasına koyduktan sonra sepeti aşağı saldım ve pencereyi kapatıp ekmekleri mutfığa bıraktım. Banyoya gidip oradaki işlerimi hallettikten sonra odama girdim ve sırtımda taş taşımış da yorulmuşum gibi soluk alıp verdim. Gözlerim çalışma masamın üzerindeki telefonuma uzandığında dudaklarımı ıslatıp çektim ve hevesle oraya gidip elime aldım.

Direkt rehber girip Sinan’ın adının üzerinde durdum ve birkaç saniye düşünüp üzerine tıkladım.

Sinan aranıyor...

Heyecanlandım sebepsizce.

Yaklaşık otuz saniye sonra telefonunu nihayetinde açtı. Kalbim tuhaf bir çarpıntının eşiğine sürüklenirken gülümsedim. “Günaydın, Sinan.”

Ay, yok, olmadı böyle.

Sinan, “Günaydın, Mine,” diye mırıldandı. Sesi oldukça mayhoş geliyordu.

Yüzümde ufacık bir telaş belirtisi var olduğunda, “Uyanmamış mıydın?” diye sordum.

“Hayır,” diye söylendi.

“Affedersin,” dedim kuru bir sesle. Biraz kötü olmuşum ama hislerim çok yersiz hissetmeme sebebiyet veriyordu. Onu kırmaktan korktuğum için böyle düşünüyordum sanırım.

“Buna gerek yok,” dedi sakince. Sonra derin bir nefes alıp verdi. “Sen erkencisin ama.”

“Evet,” diye mırıldandım zar zor.

“Niye?” diye sorduğunda duraksadı ve ses tonunu biraz artırdı. “Ha, unuttum bir an!”

“Bozuk musun hâlâ?” diye sordum bu sefer.

“Değilim,” diye yanıtladı. “Sahiden değilim. Benim sana niye kırıldığımı biliyorsun ama belki sen de kendince haklı olabilirsin. Bana rapor etmen gerekmiyor bir şeyleri, o kadar şey biri değilim... Neyse, sabah sabah bozulmasın moralimiz.”

“Bence de,” dedim umut dolu bir sesle. “Ben seni aramak istedim ve aradım işte. İçimden geldi.”

Sonra gülüşünün sesini duydum ama bu o kadar farklı bir tınıydı ki yüzümde açtırdığı çiçeklerin haddi hesabı yoktu. Hele kalbim, minik minik patilerle doluydu sanki. İçim sıcacık olmuştu. “İçinden geldi?” diye sordu ama bu tam anlamıyla bir soru sayılmazdı. “İçin ne güzel senin.”

“Her seferinde utanmam da şeye dâhil mi?” diye sorduğumda bir boşluğa düştüm. Cümledeki eksikliğin yerini biliyordum fakat oraya koyacağım şeyden emin değildim.

“Neye dâhil mi?” diye sordu üzerime gelerek.

Yanaklarımdaki ısı artmaya başladığında gözlerimi kaçırdım.

Hey Allah'ım, sanki karşımdaymış gibi.

“Şeye işte ya,” dedim elime aldığım kalemin kapağıyla oynarken. “Neyse, bunun cevabını az çok ikimiz de biliyoruz... Ben Ahmet'le buluşmadan önce seninle bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm aslında. Yapar mıyız?”

“Mine,” diye duraksadı sesi kararırken. “Emin ol, benden gittikten sonra ona değil, ondan bana gelmeni isterim çünkü benden ona gittiğinde yüzünde gördüğüm gülüşün yeri, onun sende bıraktığı kahkahalara sebep olacak ve bunu istemem.” Bir şey diyemedim. Devam etti: “Biliyorum, bu çok saçma bir kıskançlık gibi görünebilir ama durum bundan ibaret. O senin dostun, ben de senin erkek arkadaşınım... Bunu da biliyorum ama elimde değil, anlıyor musun? Yemin ederim elimde değil.”

“Yemin etmene gerek yok, Sinan,” dedim anlayışlı bir ses tonuyla. “Seni anlıyorum, en azından anlamaya çalışıyorum. Tamam, ikindi vaktinden sonra buluşalım o zaman, olur mu?”

Gülümsediğini hissettim. “Bana böyle şeyleri sormana gerek yok ki. Gel de, gelirim.”

Gülümsedim. “Gel o hâlde.”

“Gelirim.”

Gözlerim kısılrken nefesimin darlığı, hissettiğim mutluluktandı. Huzura ermiş gibiydim ve dün gecedan sonra aramızın düzelmiş olmasına da bir hayli sevinmişim.

Sinan’la vedalaştıktan sonra çabucak üzerimi giyindim ve kahvaltımı yaptıktan sonra hazırladığım defterle evden çıktım. Önce Ahmet’e güzel bir hediye sonra da minik bir pasta aldım. Normalde doğum günlerini hep bir parkta ya da kafede kutlardık ama bu sefer evlerine gitmek istemişim. Böylesi daha şaşırtıcı bir sürpriz olurdu sanki. Zaten geleneksel bir hâle gelmişti ama olsundu.

Apartmana çıktığımda saçlarımı düzelttim ve pastanın mumunu yakıp zile bastım. Umarım kapıyı açan Ahmet olurdu ve öyle de oldu. Ahmet kapıyı açar açmaz sııttım. “Mutlu yıllar!”

Bana şaşkınlıkla bakarken gülümsedi ve kafasını sola doğru yatırdı. Acele ediyormuş gibi, “Hadi, bir dilek tut,” diye konuştum.

“Kapının ağzında mı? İçeri gir, öyle.”

“Boş ver, üfle gitsin, hadi,” dedim neşeli bir sesle. Güldü ve kafasını sağa sola sallayıp gözlerini kapattı. Birkaç saniye gözleri kapalı kaldığında onları açtı ve pastanın üzerindeki mumu üfledi. “Alkışlayamıyorum, kusura bakma,” dedim gülerek.

“Gel içeri,” diye kapıyı biraz daha aralarken ayakkabılarımı çıkardım ve içeri girdim. Ferah bir ortam beni karşıladığında, “Gülten ablalar yok mu?” diye sordum. Kapı arkamdan kapandığında, “Yoklar,” diye cevapladı. Elimdeki pastayı mutfak masasına bırakırken Ahmet’e döndüm. İkimiz de birbirimize bakıp gülümsemeye başlarken Ahmet kollarını iki yana açıp, “Gel buraya,” diye seslendi.

Gülümsedim ve benim için açtığı kollarına sarıldım. “İyi ki doğdun,” dedim sakince. “İyi ki.”

Elleri saçlarımı karıştırırken huysuzca homurdanarak kendimi geri geçtim. “Ama bunu yapmanı sevmiyorum işte.”

“Haydutlar böyle yapar.”

“Bu doğru.”

“Aç mısın?” diye sorduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Pek değil.”

“Ama bir pasta yeriz.”

“Yiyelim bakalım,” deyip sırtımdaki çantayı sandalyenin üzerine koydum. Ahmet pastayı kesip ikram ettikten sonra karşılıklı oturup yemeye başladık. Birkaç lokmadan sonra elim çantama gitti ve ona hem hediye hem de defteri uzatarak gülümsedim.

“Mine, gerek yoktu bunlara,” dedi gözlerime bakarken.

“Al işte, mızımızlanma.”

Bana sahtesinden ters bir bakış savurduğunda önce hediyesini açtı. Ona güzel bir saat almıştım. Gözleri irileşirken, “Çok güzel bu,” diye konuştu.

“Güle güle kullan,” diye karşılık verdim.

Ahmet büyük hayranlıkla saati kenara bırakırken onun için hazırladığım defteri önüne çekti ve hevesli bir hâlde sayfalarını açtı. Açar açmaz, “Mine,” diye konuştu. Sesindeki mutluluk beni de mutlu etmişti. “Bu...”

“Biz,” dedim gülerek.

Sayfaları çevirmeye başladığında gördüğü her fotoğrafa uzun uzun bakıp eğlendi. O mutlu oldukça ben de mutlu oluyordum. Dostluk bunu gerektirirdi. “Çok güzel olmuş...” diye konuştu samimi bir sesle. “Teşekkür ederim her şey için.”

“Rica ederim,” diye konuştum gözlerinin içine bakarak.

Güldü ve eli tekrar saçlarıma gitti. Orayı hunharca karıştırırken, “İyi ki varsın he,” dedi. “Vallahî çok seviyorum seni.”

Kendimi geri çekerken, “Ben de seni,” deyip dik dik baktım. “Ama saçlarımı karıştırmadığın zaman.”

Hiç duraksamadan gülmeye devam ettiğinde buna kayıtsız kalamadan ona eşlik ettim ve birlikte gülmeye başladık.

Birkaç saat daha onunla vakit geçirdikten sonra evden ayrıldım ve direkt telefonuma sarılarak Sinan’ı aradım. “Sinan,” diye konuştum telefonumu açtığında. “Mine,” diye cevap verdi. Gülümsedim. “Ben müsaitem, yani buluşabiliriz.”

“Neredesin, gelip alayım seni?”

“Yok, sen zahmet etme. Geçen gün bir kafeye gitmiştik ya hani, orada buluşalım mı?”

Üstelemedi. “Tamam, geçiyorum oraya.”

“Geliyorum ben de,” deyip birkaç dakika sonra bir dolmuş binerek Turkuaz Kafe’ye gittim. Sakin bir hâlde içeri girdiğimde, duvar dibinde buraya doğru bakan Sinan’ı gördüğümde gülümsedim ve başımı öne eğerek yanına yürüdüm.

“Merhaba,” dedim sandalyemi çekip karşısındaki yerimi alırken.

Bana bakıp gülümserken eli bozulan saçlarıma gitti ve duraksadım. Onları usulca omuzlarımın arkasını iterken, “Sana da merhaba,” diye mırıldandı. “Nasıldı günün?”

“İyiydi,” dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. “Senin?”

“Eh,” dedi burnunun ucunu kırıştırıp gülerken. “Şimdi daha iyi ama.”

“Yaa...” dedim kedi gibi utanırken. Onun yanındayken böyle olmak çok tuhaftı ama elimde değildi.

Sinan kaşlarını çattı ama bu gerçek bir ifadeden uzaktı. “Sen böyle davrandıkça kolumun altına alıp akşama kadar saçlarını sevesim geliyor, Mine.”

“Yaa...” dedim yine farkında olmadan. Sonra farkına vardım ve elimi dudaklarımın üzerine götürdüm. “Ay, istemeden oldu!”

“İsteyerek olsun,” dedi gözlerime bakarken. “Hoşuma gidiyorsun.”

“Sen de benim.”

Mine Hanımcığım yapmayın, yanarız.

Sinan’ın gözleri hafifçe irileştiğinde dişlerini göstererek güldü. “Bu bir iltifattı, değil mi? Alışık değilim ya, bir an idrak edemedim.”

“Tabii ki iltifattı.”

“Sevdim o zaman.”

“Ben de,” dedim. Masada duran ellerimin üzerine koydu ellerini. İçimden akıp giden bu naif dürtü kalbimin karıncalanmasına sebep olurken ellerimin üzerinde gezindi parmakları. Bir müddet böylece oturduk, sonra bir şeyler içtik. Meyve suyumun içindeki pipeti ağzımdan çekerken kıkırdayarak ona baktım. “Sinan, biz Instagram’dan birbirimizi takip etmiyoruz.”

“Ne büyük dert bu, Mine,” dedi alay ederek.

Gözlerimi devirdim. “Ee, tabii. Senin bana ihtiyacın yok. Ne de olsa Kristenlar, Sabrinalar... Oh oh...”

“Bak ya,” dedi keyifle. “Kıskanıyorsun da.”

“Hım,” dedim gözlerim küçülürken. Telefonunu çıkardı ve Instagram hesabına girdi, ben de aynısını yaptım. Sinan’ın attığı isteği kabul ederken profiline girdim ve duraksadım.

“Sinan?”

Bana bakarken kaşlarını çattı. “Efendim?”

Takip ettiği kişiler listesinde iki kişinin olmuş olmasına takıldım. Biri bendim, biri de Fenerbahçe sayfasıydı.

Gözlerim gözlerine akarken, “Şey, bu biraz tuhaf oldu,” diye mırıldandım. “Yani tuhaf işte...”

“Bence değil,” dedi soğukkanlılıkla. “Şu hayatta değer verdiğim üç şeyden ikisi.” Gülümsedim. Diğerinin babası olduğunu biliyordum, bu yüzden bir mallık yapıp bunu sormadım. Devam etti: “Ana sayfam güzel Fenerbahçe’m ve güzel Mine’mın fotoğraflarıyla şenlenecek sürekli.” Kafasını aşağı yukarı sallayarak göz kırptı. “Bayağı güzel oldu he.”

Saf saf sııttım. Kalkıp ona sarılmak istedim fakat şu an uygun değildi. O kadar benimsiyordum ki onu, gözlerine baktıkça içim eriyordu. Ona karşı beslediğim bu hisler her geçen saniye büyüyordu ve ben bundan zinhar şikâyetçi değildim.

Bir saat sonra motoruyla beni apartmanın alt sokağına bırakırken kaskımı çıkardım ve ona uzattım. “Görüşürüz,” dedim gülümseyerek.

“Bir gün daha uzun bir vakit geçirelim, olur mu?” diye sordu. “Biliyorum, sınava hazırlanıyorsun ama ben özlüyorum seni.”

“Öyle ama...” deyip duraksadım. “Sen sınava hazırlanmıyor musun?”

Dudağının kenarını kıvırdı. “Hazırlanıyorum ama pek kasmıyorum.”

Ona kötü kötü bakarken bu onu da beni de güldürdü. “Tamam, geç kalmayayım fazla, gidiyorum ben,” deyip ona olduğum yerde el sallayarak veda ettim. Sırta sırta eve geldiğimde annemin komşuları çoktan gitmişti. Hızla mutfığa girdim ve artakalan yemeklere baktım.

Annem de arkamdan geldi. “Var daha birçok şey ama içecek yok...”

Arkamı döndüm ve soluk alıp vererek, “Veli abi,” diye söylendim.

Güldü. “Bak, nasıl da biliyor.”

“Çok zor bir olay çünkü,” deyip odama girdim ve sepeti çekiştirerek aşağıya baktım. “Ve...” Cümlemin devamını getiremeden sözcükler boğazıma oturdu.

Çünkü Sinan, Veli abinin dükkânından çıkan kişiydi.

Sinan ve Tatlı Seven Acı?

Tatlı Seven Acı ve Sinan?

Sinan ve ben demenin hangi yolu bu yahu?

O kadar saçma bir şey görmüştüm ki İsmail ve Hatice’yi el ele görsem bu kadar garipsemezdim sanırım... Yok ya, garipserdim. Uyumsuz bir çift olurlardı. Safiye ve Faik’ten iyidir yine de.

Akşam yemeğini durgun durgun yedikten sonra odama kapandım. Gördüğüm şeyi düşünüyordum sürekli.

Sinan’ı aramalı mıydım bunun için?

Hayır, onunla yüz yüze konuşmalıyım. Yarın da pazar. Bir gün daha sabretmem gerekiyordu. O vakte kadar pek bir şey belli etmemeliydim çünkü gözlerine bakınca daha rahat anlayabilirdim bir şeyleri, beni sevdiğini gözlerinden anladığım gibi.

Sınava iki aydan az kalmıştı ve birkaç konum kalmıştı. Onlar da zaten çok mühim değildi ama inadına yapar gibi nereyi çalışsam orayı soracaklarını biliyordum. En iyisi, eşeğimi altın kazığa bağlayarak her şeye çalışmaktı.

Dershanenin verdiği soru ödevlerini çözmeye başlarken zihnim sürekli gördüğüm o görüntüye gidiyordu. Bu elimde değildi bir kere. Belki sadece basit bir tesadüften ibaretti. Belki sigara almak için girmişti ya da başka bir şey, ne bileyim. O böyle şeyler yapacak biri değildi. Kartlarını her zaman açık oynamıştı. Bunu biliyordum.

Başımı kitaplarımdan kaldırdım ve dayanamayıp ona yazdım.

Ay, çatlarım vallahi!

Mine:

Sinan?

Çevrim içi değildi ve ben de olana kadar bekledim. Yaklaşık üç dakika sonra mesajımı gördüğünde yazdı.

Sinan:

Mine?

Mine:

Ne yapıyorsun?

Ders çalışıyordum da bir mesaj atayım dedim

Sinan:

Babamla balkondaydık, yeni girdim içeri

Bu cümle beni gülümsetmişti. Babasıyla olan ilişkisini seviyordum.

Sinan:

Bir gün üçümüz otururuz

Mine:

Ama utanırım ben...

Hem o beni bilmiyor

Sinan:

Artık biliyor :')

Gözlerim yuvalarından çıkarken heyecanla olduğum yerden kalktım ve saf saf mesajına baktım. Bu biraz ani olmuştu.

Kalbime bir masaj alayım lütfen.

Mine:

Ne?

Ne zaman?

Sinan, babana beni söyledin mi?

Sinan:

Tek arkadaşım o Mine

Mutluluğumu paylaşmazsam ne anlamı kalır ki?

Böyle söyleyince de bir garip oldum ama.

Mine:

Yok ondan değil, ben beklemiyordum böyle bir şeyi

Yani anla işte...

Sinan:

Anlıyorum

Merak etme, şimdiden çok sevdi seni

Hayvan gibi sııttım.

Mine:

Sorması ayıp, ne dedin ona?

Bir şeyler çıtladır mısın kulağıma?

Sinan:

Olmaz

Günü geldiğinde kendini ondan dinlersin

Mine:

Çok kötüsün!

Sinan:

Biliyorum

Mine:

İyi

Ben ödevlerimin başına döneyim, pazartesi görüşürüz

Gerçi yarın da konuşuruz ama kanlı canlı, anladın işte

Sinan:

Anladım Mine Hanımcığım

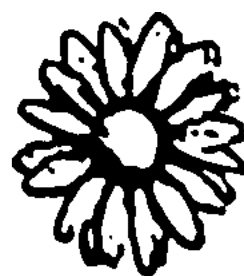
Öptüm saçlarından

İyi uyu

Mine:

Sen de iyi uyu Sinan Beyciğim

Telefonu kapattıktan sonra şarja taktım. Sinan olamazdı, onun olduğunu düşünmüyordum. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Sinan değildi, biliyordum. Sadece basit bir tesadüften ibaretti o gördüklerim.

Pazartesi günü olduğunda okula gittim.

Ah, şu kahrolası pazartesileri bile güzel kılan bir şey var artık...

İyi itiraftı, Mine. Hadi git, aynısını Sinan'a da söyle.

Okul bahçesinden içeri girdiğimde köşede oturan Ahmet'i gördüm. Gülümseyerek yanına gittiğimde, "Günaydın," diye konuştum. "Ne zaman geldin?"

"Çok olmadı," dedi gözlerini kısarak bana bakarken.

"Nasıl geçti hafta sonun?" diye sordum sonra. "Ela'yla gittiniz mi sinemaya?"

"Gittik," dedi başını sallarken.

Nedensizce heyecanlandım. Gözlerim irileşirken, "Nasıldı?" diye ekledim. "Barıştınız mı?"

"Mine, biz onunla küsmemiştik, ayrılmıştık," deyip dudaklarını ısılatıp geri çekti. "Ve hayır, henüz barışmadık ama ondan uzak durmama gerek yok artık. Bilmiyorum, bir şansı daha hak ediyoruz sanki?"

"Evet," dedim koluna dokunurken. Sesim çok hevesli bir şekilde çıkmıştı. "Evet, hak ediyorsunuz. Aptal bir şey yüzünden ayrıldınız. Basit bir kıskançlık."

"Ya yine aynısı olursa peki?" diye sordu düz bir sesle.

Güneş yüzüne vurdukça gözleri giderek kısılıyordu. "Sen benim yanımdasın ve onun bu tarz kıskançlıkları aşıp aşmadığını bilmiyorum."

Duraksadım. Aslında ona Sinan ve beni söylemeliydim. Bunu ondan gizlemem saçmaydı. Biliyorum, ikisinin yıldızı en başından beri barışmamıştı ama o benim kardeşimdi ve ben bunu bilsin istiyordum. Derin bir nefes alıp verdiğimde okul bahçesinden içeri giren Sinan'ı gördüm. Gözleri direkt gözlerimi bulduğunda kaşlarını çattı. Adımları yavaşlayınca kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Ahmet baktığım yöne bakarken, "Ne bakıyor bu it buraya?" diye sordu. Sinan, Ahmet'in ağzını okumuştı. Bunu görebilmiştim. Adımlarını daha da yavaşlatarak yürümeye başladı ve göz temasımızı kesti.

Buna bir son vermeliydim.

"Benim sana bir şey söylemem lazım," dedim Ahmet'i kendime çevirerek. "Ama hemen parlama olur mu?"

“Ne söyleyeceksin ki?” diye sordu şüpheyile.

Ondan bir çekincem yoktu ama tartışacaklarından adım kadar emin olduğum için bu işi nasıl idame ettirirdim, bilmiyordum.

“Söyle hadi, Mine?” diye seslendi sabırsızca.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve derin bir nefes alıp vererek Ahmet’in gözlerinin içine baktım. “Sinan ve ben beraberiz.”

Vallahi söyledim.

Abo!

Ahmet duyduğu şeyle donakalırken bana uzak uzak bakarak yüzünü ekşitti. “Anlamadım?”

“Lütfen bir şey söyleme, birkaç gün oldu daha bu şey,” dedim kendimi savunurcasına. Bunu yapmak zorunda değildim ama o bunu hak ediyordu. Kardeşim gibiydi, sadece bazı konularda fazla korumacı davranıyordu.

“Mine, şaka mı bu?”

“Değil.”

Gözlerini kapattı ve derince soluyarak bağırdı: “Akdoğu!”

İrkilerek Sinan’a baktım. Duraksadı. Olduğu yerde beklerken sakince arkasını döndü ve bize baktı.

Ahmet’in koluna dokunarak, “Ahmet okuldayız,” diye uyardım onu.

Çevremizdeki öğrencilerin bazıları gözlerini bu tarafa çevirmişti bile. Ahmet beni dinlemeyerek ayaklandı ve hızla Sinan’ın yanına gitti. Peşinden koştum. Tam karşısında dikildiğinde ikisinin arasına girmeye çalıştım fakat bu oldukça zordu.

Ahmet, “Duyduklarım doğru mu lan?” diye sordu.

Sinan umursamaz bir tavırla, “Yanlış,” diye düzeltti. “*Duyduklarım umurunda mı Sinan Bey, diyeceksin!*”

“Lan oğlum,” dedi Ahmet sinirle onu ittirirken. “Uzak duracaksın lan bu kızıdan!”

Telaşla ikisinin arasındaki yerimi aldığımda Ahmet’in göğsüne dokundum ve onun karşısındaki yerimi aldım. “*Ahmet okuldayız*, dedim sana. Yapma lütfen.”

Sinan beni kenara çekerken Ahmet'in karşısındaki yerini yeniden aldı fakat bu sefer siniri yükselmişti. "Ne diyorsun lan sen? Onun kararlarını sen mi vereceksin? Kimsin oğlum sen? Ha? Kardeşi, dostu saçmalıklarına gelemem ben. Herkes yerini bilecek, duydun mu beni?"

Ahmet dişlerini sıkıp burnundan soluduğunda ürkekçe mırıldandım: "Okuldayız, diyorum ya size! Herkes buraya bakıyor. Ceza mı alacaksınız?"

Sinan'ın gözleri, gözlerimi buldu. Bana mesafeli bir şekilde bakıyordu, bu kötü hissettirmişti. "Sinan lütfen," diye fısıldadım.

Ahmet bana baktı. "Ne lütfen, Mine? Kızım, siz şaka mısınız lan?" Hırsla bakışlarını Sinan'a çevirdi. Gözleri öfke saçıyordu. "Ulan, bu herifin neyine güvendin sen? İşe yaramaz itin teki bu, anlamıyor musun?"

Sinan beklemediğim bir şekilde gülerek mırıldandı: "Anlat anlat, sen seversin yalanı... Şerefsiz."

"Ulan, seni mahvederim," dedi Ahmet dik dik bakarak. "Duydun mu? Seni mahvederim!"

"Birincisi üçün birini alırsın, koçum. İkincisi sen bu kızın anası mısın babası mısın? Üçüncüsü de," diyerek elimi tuttu ve havaya kaldırdı. "Görüyor musun?" Bize bakan öğrencilere gösterdi. "Görüyor musunuz? Tutuyorum elinden. Mine benim kız arkadaşım. Duydu mu herkes?"

Ahmet'in gözleri, gözlerimi buldu. Bana uzak uzak, daha önce hiç bakmadığı gibi baktı. Onunla hiçbir zaman böyle bir durumun içine düşmemiştik. Yıllardır tanıdığım çocuk, bana ilk kez bu kadar yabancı bakıyordu. İçim ezilmişti ama Sinan'ın elini bırakamazdım. Tutmuştum bir sefer, nasıl bırakırdım ki?

Ahmet kafasını iki yana salladıktan sonra tek bir söz bile etmeden hızla yanımdan geçip gitti. Kalbim sıkışırken arkasından baktım ve o esnada zil çaldı. Ellerimizi bıraktık, birbirimize baktık ve tek bir şey konuşmadan sınıftan içeri girdik.

Ahmet'in yanına gitmeliydim ama bana sinirli olduğunu biliyordum. Hem onun yanına gitsem bile yanımdan kalkıp başka bir yere oturacağını da biliyordum. Sinan belimi kavrarken, "Artık benim yanımda otur," diye fısıldadı.

Bunu hevesli bir hâlde cevaplayamadım çünkü bir yanımın kalbi paramparçaydı fakat yine de her şeyi öğrendiği için mutluydum. O bana kızgındı ama geçecekti, biliyordum. Ahmet bana ilelebet uzak kalamazdı.

Birlikte yerimize geçip oturduğumuzda konuşma fırsatı yakalayamadan Ali Hoca içeri girdi. Sakince kitaplarımı çıkarırken kapı çaldı ve hemen ardından nöbetçi öğrenci içeri girerek Ali Hoca'ya baktı. "Hocam, Sinan Akdoğu'yu Müdür bey çağırıyor."

Zil çalana kadar kırk dakikalık ders tamamen bir işkence gibi geçmişti. Bir yandan Ahmet'in beni umursamayışı, diğer yanda Sinan'ın hâlâ derse girmeyişi... *Beni öldürün de rahatlayın ya, valla.*

Ali Hoca sınıftan çıktığında Sinan'ın içeri girmemesi kötü hissettirmişti. Onu bulmalıydım ama Ahmet'e takıldım. Bana uzak uzak bakmaya başladı. Dudaklarımda bir hareketlilik söz konusu olduğunda bundan derhâl vazgeçtim ve Sinan'ı bulmaya çıktım. Önce onu bulmalıydım, ne olduğunu merak ediyordum. Hızlı adımlarla arka bahçeye yürüdüğümde öğrencilerin gözlerini üzerimde hissedince çok rahatsız olmuştum bu durumdan.

Onlara aldırış etmeden arka bahçeye dolandığımda Sinan'ı o büyük meşe ağacının önündeki bankta otururken gördüm. Hızlı ve ürkek adımlarla yanına gittiğimde nefes nefese yüzüne baktım.

"Sinan," diye dokundum koluna. Bana baktı, suratı düşüktü. "Ne oldu?" diye sordum beklemeden. "Ne dedi, müdür?"

"Okuldan uzaklaştırma cezası verdi," diye konuştuğunda gözlerim korkuyla irileşti.

"Ne? Hayır ya!" Konuşmadı. Yutkunup ona daha yakın olmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. "Sinan niye? Sen bir şey yapmadın. O da öyle."

Kaşlarını çattı. "Allah aşkına benim yanımda şöyle konuşma."

"Ama durum bu," dedim onu anlamaya çalışarak. "Kızma çok."

Çatık kaşları usul usul gevşerken gülümsemeye başladı. "Ne?" diye sordum şaşkın şaşkın.

Gülümsemeye devam ederken, "Şaka yaptım," diye söylendi.

"Hangi konuda?" diye sordum kaşlarım yukarı kalkarken.

Dudaklarını ıslatıp geri çekerken beni çabucak kolunun altına alıp boynuma sarıldı. “Okuldan falan uzaklaştırma almadım.”

“Ya!” dedim keyifle yerimde sıçrarken. “Niye çağırmış o zaman?” Diğer yandan da okulda olduğumuzu hatırlayıp kolunun altından sıyrıldım.

Sinan’ın gözleri duvarın üst köşesindeki kameraya giderken, “Sigara içtiğimi görmüş,” dedi dalga geçerek. “Kaç yıldır içiyorum, herif yeni aydı.”

Karnına vurdum hafifçe. “Al, gördü sonunda.”

Bana döndü. “Ne yapalım, Mine Hanım? Sigara içtiğimi görecekler diye içmekten vaz mı geçelim?”

Gözlerimi devirdim. “İçme, içme.”

“Kusura bakma, içerim.”

“Zıkkımın kökünü iç.”

“Oh, dibini de severim, kökünü de,” diye konuştuğunda gülmeye başladık. Sonra Sinan duraksadı ve ciddileşti. “O it yukarıda mı?”

“Öyle konuşma,” dedim kötü olurken. “Ben arada kalıyorum.”

“Sen niye arada kalıyorsun?” diye sordu hayretle. “Herif geliyor, okulun önünde şov yapmaya çalışıp beni tehdit ediyor. Dahası yetmeyip abuk sabuk konuşuyor ama ben *it* deyince sen arada kalıyorsun?” Soluklandı. “Yapma gözünü seveyim.”

“Ya tamam, haklısın,” dedim dudaklarımı yalayıp saçlarımı kulağımın arkasına saklarken. “Ama onu da anlamaya çalışıyorum. Evet, sana böyle hitap etmesi, tuhaf söylemlerle suçlamasına anlam veremiyorum ama...” Devam edemedim. Yanlış bir şey söyler de aramız bozulur diye endişeleniyordum.

Kafasını sağa sola sallarken, “Herkes yerini bilecek,” diye mırıldandı. Sonra toparlanarak gözlerime baktı. “Bak, ben çok kıskanç bir adamım ama senin yediğine içtiğine karışacak türden değil. Başkalarından, sana bakanlardan, anlıyor musun? Ben ki o herifi bile kabullenmişken onun gelip...” Kendini tuttu. Sinirliydi. Sinirinin büyümesinden korkuyordum. “Mine, anlıyorsun beni, biliyorum.”

Gülümsedim. “Ben seni anlıyorum. Sadece onu da anlamaya çalışıyorum. Tepkisi sertti, kabul ama düzelecek biliyorum.”

Dudağının kenarını kıvrırarak boş boş güldü. “Çok da bir yerimde düzelip düzelmemesi.”

Ona uzak uzak bakarken göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. Sırtımı banka yasladığımda gözlerimi kısıp, “Niye bu kadar zor ki sanki?” diye mırıldandım.

Tavrını sürdürdü. “Git, o salak arkadaşına sor.”

Gözlerimi devirdim. “Hakaret edip durmaz mısınız?”

“Olur,” dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. “Ama o bana küfretmeye devam etsin. Ne güzel...”

Hızla ona döndüm. “Sinan, yapma şöyle,” dedim içtenlikle. Kahverengi göz bebeklerinde görebildiğim tek şey kırgınlıktı. “Sen benim erkek arkadaşımsın, o da dostum. Bu kadar. Ben sadece mutlu olmak istiyorum. Zaten sınavlarından düşük alan bir kızım, darlamayın beni ya!”

Kendi çapımda patlama yaşadığımda Sinan’ın bakışlarındaki şaşkınlık bir anda neşeye dönüştü. Ona dik dik bakmış olmam bir işe yaramıyordu. Güldü. “Sende, yer sofrasında yumrukla soğan kıracak tip var.” Söylediği şeyi algılayıp bir de üstüne hayal ettiğimde saf saf gülmeye başladım. Sinan ellerimi tuttu. “Ama ben o yumrukları yerim,” deyip parmaklarımdan öptü. Kalbim sıkışmaya başladığında sağıma ve soluma baktım.

Hey gidi koca yürekli okul kamerası, umarım pilin bitmiştir.

Sinan dudaklarını ellerimin üzerinden çektikten sonra zil çaldı. İkimiz de rahatsız bir hâlde soluk verirken ayaklandık ve sınıfa çıktık. Sinan arkada, ben önde sınıfa girdiğimizde gözlerim direkt Ahmet’e kaydı. Bizi görünce oturduğu yerden kalkıp çabucak dışarı çıktı. Sinan’a baktım. “Ben bir yanına gidip geliyorum.”

Homurdandı: “Selamımı da söyle.”

Onu duymazlıktan gelip Ahmet’in peşinden koştum. “Ahmet! Bekler misin bir dakika?”

Durdu, arkasını döndü fakat bakışları çok uzaktı. Karşısında belirdim. “Konuşmamız mı gerek, Mine?” diye sordu sert bir sesle. “Sevgilin yeterince açıkladı her şeyi.”

Bahçedeki olayı hatırlatırken gülümsedim ama bu iyi niyetimdendi. Onu da sevdiğim içindi. “Ahmet, yapma böyle lütfen. Benim mutlu olmamı istemiyor musun sen?”

Yüzünü ekşitti. “O herifle mi?” Soluğunu dışarı verirken güldü ama sinir bozucu bir hâldeydi. Ona böyle bir yaklaşımda bulunacağım aklımın ucundan dâhi geçmezdi. “Senin mutlu olmanı her şeyden çok isterim ama o doğru kişi değil. Seni öyle üzüp öyle yoracak ki...”

“Niye böyle söylüyorsun?” diye sordum hızla. “Bir şeyini mi gördün? Tamam, söyle öyleyse. Ben de bileyim o hâlde.” Sustu. Bir şeyler olduğu aşikârdı ama benden saklıyordu. Devam ettim: “Bak, Sinan nasıl biri olursa olsun ben onunla birlikteyim, Ahmet. Bu seni ne aşağı çeker ne de benden uzaklaştırır. Sen yine benim en iyi dostumsun. Bana karşı almış olduğun cephe çok anlamsız.”

“Ne zamandır birliktesiniz?”

“Birkaç gündür,” diye konuştuğumda kaşlarını çattı ve ben de derhâl durumu toparladım. “Söyleme fırsatı bulamadım. Daha doğrusu böyle bir tepki vereceğini bildiğim için biraz beklemek istedim. Lütfen uzaklaşma benden. Onun hakkında da kötü düşünme. Sandığın gibi biri değil.”

Gözlerimin içine boş boş bakarken tavrı, gülüşüne sıçradı. “Onu ne kadar tanıyorsun ki sen?”

Duraksadım ama bu konuşmama mâni olmadı. “Ahmet, biz evlenmedik. Şu an birlikteyiz ve ilişkimiz ilerledikçe birbirimizi tanımaya devam edeceğiz. Ne olursa olsun ondan kaçamam ki... Beni anlamamı isterdim.”

Sözlerimdeki hayal kırıklığını anlamasını istedim. Ben sevmek nedir, ilişki nasıl yürütülür, bunları çok iyi bilen biri değildim ama günü geldiğinde sevdiğim ilk kişiyi, kalbimin deli gibi çarpmasını sağlayan kişiyi Ahmet’e anlatmak, onunla paylaşmanın heyecanını hayal etmiş biri idim. Şimdi durum tam tersi olmuştu. O yanımda değildi, aksine bana sırt çevirmişti.

Söylediklerimi kabul etmeyerek kafasını sağa sola salladı. “İncinmeni istemiyorum, Mine. Kardeşimsin, canımsın. Üzüleceğini bilsem de gözlerindeki bu ışıltıyı gördüğüm için bir şey diyemiyorum. Madem öyle,

yaşa o zaman. Yaşa ve gör.” Dudaklarından dökülen sözler fazla iddialıydı. Ekledi: “Ama seni mahvederse onu öldürürüm.”

Buz kestim. Ona donuk donuk bakmaya başladığımda olduğum yerde kaldım. Ali Hoca bu tarafa doğru geliyordu. Arkamı döndüm ve sınıfın kapısına doğru usul usul yürümeye başladım. İçeri girdiğimde Sinan’la göz göze geldim. Ahmet de hemen arkamdan girdi. Dalgın ama sersem bir hâlde Sinan’ın yanına geçip otururken gözlerine baktım.

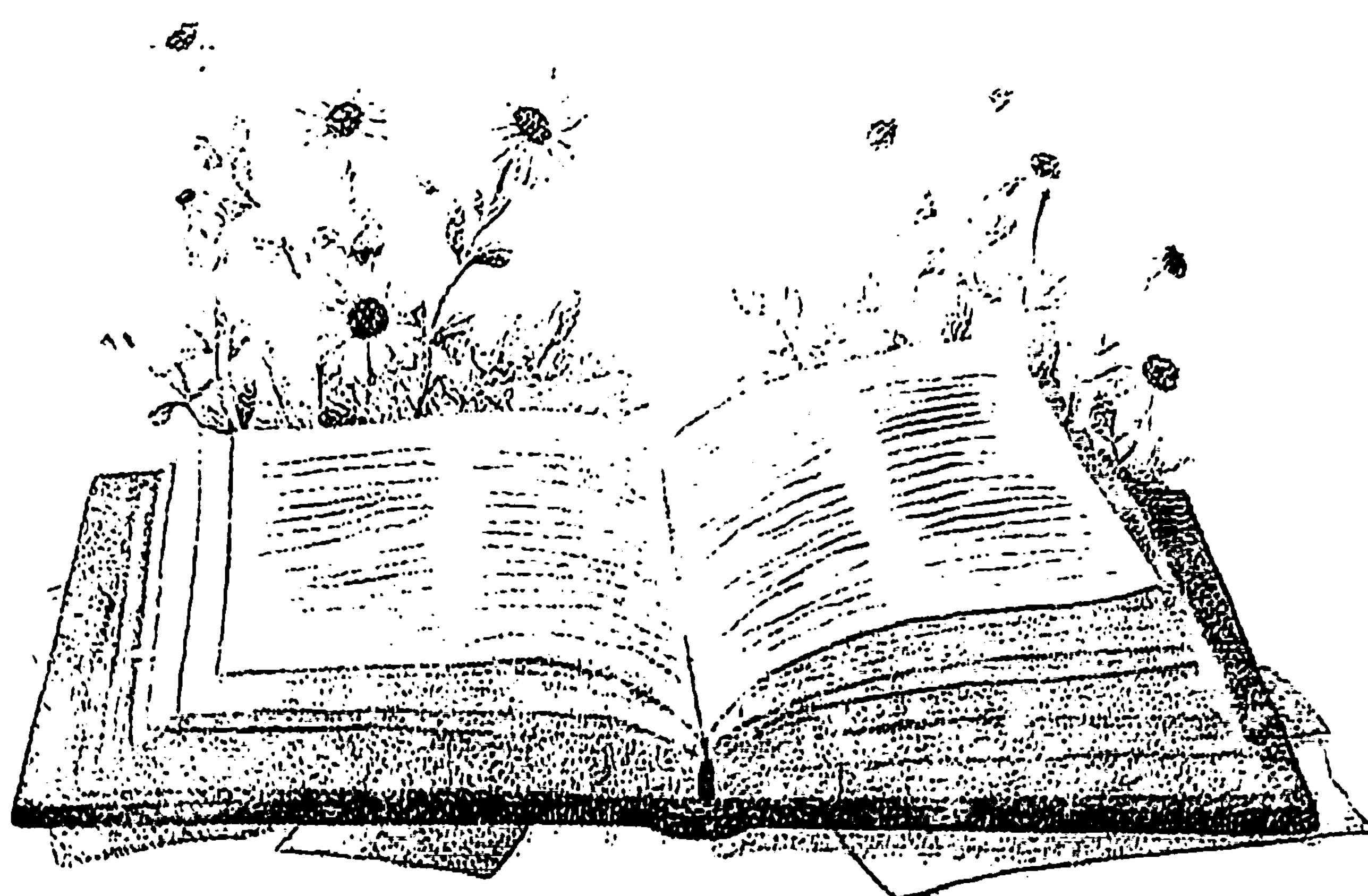
Sadece baktım.

Bana baktı.

Çok güzel bakıyordu.

Böyle güzel bakan biri, beni nasıl mahvedebilirdi?

1.7

THE WEEKND - CAN'T FEEL MY FACE

“*Senin yüzünden derse odaklanamıyorum,*” diye yazdı Sinan, matematik defterimin sol üst köşesine. Hemen sonra ekledi: “*Çok güzelsin.*”

Yazdığı şeyi okurken gülümsememek için kendimle cebelleşmeye başladım fakat bu pek mümkün değildi. Elindeki kalemle birlikte defterin üzerinden hafifçe kenara çekildiğinde Ali Hoca’yı atlatıp dudaklarımı ıslattıktan sonra kalemimi onun defterine götürdüm. “*Derse odaklan, Sinan. Yoksa bir arka sıraya geçerim.*”

Yazdığımı okurken güldü ve o gülünce ben de güldüm. Karşılık verme sırası ona geldiğinde, elindeki kalemin ucunu defterime hafifçe bastırarak yazmaya başladı. “*Arka sıra dolu, ayrıca müsaade edeceğimi sanmıyorum.*”

Gözlerim hayretle irileşirken ona misilleme yapar gibi defterine yazdım. “*Allah Allah!*”

Yazmaya devam etti: “*Bu nasıl sevmek?*”

Çenemin altındaki avuç içim genişlerken yanağımın üzerindeki parmaklarımı da dudaklarımın üzerine götürdüm çünkü çok pis gülüyordum. Buna dikkat edilmesini istemezdim.

Derken, Ali Hoca buraya bakıp elindeki tahta kalemini tahtaya vurarak, “Gençler, dikkatinizi buraya verin,” diye uyardı. Derhâl toparlandığımda yutkundum ve Ahmet’in bana olan uzak bakışlarıyla karşılaştım. Bu canımı sıkıyordu. Elimde olmayan şeyler yüzünden aramıza ördüğü bu manasız mesafeler bir yanımdan yaprak döktürüyordu.

Kendi adıma verimli geçen bir ders sonrası Sinan’la arka bahçeye yürüdük. Artık neredeyse tüm okul, ilişkimizi bildiğine göre onlardan saklayacak bir durumumuz yoktu ama öğretmenleri düşününce keyfim kaçıyordu.

“Hocalar bizi öğrenmez umarım,” dedim sıkıntılı bir hâlde banka otururken. Sinan’ın yüzünde umursamaz bir tavra rastladığımda,

“Öğrensinler, ne olacak?” dedi. “Şurada iki aydan az kalmış mezuniyete, bir salsınlar artık.”

“Öyle de,” dedim içlenerek. “Şimdi her gördüklerinde bir ima ya da bir uyarı yapacaklar... Ay, dert basıyor beni!”

Gözlerini kıstı ve bana bakıp gülmeye başladı. “Her şeyi kafana takma, takacaksan beni tak kafana.”

Güldüm. Dudaklarımı birbirine bastırırken aklıma az önce Ahmet’le yaptığımız o konuşma geldi. Yüzümde açmış çiçekler usul usul solmaya başladığında derin bir nefes aldım ve onunla konuşmaya karar verdim. Olduğum yerde toparlanarak saçlarımı geriye doğru attım ve gözlerinin içine bakmaya başladım. “Sinan, sen benden bir şey saklamıyorsun, değil mi?”

Bodoslama nasıl girilir adlı çalışmam ektedir.

“Ne?” diye sordu şaşkınlıkla. Haklıydı bu tepkiyi vermekle. Tavrımı düzeltmek için kafamı kaşırken gözlerimi kaçırdım. “Ya aslında şey,” dedim kısık sesimle. “Benim sana bir şey sormam lazım.”

Konuşmadı. Ben de aramızdaki bu diyalogu soğutmamak için derhâl konuştum. “Sen geçen gün beni eve bıraktıktan sonra ilk nereye gittin?”

Onu Veli abinin dükkânından çıkarken görmüştüm. Çok saçma bir tesadüf olması, zihnimde böyle yersiz düşüncelere gebe kalıyordu. Sorduğum soruyu düşünmeye başlarken kafasını aşağı eğdi. “Şeye gittim... Bakkala.” Kafasını kaldırdı. “Bakkal gibi bir yerdi, evet.”

Kalp atışlarımda neden hızlanma olmaya başlamıştı sanki?

“Neden gittin?”

“Sigara aldım.”

“Sigara aldın?” diye sordum kaşlarım yukarı kalkarken.

“Hı hı,” dedi kararlı bir vaziyette. “Sen bana bunu neden soruyorsun? Bir şey mi oldu?”

Tatlı Seven Acı’nın o olmadığını biliyordum işte. Sinan kartlarını açık oynayan biriydi. Böyle şeylerle uğraşacak bir karakteri yoktu. En azından onu bu kadar tanıyabilmişim.

Bana tuhaf tuhaf bakarken, ona bana gelen mesajların varlığından bahsedip bahsetmeme konusunda ikilemde kaldım. Fakat *bilmeye hakkı*

var, diye de düşünmeden edemiyordum çünkü o benim erkek arkadaşımı. Bir şeyleri bilmesi önemli olabilirdi.

Ellerimi birbirine geçirdim ve parmaklarımla oynayarak, “Benim sana bir şey anlatmam lazım,” diye başladım sözlerime. Kafasını sallamakla yetindi ama tavrında müthiş bir sabırsızlık vardı. Devam ettim: “Bana bir süredir bilmediğim birinden notlar geliyor.”

Kaşlarını çattı. “Anlamadım?”

“Dur bir dakika,” dedim beni dinlemeye devam etmesini isteyerek. “Kim olduğunu bilmiyorum, sadece kendine taktığı bir lakabı var: *Tatlı Seven Acı*. Bu her kimse belli günlerde bana notlar yolluyor. Bazen bir sevgili, bazen bir arkadaş, bazen de başka bir şey gibi... Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum, şimdi sen de o bakkala girince...”

Kelimelerim âdeta kördüğüm olmuştu. Sinan bana gergin bir çehreyle bakmaya başlarken, “Bakkal?” diye sordu.

“Benim evim, o bakkalın olduğu apartman. Ben orada oturuyorum. Odamda bir sepet var ve ne zaman o sepetle alışveriş yapmaya kalksam bir not alıyorum. Seni de oradan çıkarken görünce... Anla işte ya.”

O değildi, bundan emindim.

Sinan’ın gözlerinde gördüğüm şey, saf bir öfkeydi. “Kim o şerefsiz? Ne gibi notlar bunlar? O bakkalcı bir bok bilmiyor mu? Ya o atıyorsa o notları? Mine bak, ben sakın biri değilim...”

Kendimi hafifçe geri çekerken, “Sinan, sana bunları böyle tepkiler ver diye anlatmadım,” diye ifade ettim kendimi. “Veli abi o bakkalın sahibi ve notların kimden geldiğini de biliyor. Ben konuştum onunla. Bu her kimse beni üzecek biri değilmiş, kötü olmadığını söylüyor... Ben sandım ki bu kişi sen olabilirsin ama şu an anladım ki sen değilsin.”

Keyifsizce gülerken kafasını sağa sola salladı. “Böyle saçma sikik şeyler yapacak biri değilim. O Veli abiyle bir de ben konuşayım bakalım, cevap verecek mi vermeyecek mi? Hele bir vermesin...”

Koluna dokundum. “Sinan bak, beni zor duruma sokarsın. Olay aileme kadar çıkar ve inan bana, iyi şeyler olmaz. Hem ben idare edi-”

“İdare etmek mi?” diye sordu, öfkesi bedeninde büyümeye başladığında. “Ne olduğu belirsiz biri sana mesajlar atıyor ve sen *idare ediyorum*, diyorsun, öyle mi? Dalga mı geçiyorsun benimle?” Gözlerimi kapattım

ve derince soluk alıp verdim. Devam etti: “Ben biliyorum ama o tatlısına soktuğum acının kim olduğunu...” Gözlerimi açtım. Gözleri benden uzakta bir yerlerde geziyordu. “O senin dostum dediğin puşt yapmıyorsa ben de Sinan değilim.”

“Ahmet mi?” dedim gülerek. Bana dik dik baktı. “Hayatta yapmaz öyle şey.” Sonra duruldum ve söyleyip söylememek konusunda kararsızlığa düşsem de söyleyerek bu içimdeki her neyse onu rahatlattım. “Ayrıca o da sanırım senden şüpheleniyor. Gerçi bu notları ben sadece kendime saklıyordum, yani bu mevzuyu... Ama senin hakkında tuhaf tuhaf imarlarda bulunuyor. Bahsettiği olay bu olabilir mi?”

Keyifsizce gülmeye devam ettiğinde burnundan soludu ve hızla ayağa kalkıp, “Çok oldu o it herif artık!” dedi.

Kalbim ağrımaya başladığında onu durdurarak yüzüne baktım. “Sinan, bir dur ya.”

“Ne duracağım, Allah aşkına? Herif arkamdan bir boklar saçmalıyor, sana beni nasıl anlatıyor ve ben de duracağım, öyle mi?” Gözlerinden öfke fişkırıyordu. “Öldüreceğim onu.”

“Sinan, hayır,” diye direndim ve ona tüm gücümle. “Ahmet’in niye böyle davrandığını bilmiyorum ama ona bunu yapmana da senin böyle sinirlenmene de izin veremem. Lütfen üzme beni.”

Bana bakıyordu ama görmüyordu.

Beni dinliyordu ama duymuyordu.

Dediklerim anında gerçekleşirken yanımdan geçti ve ileri yürümeye başladı.

Olduğum yerde sesimi yükselttim: “Yeter artık!” Yavaşladı. “İki gündür hayatımın en güzel günlerini yaşamam gerekirken en stresli günlerini yaşıyorum. Nedir bu ya? Kime gitsem yok sayılıyorum!” Ağlamamak için kendimle savaşmaya başladım. “Git hadi, git de kır ağzını burnunu. Sonra okuldan atıl, sonra sensiz bırak beni... Hadi, yürü git!” Çevredeki birkaç öğrencinin gözleri üzerimdeydi ama ben o kadar dolmuştum ki bizden başka kimseyi umursamıyordum. Kasılmış sırtını yavaşça bana doğru çevirirken yüzündeki öfke başka bir duyguya doğru eğilmeye başladı. Zorla fısıldadım: “Sadece mutlu olmak istiyorum, Sinan. Çok mu zor?”

Yutkunduğunu gördüm. Usul usul bana doğru yürümeye başladığında tam karşımda durdu. Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye sonra açıp ona daha cesur bir biçimde baktım. “Sana şu an deli gibi sarılmak istiyorum,” diye konuştu. “Ama okuldayız ve bu pek mümkün değil.” Gülümsemeye çalıştım. “Özür dilerim.”

“Özür dilemeni istemiyorum,” diye karşılık verdim. “Sadece beni dinlemeni istiyorum, Sinan. Aramızdaki sorun bu olmasın, aramızda sorunlar olmasın. Ben sana geldim, sen de bana gel artık. Bunları ilk seninle paylaştım çünkü... Bilmiyorum işte, anlıyor musun? Böyle tepkiler vermen beni üzüyor.”

“Elimde değil.”

“Olmalı.”

“Karşı koyamıyorum.”

“Ben yanındayım,” dedim yüzüne bakarken. “Ben yanındayken daha az hata yapman için buradayım, öfkene sarılıp zararlar oturasın diye değil. Ahmet şu an bana dargın ama uzun sürmeyeceğinden eminim. Lütfendeşme o konuları daha fazla artık.”

Kahverengi gözlerinde pek de tatmin edici bakışlar göremediğimde, “Tamam, bakarız,” deyip bunu geçiştirdi ve ses tonunu artırdı. “Ama o Veli abiyle konuşacağım, ona göre. Buna mâni olamazsın. Kim ulan o şerefsiz de sana not yolluyor? Taciz lan bu, taciz!”

“Haklısın ama...”

“Haklıyım ama sus, Sinan. Haklıyım ama lütfen, Sinan.” Kaşlarını çattı. “Sinan hep haklı ama sussun, Sinan.”

“Güldürmeye çalışma.”

“Çalışmıyorum.”

“İyi.”

“İyi.”

Hemen sonra zil çaldı ve gözler devrildi.

1.8

**HAILEE STEINFELD & BLOODPOP -
CAPITAL LETTERS**

“Hayat çok zor, sen de öylesin.”

Not: Tatlı Seven Acı

“Hay acına da tatlına da başlayacağım artık ha!” diye okudum elimdeki kâğıttaki yazıyı. Daha sonra sıkıntıyla soluk alıp verip konuşmaya devam ettim: “Sinan değil, Ahmet de değildir. Kimsin sen ya?”

Kendi kendime tarlası yanmış bir çiftçi gibi düşünmeye başladığımda Hasan kapıyı çalmadan direkt içeri girdi. Savunmasız bir hâlde yakalanmışım gibi kâğıdı arkama sakladığımda, “Ne saklıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Hem sen de bir öğrenemedin ha, şu kapıyı çalmadan içeri girmemen gerektiğini. Yeter ya!”

Kıkırdadı. “Üst kısımları yine yıkanmamış.”

“Ne komik, ne komik,” dedim gözlerimi devirirken. Sonra düzelttim kendimi. “Niye geldin?”

“Geçiyordum, *bir uğrayayım*, dedim.”

“Allah’ım sabır,” diye soludum bıkkınlıkla. “Hasan çıkar mısın odamdan? Ders çalışacağım.”

“Başka ne yapıyorsun sanki?” dedi homurdanarak. Ardından kapıyı kapattı.

Bir tane normal insana, şu an bir tane normal insana ihtiyacım var.

Sinan... Evet, Sinan’ı özlemiştim.

Hâlbuki en son bir saat önce konuşmuştuk.

Elimdeki not kâğıdını diğerlerinin yanına koyduktan sonra telefona uzandım.

Mübarek koleksiyon yapıyorum sanki.

Mine:

Merhaba, yine ben

Bu nedir Allah aşkına?

Sinan:

Merhaba, hep sen

Evet, kedi gibi kıvrılma seansımız başlamıştır.

Biletler sol kolun yanı, sol omzun altında, cam kenarında.

İyi seyirler.

Mine:

Ben sanırım biraz konuşmak istedim

Bilmiyorum, kafam biraz sıkkın

Sinan:

Doğru adrestesin güzelim

Son sıkkın kafa bükücü derler bana

Mine:

Kimler?

Sinan:

Kimseler, ben uydurdum sadece.

Mine:

:’)

Sinan:

:’)

Mine:

Neredesin? Ne yapıyorsun?

Sinan:

Sanırım şu an evinin önündeyim

Kaçıncı kattı?

Mesajı okur okumaz gözlerimi kocaman açmamla oturduğum yerden derhâl kalkıp pencereye koşmam bir oldu. Perdeyi sıyırdığımda Sinan’ın gözleri, gözlerimle buluştu. Hava çok karanlık değildi ama yüzüne vuran telefon ışığından gözlerini daha net seçebiliyordum.

Saf saf birbirimize bakarken gülümseyerek elini hafifçe kaldırdı ve akabinde kafasını önüne eğerek mesaj yazdı.

Sinan:

Uzat saçlarını da tırmanayım yanına

Mine:

Ya sen manyaksınnn

Sinan:

Aksini iddia etmedim ki

Mine:

Ne kadar fırsatçısın ha, evimi öğrendin ya

Ay Sinan ya!

Sinan:

Ay Mine ya!

Salak gibi gülmeye başladım. Başımı telefondan çekip Sinan'a baktım.

Yanına inmek istiyordum, bunu çok istiyordum ama annem...

Sinan:

Veli abiyle konuştum

Adamın diline kerpeten getirsen konuşmaz

Mine:

Ne?

Bir şey dedi mi sana?

Yani hani ne alakasın sen gibi?

Sinan:

Hayır

Hem dese ne olacak?

Herif sana gelen o mesajlara izin veriyor

Yemin ederim elimden bir kaza çıkacaktı

Mine:

Hayır, lütfen fevri davranma Sinan

Mine:

Of, bilmiyorum

İnan bu kim, meraktan ölmek üzereyim ya

Sinan:

Aşağı insene, bir kerecik öpeyim yanağından

Yanaklarım anında kızarmaya başladı.

Mine:

Anneme yalan uyduramam ki?

Sinan:

Bende tonla var

Korkma, yardım ederim ;)

Mine:

Tövbe ya

Sinan:

Mine lütfen, bak geldim buraya kadar

Söz, sadece birkaç dakika

Kalbim bir hoş oluyordu. Yanına inmeliydim.

Hem ne olacaktı ki sanki birkaç dakikadan?

Mine:

Tamam, geliyorum

Sinan:

Sinan'ın kalp atışları hızlandı

Mine:

Mine gelince yavaşlar

Sinan:

Sinan aksini iddia ediyor

Mine:

Mine gelince görürüz

Sinan:

Sinan beklemede

Sırıtmamı elden bırakmadan, telefonumu elimden düşürmeden üzerimdeki hırkanın kollarını sündürdüm ve öylece odamdan çıktım. Annem oturma odasında çay içerek yemek programı izliyordu.

Harika!

“Anne, ben bir aşağıya iniyorum.”

“Niye?” diye sordu.

“Ucum bitmiş,” dedim.

“Veli abine söyle, koysun sepete.”

“Ay, anne,” dedim gözlerimi irileştirirken. “Adama *uç yolla*, diye mi bağırayım? Hem biraz hava alırım.”

“İyi,” dedi çayından bir yudum alırken. “Çok gecikme, baban gelir birazdan.”

“Ya Rabbim, sanki uzaya gidiyorum,” diye homurdanarak evden çıktım. Yüzümde tabiri caizse hayvan gibi bir tebessümle indim o merdivenlerden. Ceylan gibi sekiyordum maşallah.

Az sonra apartmanın kapısından dışarı çıktım. Sinan karşımda duruyordu ama şimdi yanına gitsem kabak gibi sırtacaktık meydanda. Kafamı hafifçe sağa doğru yatırıp gülümsedim. Apartmanın yanındaki küçük bölmeye geldiğimde hemen arkamdan geldi.

İçim içime sığmıyordu.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Utanarak başımı öne eğdiğimde karşımda belirdi.

Ay ama çok utanıyorum ben.

Sinan bir adım attığında, “Mine,” diye fısıldadı.

Başımı usulca kaldırıp güzel yüzüne baktım. “Hım?” diye sordum.

Güldü. “Sana sarılabilir miyim?”

Güldüm ve kafamı aşağı yukarı salladım. “Hı hı.”

Daha geniş güldü ve çekinerek kollarını iki yana açtı. Şu an gerçekten içinde bulunduğumuz tablo o kadar tatlıydı ki bozulsun istemiyordum. *Hem de hiç*. Benim için açtığı kollarının arasına girdim. Yüzüm, göğsüne çarptı. Kolları sırtımı sardığında bedeninin verdiği huzur o kadar güzeldi ki onunla saatlerce burada böyle kalabilirdim.

Gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim. İki dakikaya kafayı bulurdum, o derece güzel kokuyordu.

Kolları sırtımda hafifçe hareket ettiğinde burnunu saçlarımın dibine yerleştirdi. “Çok güzel kokuyorsun,” diye mırıldandı.

Ellerim titremeye başladı. “Sen de,” dedim.

Ne? Ne dedim?

Güldüğünü hissettim çünkü ben de gülüyordum. Az sonra birbirimizin kollarının arasından ayrıldık ve Sinan eğilerek yanağıma bir öpücük bıraktı. Hemen sağa sola bakıp sonra Sinan’a döndüm. “Ama hesapta bu yoktu?”

Dudağının kenarını kıvırdı. “Hesapta sana âşık olmak da yoktu, Mine.”

“Ne?” dedim bir anda şaşkınlıkla. Afallamıştım ve kalp ritmimin nevri dönmeye başlamıştı. Gözlerimin içine bakarken kirpikleri titremeye başladı. “Sanırım bunun cevabı bu olmamalıydı,” diye konuştum gözlerine bakarken.

“Sorun yok,” dedi gülerек. “Gözlerin en büyük cevap.”

“Yaa...”

“Yaa...” Şu an öylesine titriyordum ki doya doya boynuna sarılma isteği bunu bastırıyordu. “Ayrıca,” dedi gülümsemeye devam ederek. “Çok güzel sarılıyorsunuz, Mine Hanım. Bir kez daha deneyebilir miyiz?”

“Ama benim eve gitmem gerekiyor,” dedim üzülerek. “Yarın sarılalım mı?”

“Mine,” dedi kafasını sallayıp gülerек. “Çok tatlı bir kızsın, cidden.”

“Cadıya ne oldu?” diye sordum kaşlarımı çatarken. Tabii bu esnada asla gerçekçi davranmıyordum.

“Burada,” dedi dudaklarını ıslatıp çekerken. “Ben o cadıyı da seviyorum ki.”

Sen ne olsun istiyorsun, ben anlamadım ki? Öleyim mi sevginden?

Nefesimi kesiyordu gözleri ve varlığı. O kadar güzeldi ki kalbi, insan bir kere alışınca hep daha fazlasını istiyordu. O yüzden yanından gitmek istemiyordum ama mecburdum. Uç almam gereken konular vardı. Aslında yoktu. Kandırımacadan ibaretti o.

Elimi saçlarıma götürerek birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Ben artık gideyim.”

Dudaklarını büktü. “Tamam.”

“Görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz,” diye mırıldandı isteksizce. Geriye doğru adım attığımda havanın kararması, etrafı daha da görünmez kılmaya başlamıştı. Aramızda birkaç metrelik mesafe oluştuğunda ona el salladım. Kafasını sağa doğru yatırdı ve gülümsedi sadece. Elimini indirdim ve derin bir soluk alıp verip önüme dönerek apartmanın köşesinden döndüm.

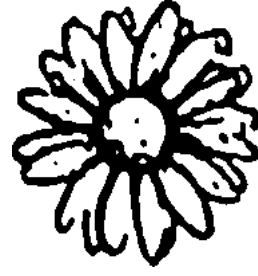
Sonra duraksadım.

Ama gidemiyordum ki.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı ısırıp yüzümü ekşittim. “Boş ver,” diye konuştum kendi kendime. “Sarılmak güzel şey.”

Dediğimi yaptım. Doğruca arkamı döndüm ve koşarak Sinan’a sarıldım. Şaşırmıştı ama kollarının hemen sırtımda yer alması uzun sürmedi. “Yarın çok uzak,” diye itiraf ettim. “O kadar sabrederemem.”

Saçlarımdan öptü. Saçlarımı sevdi. “Yarının sonunda biz olacaksak sabretmeyi de öğreniriz.”

Evin kapısını kapatıp ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra apartmandan inmeye başladım. Dış kapıdan çıkıp okula doğru yürümeye başladığım vakit, cebimdeki telefon titremeye başladı. Duraksamadan onu kavradım ve ekranda gördüğüm isimle yüzümdeki sırıtışa kucak açtım.

“Alo?” diye konuştum sıritarak.

“Arkandayım,” dedi sakince.

“Ha?” diye bir kelime döküldü dudaklarımdan şaşkınca. Sonra olduğum yerde durup arkamı döndüm. Sinan geliyordu. Telefonu kulağımdan indirmeden konuşmaya devam ettim: “Kapatıyorum ben, yazmasın.”

“Yazsın,” diye güldü.

“Ay!” dedim gözlerimi devirerek ama bir yandan kocaman sırıtiyordum. İçim kıpır kıpırdı. Karşımda durduğunda telefonlarımızı kapattık. “Günaydın,” diye mırıldandım utanarak.

Yanağıma doğru yaklaştı ve öpüp geri çekilerek gözlerimin içine baktı. “Sana da günaydın.”

“Ama Sinan,” dedim etrafa bakarak. Kimse de yoktu. “Neyse,” diye geçiştirdim sonra. Yüzümdeki tebessümü elden bırakmıyordum. “Gidelim hadi okula.”

“Okulu eksek ya?” diye sordu kaşlarını yukarı kaldırırken.

Gözlerimi irileştirdim. “Ay, hayır tabii ki. Zaten azıcık kaldı bitmesine... Sınav da yaklaşıyor, delirmek üzereyim.”

Bana saf saf bakıp ağzına fermuar çekti. “Sustum, tamam. Allah belamı vermesin, sustum lan.”

Güldüm. “Salak.”

Güldü ve karşımdan çekilip yanıma geldi. Elimi tuttu. Bunu sorgulamadım ama utanıyordum. Rahat rahat tutamıyordum çünkü daha başındaydık ve birinin görüp dedikodu yapmasını istemiyordum. Gerçi Sinan zaten bunu bizzat kendisi yapmıştı ama neyse... Kızamazdım ona.

“İlk ders ne?” diye sordu sakince.

“Tarih,” dedim sakince.

“Of, derse bak,” diye homurdandı. “*Kaçın benden kaçın*, diye bağıyor.”

Gülümsedim ve yüzümü yüzüne çevirdim. Boyu benden biraz uzun olduğu için gözlerim ilk önce çenesine değmişti. “Sinan?” diye sordum sakince.

“Hım?”

“Hangi bölümü istiyorsun?” Bunu bilmiyordum. Onun hayallerini, ideallerini ve düşüncelerini. Bu beni bir miktar üzmüştü ama cevap vereceğini biliyordum.

“Puanım nereye yeterse,” diye geçiştirdi.

“O ne ya?” dedim düz düz yüzüne bakarak. “Hayvan gibi matema-tiğin, geometrin var ve sen puanın nereye yeterse oraya yerleşeceksin yani, öyle mi?”

Bana bakıp dudağının kenarını kıvırdı. “Puanım hukuka yeter belki.”

Duraksadım ve kaşlarımı çatıp güldüm. “Yaa...”

Bana bakmaya devam etti. “Korkma, sevgilin boş beleş adamın teki değil.”

“Öyle demek istemedim ki,” diye ifade ettim. Kendimi şu an kötü hissetmişim. Ekledim: “Ben merak ediyorum seni. Hayallerini, ideallerini, hedeflerini... Bana aslında kendinle ilgili çok az şey anlattın sen.”

“Çünkü diğer Sinan’la henüz tanışmadın.”

“Anlamadım?” dedim yürümeye devam ederken. Birbirimize bakmıyorduk, ikimiz de karşıya doğru ilerliyor ve önümüze bakarak konuşuyorduk. Sanırım böylesi daha iyiydi çünkü gözlerine bakacak cesareti kendimde bulamıyordum.

“Anlamayacak bir şey yok,” dedi düz bir sesle. “Diğeriyle tanışmadın henüz.”

“Diğeri ne ya?” dedim alay eder gibi. “Vampir misin yoksa kurt adam mı? Gündüzleri iyiyi, geceleri kötüyü mü oynuyorsun?”

“Kısmen.”

“Komik değil.”

“Çünkü şaka yapmıyorum.”

“Sinan,” diye durdurdum onu. Durduk. Ellerimi çekmedim çünkü şu an için aşırı gereksiz bir davranış olurdu. Gözlerine baktım ve daha derine inmek için korkmaya başladım. Dudaklarımı ıslatıp çekerken ona bir adım attım. “Bir şey mi var?”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedim kafamı sallayarak. “Biraz... Şey...”

“Tuhaf?”

“Hı hı,” diye aşağı eğdim kafamı. Sanırım doğru cümle buydu. “İyisin, değil mi? Moralin düzgün?”

Gülümseyerek elini omuzlarımdaki saçlarıma götürdü ve uçlarını hafifçe parmağına doladı. *Çok güzel bakıyordu ama...* İnsan kalbini kırmaya korkardı. “İyiyim. Moralim de güzel. İnan ki.”

“İnanıyorum elbette,” dedim çabucak. “Ama verdiğin cevaplar beni kötü etti biraz. Ne bileyim işte...”

Daha geniş güldü. “Sinir bozucuyum değil mi?”

Tek gözümü kıstım ve biraz düşündüm. “Biraz.”

GülüŖü küçüldü ama dudaklarından tamamen kaybolmadı. KonuŖmadık. Bir Ŗeyler konuŖabilirdik ama bunu yapmadık. Daha sonra da okula yürüdük. Derse girdiğimizde Ahmet'in yanında Ela'nın oturduğunu gördüm. Bu durum bende hiçbir etki oluŖturmamıŖ, aksine Ahmet için sevinmiŖtim.

Onları uzaktan izlerken Sinan, "Bak, bulmuŖ hemen birini," diye konuŖtu.

"Onlar eskiden beraberdi zaten," dedim ona karŖılık verir gibi. "Ama sanırım araları yumuŖamaya baŖladı."

Soğuk soğuk güldü. "O kadar ŖaŖırmadım ki..."

"O ne demek?" diye sordum yüzümü yüzüne çevirerek. Dudaklarını sarkıttı ve omzunu silkti. "BoŖ ver. Ya bırakalım Ŗunları zaten, bize ne?"

Sustum ve önüme dönerek sıranın üzerindeki kalemi elime alıp oynamaya baŖladım. Elimi çenemin altına aldığım da derin bir iç çektim. O esnada hoca içeri girdi. Bir takım yoklama mevzularını hallettikten sonra sınıfa döndü. "Yarın öğleden sonraki ilk derste sınavınızın olduğunu biliyorsunuz, değıl mi?"

İsmail, "Size de günaydın, hocam," diye konuŖup ekledi: "Biz öyle ölmeyiz, siz gülle atın gülle."

Hatice derhâl karŖılık verdi: "Tabii ki biliyoruz, hocam!"

İsmail, "Ne kadar ŖaŖırdım, ne kadar ŖaŖırdım, kız Hatçe," diye dalga geçti.

Hatice sadece gözlerini devirmekle yetinirken Rıza Hoca ayaklanarak tahtanın orada belirdi. "Nerede kalmıŖtık?" diye sordu sınıfa dönerek. Hatice direkt cevap verdi. "Kore SavaŖları'nda, hocam!"

İsmail, "Aynen, hocam," dedi. "*Ayla* güzel filmidir. Tavsiye ederim."

Bu beni hafifçe gülümsettiğinde elimdeki kalemle oynamaya baŖladım. Rıza Hoca otoritesini bozmadan bu tarafa doğru baktığında gözleri beni buldu. "Senin yerin neden değıŖti, Mine?"

Afalladım. Sınıftakilerin gözleri beni bulduğunda, "Öyle gerekti, hocam," diye konuŖabildim.

Sinan, "Bir sorun mu var, hocam?" diye sorduğunda gözlerim usulca Ahmet'in sırasına kaydı. Bana bakmıyordu. Bu artık can sıkıcı olmaya

başlamıştı. Sanki kötü bir şey yapmıştım. Gözlerimi oradan çevirdiğimde Rıza Hoca, “Hayır,” dedi. “Yıllardır Ahmet’le oturur. Şaşırdım.”

Sinan’ın zoraki bir şekilde gülümsediğini fark ettiğimde dizlerinin üzerindeki elini yumruk yaptığını gördüm. Bu beni telaşlandırmıştı.

Ahmet, “Şaşırilacak bir durum yok, hocam,” dedi. “Bazıları hak ettiği yerde.”

Yüzümde kocaman ve hemen beliren hayal kırıklığı Sinan’ın benden daha fevri davranmasına engel olamamıştı. “Ne diyorsun lan sen?”

Rıza Hoca, “Sınıftayız!” diye konuştu.

Ahmet buraya döndü. Yüzünde uzak bir mana gizliydi. Onca yıllık dostumun yüzüne bakmaya korkar olmuştum. “Gayet açık ne dediğim. Sen de bunu kanıtladın zaten.” Önce sınıfa sonra da Rıza Hoca’ya döndü. “Haberiniz vardır belki, hocam! Sinan ve Mine beraberler. Kutladınız mı?”

“Ne?” dedim şaşkınca. O kadar ama o kadar kötü hissetmişim ki kırgınlığım, kemiklerime bile batıyordu. Ahmet’in yüzünde gördüğüm o saf öfke ve kinin, onu bu kadar kendinden çıkaracağını düşünememiştim.

Sinan derhâl öne atılıp, “Ayıp ettin,” dedi. “Bir büyük açmıştın bizim için. Hatırlat, ileride kart yollayalım sana.” Öfkeyle fısıldadığında bunu sadece ben duydum. “Şerefsiz, piç!”

Ahmet, onun sözlerinin üzerine bir şey demediğinde kalbim deli gibi ağrımaya başladı. Rıza Hoca’nın gözünde ne konumda olduğum umurunda değildi ve bu onu ilgilendiren bir konu da değildi. Benim kırgınlığının sebebi Ahmet’ti. Nasıl olur da bu kadar büyütür ve marifetmiş gibi bir şeyler gevelerdi?

Rıza Hoca yüksek sesle bağırdı: “Okulda olduğunuzu unutuyorsunuz sanırım!”

Sonra buraya döndü. Bize baktı. “Kimsenin ne yaptığı beni alakadar etmez. Okulda olduğunuzu bilin, yeter.”

Sınıftaki homurdanmalar ve gözler usul usul üzerimizden çekilmeye başladığında Rıza Hoca elindeki tahta kalemin kapağını açıp, “Başlıyoruz derse,” diye komut verdi. Sinan’ın öfkesini, aldığı nefeslerden anlayabiliyordum.

Yüzümü Ahmet'in sırasına çevirdim. Bana baktı. İlk kez ondan uzak düştüm, ciddi manada onu tanıdığımı düşünmemeye başladım. Bana kaşları çatık bir hâlde bakarken dudaklarımda buruk bir tebessümle mırıldandım: "Yazık!"

Ders bitiminde elimi sakince çenemin altından çekip Sinan'a baktım. Gözlerime değil, çatık kaşlarıyla önündeki kitaba bakıyordu. Sinirliydi. Ben daha berbat bir hâldeydim. Ahmet'in böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Asla konduramamıştım. Kalbim ağrıyordu. Çok kötü hissediyordum.

"Onunla konuşacağım," diye mırıldandım. Ses tonum bir hayli kırık çıkmıştı.

Çatık kaşlarıyla derhâl yüzüme bakıp, "Konuşmayacaksın," dedi. Öfkesi hâlâ netliğini koruyordu. Ders boyunca ikimiz de ne yaptığımızı bilememiştik. O öfkeliydi ben ise üzgün.

"Konuşacağım," dedim inatla. Sesim daha belirgindi. "Derdini öğrenmem gerekiyor. Üstelik o benim yıllardır en yakınım..."

"En yakınındı!" dedi sert bir sesle. "Bu muydu karşılığı? Ne yapıyoruz lan biz? Neyimi beğenmiyor da bana canavar gibi bakıyor o herif?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizce. "İnan bilmiyorum, Sinan. Ben üzülüyorum. Gerçekten üzülüyorum."

"Onun için mi?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Evet. Bizim için de öyle... O böyle davranacak biri değil, anlıyor musun? Onunla konuşmam gerek."

"Konuş, tamam," dedi soğuk bir sesle.

Gözlerini gözlerimden çekerken ona bir adım yaklaştım. "Seni üzmem istemiyorum. Beni anlamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi tavrından ödün vermeden. "Sana karışamam."

Uzun uzun yüzüne baktım ve aramıza daha fazla mesafe örmeden oturduğum yerden kalkıp Ahmet'in sırasına gittim. Ela'yla konuşuyordu. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordum. Geldiğimiz noktaya hâlâ inanamıyordum. Gözlerini Ela'nın gözlerinden çekip yüzüme baktı. Suratında bana dair hiçbir iz görememiştım. En ufak bir tebessüm bile.

Bir şey söylemeden ayaklandı ve birlikte dışarı çıktık. Koridorun en sonundaki pencerelerin önünde durduk. Yüzümüze güneş vuruyordu ve gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Sakin kalmaya çalışarak boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım. “Neden?” diye sordum.

“Ne, neden?” diye sordu cevabını vermeden.

Soğuk soğuk güldüm. Bu hoşuma gitmemiştii. “Neden böyle bir şey yaptın, Ahmet? Derdin ne?”

“Bir derdim yok,” diye itiraf etti. “Yalan bir şey mi söylemişim?”

“Sana yalan söyledin demedim,” dedim. “Laflarımı çarpıtmaya kalkma lütfen. Sen biliyorsun sorduğum sorunun cevabını.”

Yüzüme sadece bakakaldığında saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp hızlı davranmaya çalıştım. “Sen benim dostumsun. Yıllardır en yakınımnda olan kişi sensin. Bu yaptığın o kadar yakışmadı ki... O kadar senden beklemezdim ki...”

“Seni uyardım,” dedi hızla. “*O çocuktan uzak dur*, dedim ama dinlemedin. Beni dinlemedin bile, bu mu dostluk?”

Hayretle gözlerimi irileştirdim. “Bu ne? Ben kalbimi bile dinletemedim ki... Ayrıca bir şey biliyorsun ama bunu benden gizliyorsun. Benim iyiliğimi istemiş olsaydın söylerdin. Kaçmazdın.”

“Kaçmak mı?” dedi yüzünü ekşiterek. “Kaç defa uyardım seni, Mine? O herif sana iyi gelmeyecek.”

Duraksadım ve derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. “Neden sevmiyorsun onu? Bir şeyler biliyorsun sen, söyle! Madem nefret ediyorsun, bir sebebi olmalı.”

“Serserinin teki,” diye konuştu çabucak. “Sana olduğu gibi davranmıyor. Gerçek Sinan değil o. Okulda farklı, dışarıda farklı. Psikopatın teki.”

“Ne diyorsun sen, Ahmet?” diye sordum. Sesimde bir tutam merak, bir tutam hayret vardı. “Ne psikopatlığı, Allah aşkına? Sinan gayet düzgün biri. Tamam, öfkeli biraz ya da daha farklı şeyler ama insan değil miyiz? Hangimiz tekdüze duyguların içinde varız ki?”

“Bahsettiğim şeyi anlamalısın,” diye directti. “O...” dedi doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi üzerinde düşünürken. “O seni üzecek. Bundan o kadar eminim ki.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Biliyorum ve görüyorum.”

“Ben neden göremiyorum?” diye sordum ve ekledim: “Ayrıca görsem ne olacak ki? Birini sadece mutlu olmak için sevmezsin. Onun yaşadığı acıyı paylaşmak için, kendi üzüntümüze ortak edip kederi hafifletmek için seversin. Hem ne olacaktı ki? Sinan’a bakıp, *bu çocuk beni üzecek belli, vazgeçeyim hemen* mi diyecektim? Ne kadar saçma! İnsan diline söz geçiriyor ama kalbe geçiremiyor işte. Beni anlamayı beklerdim sadece...” Sinan’ı seviyordum. Onu gerçekten çok seviyordum. Kimse kimseyi ömür boyu mutlu edemezdi, bu olanaksızdı. Zaten aşk da bunun için vardı ya. Aynı yerden kanamadıkça, aynı yerden ağlamadıkça yaşamışım sevmediğim birini, neye yararı vardı sanki? İçimde o kadar çok şey birikmişti ki susmak istemiyordum. “O beni üzecek mi? Üzsün ama bunu yaşayarak görmeliyim. O acıyı hissetmeliyim. Sevginin en güzel yanı da bu, biliyor musun? Bana ne hissettirirse hissetsin ondan geldiği müddetçe duygularıma sahip çıkmaya hazırım.”

“Üzülmeye bu kadar meraklı mıydın?” diye sorduğunda dişlerimi sıktım.

“Ben sabahtan beri ne anlatıyorum sana, Ahmet? Beni dinliyor musun sahiden? Biz dosttuk ya, biz dosttuk!”

“Sen benim kardeşimsin,” dedi sakince. “Sana zarar gelsin istemiyorum. Yine tekrar ediyorum. O çocuk sahte. Senin kalbine, aklına öyle bir girmiş ki gözün kimseyi görmüyor.”

“Bunu da az önce sınıfta bizi rencide edermişçesine konuşan dostum mu söylüyor?” Sustu. Ekledim: “Benim için okulun önündeymiş, hocanın önündeymiş bu yaşananlar, sorun değil. Sorun, senin tavrın. Beni öyle büyük bir hayal kırıklığına uğrattın ki diyecek bir şeyim kalmadı. Bakışlarından, sözlerinden kin akıyor ya, kin!”

“Nedenini biliyorsun.”

Sesimi yükselttim. “Allah’ım çıldıracağım!” Derin, bir hayli derin bir nefes aldım. “Senin onun hakkında ne düşündüğün benim için önemli çünkü değer verdiğim birisin ama bunu ifade etme biçimin yanlış. Onu şeytanmış gibi lanse ediyorsun resmen ya! Psikopatmış? Serseriymiş?”

Gülümsedim, gözlerim kızarmıştı. “Ama kalbi güzel ve sen bunu göremiyorsun. Mühim yok, ben görüyorum. Kalbi çok güzel onun.”

Kafasını öne eğdi. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama bundan vazgeçti. Ben devam ettim: “Senin bu zamana kadar birçok kız arkadaşın oldu, ben sana karıştım mı? Onlar çok mu düzgün insanlardı? Biri aldattı biri kazık attı...” Gözlerime baktı. “Kusura bakma, olanı söylüyorum. Senin gibi,” dedim. “Ela? Ela sırf ikimizin dostluğunu kışkandığı için bıraktı seni ama ben sizi hep destekledim, hatta onunla konuşmak bile istedim ama sen müsaade etmedin. Hangi gün gelip de sana kız arkadaşların hakkında yorum yaptım?”

Konuşmadı. Haklı olduğumu biliyordu.

“Şimdi ben... Birkaç hafta sonra on sekiz olacağım ve ilk kez birini sevmişim, birine karşı bir şey hissetmişim ama suçlu oluyorum onu sevdiğim için? Hem de bunu en yakınım söylüyor? Sadece söylese keşke... Gözlerine bakıyorum, benden nefret ediyorsun. Sebebi ne? *Sinan psikopat, Sinan adam değil*. Ee?” diye sordum boş boş. “Sen izin vermiyorsun diye kalbimi söküp atayım mı? Bugüne kadar seni kırdığımı gördün mü? Sana yanlışıma gördün mü? Görmedin.” Derin bir nefes alıp verdim. “Göremezsın de, görmeyeceksın de.”

Uzak uzak bakıyordu. Kalbim gerçekten acıyordu. Dostluğumuzun bitmesini istemiyordum ama o bunun için âdeta çaba harcıyordu.

“Çünkü ben Mine’yim. Sen beni kafanda istediğin gibi şekillendirebilirsin ama ben hâlâ aynı Mine’yim. Kalbimin birine ait olması, onu içindeki anılardan götürmez. Orada hâlâ sen varsın ve daima kalacaksın.”

“Onunla bir gelecek görüyor musun?” diye sordu sakince.

Duraksadım ve gülümsedim. Bu tebessüm Sinan içindi. Ona aitti. “Görüyorum,” dedim. “Onunla yaşamam gereken ne varsa yaşamak istiyorum. Anlamadığın nokta bu! Üzüleceksın diyorsun, evet benim iyiliğimi istiyorsun ama bunu engelleyemem. Birini sevmeden önce gelecekte neler olacağını göremiyoruz. Bırak üzüleceksem ben üzüleyim. Söz ağlamam omzunda!”

“Saçmalama,” dedi kestirip atar gibi. “Her zaman bana gelebilirsin.”

“Az önceki olaydan sonra her zaman diyebiliyor musun sahiden? Ben diyemiyorum. Ben senin gibi üzerine basıp geçemiyorum çünkü görmezden geldiğin şey benim kalbim.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Bir şey söylemedim. Kafamı salladım boş boş. “Onu sevmek zorunda değilsin,” dedim. “Ama onu benden uzaklaştırmama müsaade edemem. Bu kadarına hakkın yok. Ben bile kalbime hesap soramazken senin buna hakkın yok. Kusura bakma.”

“Öyle mi?” diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak.

Buz gibi güldüm. “Sana ne oldu böyle? Kalbini kırmayayım diye debeleniyorum ama aldığım karşılık bu mu? Az önce yaptığın şey için mantıklı bir açıklama bile yapmadın. Burada sana bir ton laf anlattım ama sen sadece kendi pencereden kendini aklama çabası içindesin. Gerçekten dostum olsaydın ufacık bir anlayış gösterirdin. Çok değil ufacık.”

“Sadece senin iyiliğini istiyorum, hepsi bu,” dedi. “Tamam, karışmıyorum sana. Susacağım artık. Umurumda bile değil. Yaşa ve gör.”

“Sağ ol,” dedim imalı bir hâlde. Ahmet benim bildiğim Ahmet değildi ama ondan geçemezdim. Bir şey olsa yine ilk ben koşardım yanına. Onun yaptığını ben ona yapmazdım.

Tavrımdaki kinayeyi anladığında boğazımı temizleyerek başka bir konuya yelken açtım. “O notların sahibi sen misin?”

“Not?”

“Bana uzun zamandır not geliyor. İçinde tuhaf tuhaf mesajlar.”

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Yeni haberim oluyor. Ben göndermiyorum. Hem ben neden göndereyim ki? Yüzün burada senin.”

Konuşmadım. Kaşlarını çatı. “Ne yazıyor peki?”

“Her şey,” dedim. “Bazen bir aşk notu, bazen arkadaş, bazen de öylesine biriymişim gibi.”

“Ben değilim,” dedi reddederek. “Her kimse o, ben değilim.”

“Anladım,” dedim başımı sallayarak. “Sadece sana da sormak istedim.”

Duraksadı ve burnundan soluyarak, “Ona sordun mu peki?” diye sordu.

Kafamı sağa sola salladım. “O da değil. Eminim değil.”

“Eminsen sorun yok,” diye güldü. Aşağılayıcıydı. İyi değildim ama kalbim ferahlamaya başlamıştı. Anlamamış olsa bile kendimi iyi ifade ettiğimi düşünüyordum. Gerisi tamamen onun problemiydi.

Saatime baktım, zilin çalmasına birkaç dakika kalmıştı. Kolumu indirip yüzüne baktım. “Ben kendimi sana anlattım. Beni anlamadıysan bilakis bu vakte kadar tanımadıysan diyecek bir şeyim yok. Görüşürüz.”

Konuşmasını beklemeden hızla sınıfa yürüdüm. Gözlerim kızarmıştı. Ellerimle gözlerimin altını sildim ve soluk alıp sınıfa girdim. Sinan elindeki kalemle oynuyordu. İfadesizdi. Beni görünce kafasını doğrulttu. Bir şeyler söyleyeceği vakit bunun olmasına müsaade etmeden yanına gittim ve başımı omzuna koyup, “Bir şey sorma, bir şey de söyleme,” dedim sakince. “Omzunu da çekme.”

Gözlerimi kapattım, kirpiklerim ağrıyordu. Göz kapaklarıma kırığı düşmüştü sanki. Sinan usulca başını başımın kenarına koydu. “Hiçbir zaman çekmeyeceğim, Mine,” diye mırıldandı. “Hiçbir zaman.”

Biliyorum.

Kalbini biliyorum ya, o bana yeter.

Bize yeter.

@ayisigikitap

1. 9

BILLIE EILISH ~ WILDFLOWER

Dershane biterken kitaplarımı toplamaya başladım. Ahmet’le ayrı yerlerde oturuyorduk. Bana bakmadan çantasını sırtlandı ve saniyeler içinde sınıftan çıktı. Gözlerimi devirdim ve kitaplarımı çantamın içine koyduktan sonra fermuarını kapatıp sağ omzuma takıp sınıftan ayrıldım.

Sinan’la buluşacaktık. Dershaneden çıktığım gibi onu görmem bir oldu. Hemen kapının orada beni bekliyordu. Sırtarak adımlarımı hızlandırdım ve uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına saklarken yanına gittim. Sıcacık bir gülümsemeyle bana sarıldığında kollarım derhâl sırtını kavradı ve başım göğsünün üzerindeki yerini aldı.

Bunu seviyordum. Ne olursa olsun günün sonunda onun kolları arasında olmak, negatif olan ne varsa alıp götürüyordu.

Birbirimizden ayrıldığımızda bana gülümseyerek baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. “Ne güzel bakıyorsun,” diye mırıldandım. “Kendimi çok ruhaf hissediyorum.”

“Severek bakıyorum,” dedi sakince.

“Ben de,” diyebildim. Birbirimize bakmaya devam ederken, “Bu arada geçen gün girdiğim deneme sınavı sonucum çok iyi geldi,” dedim. “Olacak sanki ha?”

Derin bir nefes alıp verirken kolunu omzuna attı ve saçlarımdan öptü. “Tabii ki olacak. Senin isteyip de yapamayacağın şey yok ki.”

Gülümsedim. Beni kendisine çekerken başım omuzlarının hizasında kalmıştı. “Bugün motoru getirmedi,” diye konuştu ileri doğru yürümeye devam ederken. “Yürüyelim, hem daha çok vakit geçirmiş oluruz.”

“Benim iki saatim var,” diye söylendim. “Annem soruyor sonra, ben de yalan söylemek istemiyorum.”

“İki saat,” diye tekrar etti. Ses tonu düşünceliydi.

Kaşlarımı çattım. “Sinemaya mı gitsek?”

“O zaman seni izleyemem,” diye itiraf etti.

Sırıttım. “Ben filmi izlerim, sen de beni izlersin.”

“Olmaz,” dedi gülerek. “Sen de bana bak.”

“Ay, tamam,” dedim sırtıma devam ederek. “Bakarım sana, gözüm gibi bakarım.”

Birlikte bir kafeye geldik. Pek aç sayılmazdım ama Sinan bana tatlı ısmarlamıştı. Şu cümle kadar tatlıydı. Portakal suyumun içindeki pipeti ağzıma götürdüğümde Sinan’ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissettim. Pipeti ağzımdan çekip, “Ya hem bakıyorsun hem de hiçbir şey yemiyorsun,” diye konuştum.

Önündeki sodayı gösterdi. “Yetiyor bu. Hem sen yemene devam et, gözüm doyuyor benim.”

“Bak ya,” dedim utanarak bakışlarımı kaçırırken. Sinan elini şakaklarına koyarken başını hafifçe sağa doğru yatırdı ve bana bakarken usulca esnedi. Pipeti ağzımdan çekip yüzüne baktım. “Uykunu mu alamadın?”

“Biraz,” diye mırıldandı. “Ama zaten yeni bir şey değil. Pek uyumam ben.”

“Günde kaç saat uyuyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Dudaklarını sarkıtıp gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Üç ya da dört.”

“Anlamadım?”

Hâlsiz bir biçimde güldü. “*Three or four.*”

Gözlerimi devirip yüzümü ekşittim. “Yapma şunu!”

Bir şey demeden gülümsemeye devam etti. Midemdeki his yok olurken yeniden yüzüne baktım. “Sinan ciddi neden bu kadar az uyuyorsun?” diye sordum.

Beni duymazlıktan gelip boştaki elini yüzüme götürerek hemen omuzlarımın aşağısına inen saçlarımla oynamaya başladı. “Saçların çok güzel.”

“Teşekkür ederim ama konumuz bu değil ki.”

“Sen de çok güzelsin.”

“Uyku problemin mi var?”

Omzunu silkti ve saçlarımla oynamaya devam etti. “Bilmiyorum. Uzun zamandır böyleyim. Çok uyuyamıyorum.” Daha sonra derin bir nefes alıp elini şakağının altından çekip kafasını doğrulttu. “Ya sen boş ver benim uykumu, idare ediyorum.”

“Görüyorum,” dedim gözlerimi kısarken. “Ama bugün sanki hiç uymamış gibisin.”

“Eh,” dedi dudağının kenarını kıvrarak. “Seni düşünmekten gözlerime uyku girmiyor.”

“Hı,” dedim keyifle alay ederek.

“Ne hı?” diye karşılık verdi. Onun da tavrı benden farklı değildi. Gülererek başımı öne eğdim ve tatlı kaşığımlı önümdeki tatlıya daldırıp kaşığı Sinan’ın ağzına uzattım. Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Yemem ki ben.”

Israr ettim. “Döverim.”

Bana hayretle bakıp güldü. “Döv.”

“Bak, ölürüm.”

“Ben de sana.”

“Ya Sinan!” dedim ciddi kalmaya çalışarak. Pes etti ve ağzını kaşığa yaklaştırıp açtı. Kaşığı ağzına soktuğumda tatlıyı yedi. Yüzünde muzip bir tebessüm yer edindiğinde sırttım ve onu izledim.

“Yalnız,” dedi boğazını temizlerken. “O kaşıkla yemeye devam edebilecek misin?”

“Niye etmeyeyim ki?” diye sordum saf saf. Sonra da kaşığı tatlı tabağına batırdım. “Allah korusun, vebalı mısın sanki?”

“Yok da,” dedi sakince. “Hani bazı kızlar tiksindir ya...”

Omzumu silktim ve güldüm. Kaşığı ağzıma doğru götürürken gözlerine bakıp kendimden emin bir hâlde konuştum. “Ben senin bildiğin kızlar değilim, oğlum.”

Güldü. Güldüm ve kaşığı ağzıma soktum. “Eyvallah, Rüstem abi.”

Bu sözü beni iyice güldürdüğünde az kalsın yediğim şey boğazımda kalacaktı. Meyve suyumu çabucak içime çekerken Sinan telaşla, “İyi misin?” diye sordu.

Kafamı salladım ve pipeti ağzımdan çekip derin bir nefes alıp verdim. “İyiyim,” dedim çaresizce sonra güldüm. “Aptal mısın ya? Güldürülür mü öyle?”

Yüzündeki telaşlı ifade silinirken elini omzumdan çekti ve göğüs kafesindeki boşluğu dışarı verdi. “Ben aptalım da sana bir şey olmasın.”

“Deme öyle.”

Gözlerini kapatıp açarken fırsattan istifade onu izledim. Akşama kadar izleyebilirdim onu. Sahi, akşam demiştim, vakit de geçiyordu. Kafenin çıktığından sonra el ele tutuşarak yürümeye devam ettik. “Şu ilerdeki parka gidelim mi?” diye sordu. “Biraz daha otururuz.”

Dudaklarımı büktüm ve yüzümü semaya doğru kaldırdım. “Hava kararıyor ama oturalım biraz.”

“Kendimi bayağı özel hissettim bak,” dedi parmaklarımı severken.

O esnada yürümeye devam ettik. “Zaten özelsiniz, Sinan Bey.”

“Siz de öyle, Mine Hanım.”

Az sonra ilerdeki parkın sakın bir köşesine geçip oturduk. Sinan kolunu omzuma attığında öylece ileriye izlemeye başladık. İleride ne vardı? Hiçbir şey. Sadece küçücük bir su havuzu vardı. Sorun değildi ki... Onunla aynı yere baktığım müddetçe her yer dünyanın en güzel yeriydi.

“Pazartesi matematik sınavı var,” diye söylendim. “Ama sanırım bu sınavları bile özleyeceğim. Okul bitiyor ya.”

“Boş ver,” diye gülümsedi. “Biz nasılsa hiç ayrılmayacağız.”

“Hiç mi?” dedim hevesli bir hâlde yüzüne bakarken.

Yüzüme baktı ve kaşlarını yukarı kaldırdı. “Hiç.”

Gülümsedim. O da gülümsedi. Yeniden önümüze döndüğümüzde o sırada birkaç metre uzağımızdan bir çocuk bu tarafa gelmeye başladı. Yaşı sanırım bizimle aynıydı ve bana bakıp hemen gözlerini çekti. Aldırış etmedim fakat Sinan bu noktayı yakalamıştı. “Sana mı baktı o herif?”

“Hangi herif?” dedim bilmezlikten gelerek.

Gözleriyle çocuğu işaret etti. “Şu!”

Gösterdiği yere baktım. “Yok, canım,” dedim. “Bakmadı.”

Kafasını kararlı bir biçimde aşağı yukarı salladı. “Baktı, baktı. Gördüm.”

“Sinan, *bakmadı*, diyorum.”

Kolunu omzumdan çekip ayağa kalktığında onunla birlikte ayaklandım. “Nereye?” diye sordum.

Beni duymadı ve çocuğun peşine düştü. “Bekle sen, sakın gelme.”

“Sinan?” diye uyardım onu yüksek sesle.

Birkaç saniye gözlerimiz buluştuğunda bakışlarından ateş çıktığını gördüm. Bu beni bir hayli ürkütürken dişlerini sıktı. “*Sakın gelme*, dedim sana!”

Yutkunamadım. Olduğum yerde kalakaldım. Yüzümdeki mimikler yavaşlamıştı ve ben ona bakmaktan başka bir şey yapmıyordum. Hemen birkaç saniye sonra çocuğu kendine çevirdi ve sağlam bir kafa attı. Ellerim ağzıma gittiğinde çığlığımı bastırmak istedim fakat bunu çok az başarabilmişim.

Çocuk yere düştüğünde Sinan üzerine çullandı ve ona ardı ardına yumruklar atmaya başladı. Bir yandan deli gibi yumruk atıyor, diğer yandan fütursuzca küfrediyordu. *Korkunçtu... Hâli korkunçtu*. Ellerimi ağzımdan çektim ve her ne kadar şu an sağlıklı bir ortamın içinde olmadığımı bilsem de yanına gittim.

“Sinan!” diye bağırdım. Beni duymuyordu. O kadar delice ve gözü dönmüş bir vaziyette dövüyordu ki çocuğu, yüzündeki kanlar ve çizikler hemen kendini belli etmeye başlamıştı bile. Çocuk kendini savunamayacak bir hâldeydi. Sinan ise kendini kaybetmişçesine çocuğu dövüyordu.

“Sinan, ne yapıyorsun?” diye bağırdım. Ağlamaya başladım. Etrafıma baktığımda birkaç insan ve seyir hâlinde giden araba dışında bir şey göremedim. İnsanların umurunda bile değildik. Bundan vazgeçtim ve burnumu çekip Sinan’a yaklaştım. Ellerim titriyordu. Sağlam değildi. O da değildi. Onu daha önce hiç bu kadar deli görmemiştim.

“Ölecek çocuk,” diye dokundum koluna.

Beni geriye doğru itti. “Ölsün!”

Kendimi toparladım ve daha güçlü bir hâlde yaklaştım yanına. Korku bedenimi ele geçirmeye başladığında beraberinde endişeyi getirmişti. “*Ölecek*, diyorum,” diye uyardım onu. “*Ölecek!*” Bir yandan da deli gibi ağlıyordum. Beni duymadığında derin bir nefes aldım ve tüm gücümü kullanarak ellerimle onu diğer yana ittim.

Çocuğun üzerinden düştüğünde afalladı. Ben de yere kapaklandım. Yerdeydik fakat bu umurumda bile değildi. Çabucak toparlandım ve çocuğa baktım. Öksürerek derin derin nefesler almaya başladı. Kalbim çığı-rından çıkmışçasına atıyordu. Kalbim ağzımın içindeydi sanki. Nefesim bu kadar ritim değişimine uğramazdı yoksa.

Sinan yanımdaydı ve ne hâlde olduğuna bakamıyordum. Onun da aldığı nefeslerin sayısını ve derinliğini hissediyordum. Bu beni mahvediyordu.

Çocuk diğer tarafa döndü ve öksürerek ayağa kalkmaya çalıştı. Çaresizce onu izledim. Güçlkle ayağa kalktığında elini yüzüne götürdü ve harabeye dönen suratına dokundu. Elindeki kanlara bakıp derin derin nefesler almaya devam ederken Sinan'a baktı. "Bittin oğlum sen! Doğduğuna pişman edeceğim seni!"

Ürkek, korkak ve endişeli bir biçimde çocuğun yüzüne bakarken geri geri giderek bizden uzaklaştı. Gözlerim kurumamıştı. Tenim ıslaktı. Yutkunarak Sinan'a baktım. Boş boş yere bakıyordu. Bir şey söylemeye korkuyordum çünkü beni korkutuyordu.

"Sinan," diye mırıldandım geri geri giderken. Yanına yaklaşamıyordum bile.

"Ben ne yaptım?" diye sordu kendi kendine. Kaşlarımı çattım ve ağzım açık ona baktım. Devam etti: "Ben ne yaptım? Ben ne yaptım?" Gözleri beni buldu. "Ben ne yaptım, Mine?" Ağlamaya başladım ve dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sağa sola salladım. "Ben öldürecektim onu. Katil mi olacaktım?"

"Sinan, sen..." diye ağladım çaresizce. Hayatı, anı sorguluyor gibiydi. Ondak giderek uzaklaşıyordum.

"Ne yaptım lan ben?" diye bağırdı. Titredim. Gözleri yeniden beni buldu. "Korkuyor musun benden?"

"Sinan..." diyebiliyordum sadece. Aklımdan ve kalbimden bir sürü şey söylemek geçiyordu ama korkuyordum işte.

"Ben de korkuyorum kendimden." Konuşmadım. Bakışlarında buram buram telaş vardı. "Ben hastayım."

"Ne?" diye döküldü dudaklarımdan çaresizce.

Başını salladı. “Evet. Ruh hastasıyım. Doktorlar adına başka bir şey diyor ama.”

Birileri tam şu anda zihnime bir şeyler geçirmeye başladı. Bu bir iğneydi ya da raptiyeydi, bilmiyorum ama çok acıyordu.

Sinan’ın çaresiz ve o kadar da uzak bakışları beni iyice ağlatmaya devam ederken ellerini kafasına koydu ve saçlarını sıktı. Korkuyla gözlerimi açtım. “Sinan, yapma.”

Beni duymuyordu.

“Ben hastanın tekiyim,” diye tekrar etti saçlarını çekerek. Dehşet içerisinde onu izliyordum. Hayatımda bu kadar ürktüğüm ve ne yapacağımı bilemediğim bir anım olmamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığımda bana baktı. Yüzü kızarmıştı ve bakışlarındaki manayı çözememiştim. “Gidecek misin?” diye sordu. Sesine sarılmak istedim çünkü o kadar ihtiyacı vardı ki bana.

Bir şey diyemedim.

“Sana *dur* diyemem, Mine,” dedi ellerini saçından çekerken. “Çünkü Sinan bu. Sinan bundan ibaret. Ben kendini frenlemeye, bu içimdeki her neyse onu bastırmaya çalışan ama en ufak bir olayda canavara dönüşen aciz herifin tekiyim... Gideceğim dersin seni durdurmam.”

Gidemem ki. Nasıl giderim?

İnip kalkan göğsüm, sırılıslam olmuş yüzüm ve zırıl zırıl titreyen bedenimle karşısında durmak öyle zordu ki... Yanına gidememek öyle zordu ki...

Toparlanmaya başladı. Onu izledim. Yavaş yavaş ayağa kalktığında kızarık gözleri ve dağılmış bedeniyle bana baktı. Ağlamaya devam ediyordum. “Ben buyum, Mine. Bu beni mahvediyor. Annem bile benden uzaklaşıyor. Etrafımda kimse yok. Bir sen bir de babam var... Babam beni bırakmaz da,” dediğinde cümlemin devamını getiremeden kafasını yere eğdi ve eliyle yüzünü kapattı.

İçim gidiyordu.

Bir müddet öylece bekledi ve yeniden gözlerime baktı. Aramızda belli bir mesafe vardı. Ne o bana geliyordu ne de ben ona gidiyordum. “Seni kandırdığım için üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bu hastalığı ben istemedim

ama ne yapabilirim ki... Elimden hiçbir şey gelmiyor. Yemin ederim çok uğraşıyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor.”

Sadece onu dinlemek istiyordum. Konuşursam belki söylememem gereken bir şeyi söyledim ve bu onu da beni de darmadağın ederdi.

Güldü. “Arkadaşını haklı çıkardım.”

Umurumda bile değil ki.

“Uyku problemleri, sinir problemleri ve daha bir sürü saçma şey,” diye izah etti. “Beni ben yapan ve bunlar olduğu müddetçe kendimden nefret ettiren her şey... Ben bir hastayım. Ruh hastası. İnsanların bana nasıl psikopat gibi baktığını tahmin bile edemezsin ve senin de bana böyle bakmandansa ölmeyi yeğlerim çünkü bu yaşadığım, ölümün diğer yanı. Bu...” Konuşamadı ve başını yeniden öne eğdi. “Elimde olmadan insanlara ve kendime zarar veriyorum... Ama sana vermem, veremem.” Yüzüne bakamıyordu ama baktı sonra. “Çok üzgünüm, böyle olsun istemezdim.” Dudağının kenarını kıvrıdığında öyle bir acı yayıldı ki etrafa, kokusu ciğerlerime sindi ve orayı çürüttü. “Senin sevdiğin Sinan, bu Sinan değil. Sen okuldaki Sinan’ı seviyorsun çünkü oradaki Sinan kendine sahip çıkabiliyor, oradaki Sinan daha sağlam ama bu Sinan bu... Ben sana mutluluk vadedemem. Seni geberecek kadar çok seviyorum ama benim yanımdayken tedirgin bir hayat sunarım sana. Buna hakkımı yok.”

“Buna sen karar veremezsin,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım daha seyrek ve yavaş akmaya başlamıştı.

Omzunu silkti. “Bu seferlik öyle olsun, beni affet olur mu?”

“Hayır,” dedim kararlı bir sesle. “Ne sanıyorsun ki? Senden korkup kaçacak mıyım? Herkes gibi sana sırt mı çevireceğim? Ne sanıyorsun Sinan?”

Gözleri parladı. Kaşlarını çatı ama bu ifade sanki umuda göz kırpmıştı. “Benden kaçmayacak mısın? Terk etmeyecek misin annem gibi?”

“Hayır,” dedim kafamı sağa sola sallarken. Yıkılacak gibiydim ama güçlü durmaya çalışıyordum. “Bu senin elinde olan bir şey değil ki. Hasta olman ya da her neyse işte... Seni kötü biri yapmaz, seni canavar da yapmaz. Sen hâlâ benim sevdiğim genç adamsın, sen hâlâ benim Sinan’ımsın. Sen kötü biri değilsin.”

Elini yüzüne götürdü ve kafasını yeniden eğdi. Omuzları sarsılmaya başladığında ağladığını hissettim ama bu sarsılma çok hafifti. Ona adım adım yaklaşmaya başladım. İçimdeki korku bir düşüyor bir azalıyordu. Az sonra tam karşısında durdum. Ellerimi ellerine uzattığımda onlara dokundum. Buz gibiydi.

“Sinan, gözlerime bak,” dedim onu zorlamadan. Burnunu çekti ve ellerini yavaşça yüzünden indirdi.

Ağlıyordu.

Ellerimi çenesine götürdüm ve yüzünü kaldırdım. Gözlerime baktı. İçim paramparçaydı. “Ben senden gitmem,” diye fısıldadım. Sonra parmaklarımın ucunda hafifçe yükselip gözlerinin altından, gözyaşlarından öptüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kendimi geri çekerken ayaklarımı yere bastım ve yutkundum. İkimiz de ağlıyorduk. “Özür dilerim,” diye fısıldadı gözlerime bakarken. Sesi kupkuruydu. “Özür dilerim, doğru bir insan olamadığım için.”

“Hayır, hayır,” dedim bunu reddederek. Ellerimi yüzüne götürdüm. “Sen yanlış biri değilsin. Sen yanlış biri değilsin.”

Gülümsemeye çalıştı ama gülümsedikçe acı çekiyordu, bunu hissedebiliyordum. Elimi dudaklarının üzerine götürdüm. Parmaklarımı öptü. Gözlerimi kapattım ve ona biraz daha yaklaştım. Bana sarıldı ve dudaklarını kulağıma doğru yasladi. “Biliyor musun?” diye sordu sakince. “Beni senden başkasının sevmeye cesareti de yüreği de yetmezdi zaten.”

Başımı göğsüne yasladi ve ona sımsıkı sarıldım. İyi olacaktı. Ben yanında olduğum müddetçe iyi olacaktı. Belki ona yetemeyecektim ama yanında olursam verdiği hasarlar daha az olacaktı. Yanında olursam elini attığında tutunacak bir dalı olacaktı.

“Seni seviyorum, Mine,” diye fısıldadı narin bir sesle fakat hüznü, sesine de yansımıştı.

Tekrar ettim. “Seni seviyorum, Sinan. Ne olursa olsun sevmeye devam edeceğim.”

İnsan sevilmeli.

Ne hastalığı ne de sağlığı önemli.

İnsan sevilmeli çünkü sevgi bize ilaç gibi gelmeli.

2.0

TAYLOR SWIFT ~ CARDIGAN

“Karakterleri Süreyya Bey, Suat Hanım ve Necip olan kitabın adı?”

“*Eylül*,” diye yanıtladım. Sinan not defterimi bakmadan ekledi: “Peki, ya yazarı?”

“*Mehmet Rauf* tabii ki.”

“Aferin,” dedi defteri sıranın üzerine koyarak. “Dersi geçtin. Yüz.”

Güldüm. “Dalga geçme be.”

“Dalga geçmiyorum ki.”

“Tamam, hadi bir kez daha tekrar edelim,” dediğimde bıkkınlıkla gözlerini devirerek yüzünü sıraya gömdü. “Güzelim zaten sabahtan beri tekrar ediyoruz. Tamam, en iyisi sensin, zehir gibi ezber yapmışsın. Tamam, sensin.”

“Ya,” diye kızdım kaşlarımı çatarak. “Az sonra sınava gireceğiz, farkında mısın?”

Kafasını aşağı yukarı hareket ettirdi. Gülümsedim ve başımı sırtına yaslayarak saçlarını sevmeye başladım. Sınıfta birkaç kişi dışında kimse yoktu. Zaten çok da mühim değildi, kimse umurumda bile değildi artık. Sadece o iyi olsun, o mutlu olsun bana yeterdi.

“Sinan,” diye mırıldandım sakince.

“Hım.”

“İyisin, değil mi?” dedim. Ellerim narince saçlarının arasında gezinmeye devam ettiğinde kıpırdandı ve ben de kafamı sırtından kaldırmak zorunda kaldım.

Yüzüme baktığında saçlarının birkaç telini düzelttim. “İyiyim,” dedi kafasını aşağı yukarı sallayarak. “Daha iyiyim.”

Sıranın altında duran elini tuttum. “Hep iyi ol, ben hep seninle olacağım çünkü.”

“Hep mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Hı hı.”

“Eyvah,” dedi gözlerini kısıp gülüşünü genişleterek. “Düşüyorum.”

“Salak,” diyerek vurdum yanağına hafifçe. Gülüşü bir an olsun silinmedi dudaklarından ve beraber gülmeye başladık. O esnada içeri Ahmet ve Ela girdi. Ahmet’in gözleri birkaç saniyeliğine üzerimizde gölgelendiğinde Sinan’ın bakışları anında çatıldı. “Bakma öyle,” diye mırıldandım gözlerine bakarak.

“Bakmıyorum öyle,” dedi bana bakıp. “Sadece beni sürekli sana şikâyet edip abuk sabuk ithamlarla beni senden soğutmuş olması...” Sertçe sordu. “Katlanamıyorum buna. Buna gerçekten dayanamıyorum.”

“Ama olmadı ki,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Bak senden soğumadım, uzaklaşmadım bile...”

Sustu. Gözlerimin içine baktı güzel gözleri. Ona bir şey sormak istiyordum fakat yeri miydi bilmiyorum ama yine de oldukça merak ediyordum. “Sinan sana bir şey sorabilir miyim?” diye mırıldandım sadece ikimizin duyacağı kadar.

“Sor,” dedi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Evet, sanırım tam şu an kalbimde minik bir zelzele meydana geldi fakat konumuz bu değil. Neyse...

“Böyle olduğunu, yani bu yaşadığın her neyse... Bana en başından neden söylemedin?”

Çok acımasızca bir soru değildi çünkü kalbini kırmaya korkuyordum. Onu kendimden bile sakınıyordum. Zaten incinmiş bir yüreği vardı, bir çizik de ben atmak istemezdim.

“Benimle olmazdın, kaçırdın,” dedi düz bir sesle. Hissizdi.

Kaşlarımı çattım. “Kaçsaydım yine kaçırdım ki,” dedim. “Yanlış düşünmüşsün.”

“Ama ben düşündüm ki,” dedi saf ve kırık bir sesle. Böyle insanın içine akıyordu ruhu. “Seni annen bile görmek istemiyor, bırakıp gitti işte... Bu kız neden seninle olsun, Sinan?”

Kalbim ağrıdı. Sözleri kalbimi ağrıtabilecek kadar ağırdı.

“Ama Sinan salak çıktı,” diyerek güldü gözleri dolu dolu. Zaten böyle tebessümler daha çok can yakmaz mıydı? Gözlerin dolar ve aniden gülersin ya... Hah! İşte bu yıkılışın resmi. Hatta bu bir resimden daha öteydi. “Sinan herkesi annesi gibi sandı, ne kadar salaktı.”

“Sinan çok güzel bir adamdı,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Ve bu kız, iyi ki kalbini ona sakladı. İyi ki kalbi onun için attı. Salak Mine, salak Sinan’a âşık oldu...”

Gülümsedi. Ona eşlik ettim.

Sanırım yeryüzündeki en güzel, en salak insanlardık.

Ders başladığında Ferhan Hoca elinde bir miktar beyaz kâğıtla içeri girerek, “Hemen sınav düzenine geçiyoruz,” diye konuştu. Sıramın üzerinde duran not defterini çantama koyarken, “*İnce Memed, Yaşar Kemal,*” diye mırıldandım. Ekledim: “*Karartma Geceleri... Karartma Geceleri...*” Yazarı unuttunca Sinan kulağıma yaklaşıp fısıldadı: “*Rıfat Ilgaz.*”

Derin bir nefes alıp verdim. “Ay, unuttum bir an.”

“Normal,” dedi. “Çorba oldu kafan çorba.”

Çantamın fermuarını kapattım ve önüme döndüm. Ferhan Hoca kâğıtlarını dağıttıktan sonra bize bakıp, “Birbirinize sırtınızı dönün,” dedi.

Sinan bana baktı. “Ben sana asla sırtımı dönmem.”

Ayağımla ayağına vurup gülmemek için kendimi tuttum. Ferhan Hoca’nın uyarısıyla sınav başladığında kâğıdımla muhatap oldum. Soruları sakince kendimden emin bir hâlde çözmeye başladım. Çok da zor değildi, bir zahmet olmasındı zaten. Ayrıca Sinan’ın dediği kadar vardı. Kitabı resmen yalayıp yutmuştum ve bu karşılıksız kalmamalıydı.

Sinan benden önce sınavını bitirdiğinde sınıftan dışarı çıktı. Ondan yaklaşık beş dakika sonra ben de dışarı çıktım. Hemen köşede kalorifer peteklerinin orada beni bekliyordu. Sırta sırta yanına yürümeye başladığımda bana doğru geldi. “Kantine inelim, gel,” dedi. “Sana kahve ısmarlayayım.”

“Hım,” dedim gözlerimi kısarak. “Güzel fikir. O zaman ben de sana soda ısmarlayayım.”

“Benim canım bir şey istemiyor,” dediğinde çoktan kantine doğru yürümeye başlamıştık. Az sonra kantine indiğimizde Sinan bana kahve yerine limonlu soda aldı. Zil henüz çalmamıştı ve beraber arka taraftaki

yerimize doğru yürüdük. Yan yanaydık ve bunun hissi bile içimi sıcacık ediyordu.

Sodamdan bir yudum içtikten sonra ona uzattım. “İçmek ister misin?”

“Şimdi içersem dolaylı yoldan öpüşmüş mü olacağız?” diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım ve yanaklarımdaki o minik terleme hissini bastırmaya çalıştım. “İçme,” dedim sodayı geri çekerken. “Ben içerim.”

“Yarasın, yarasın.”

Gülerek sodadan bir yudum alırken Ahmet ve Ela’nın bu tarafa doğru yürüdüğünü gördüm. Ela bir şey anlatıyor, Ahmet ise ona gülüyordu. Hemen sonra Ahmet’in gözleri, gözlerimi bulurken tavrına son verdi ve gülmeyi kesti. Bakışları karardı. Ela ise olan biteni anlamak için bu yöne baktığında gözlerimi çabucak oradan ayırdım.

“Kalkalım mı buradan?”

Sinan, “Daha yeni geldik,” dedi.

“Olsun, sınıfa çıkalım biz, hadi,” dedim huzursuzca. Her an bir şey olacakmış gibi geliyordu. Sinan bu duruma anlam veremeyerek ayaklandı ve arkasını döner dönmez Ahmet’le karşılaştı.

“Ha!” dedi soğuk soğuk. “Şimdi anladım.”

“Sinan, sınıfa çıkalım,” dedim çabucak. Artık ona karşı daha hassas olmam gerekiyordu. Ahmet’in ona karşı olan söylemlerini duyduktan sonra sinirinin katbekat arttığını biliyordum.

“Çıkıyoruz,” dedi dik bir sesle. “Oturur musun yerine?”

“Zil çalacak zaten.”

“Çalsın.”

“Sinan, yapma.”

Güldü ve bana baktı. “Bir şey yapmıyorum ki.”

Ahmet ve Ela’nın gözleri üzerimizden çekildiğinde Sinan’ın sert bir biçimde soluk alıp verdiğini duydum. Ona gerçekten ciddi manada dış biliyordu ve bu canımı epeyce sıkıyordu. Her ikisi için de geçerliydi bu. Ahmet’i silemezdim, silmemiştim de. Kaldı ki ikisinin de incinmesini istemiyordum. Biri canımdı, biri zaten canımdan öteydi. Ahmet, canımı yaralasa da bazı dostlukların bağı kolayca koparılmazdı.

Varsın benden nefret etsin, ne yaparsa yapsın onu buruşturup bir kenara atamazdım çünkü dostluğumuza saygım vardı.

Sinan, “Elimde kalacak yemin ediyorum,” diye konuştu Ahmet’in arkasından.

Koluna dokundum. “Boş ver. Ne konuşmuştuk? Biz beraberiz, önemli olan bu.”

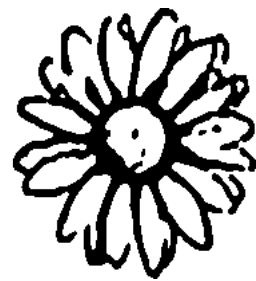
“Sana benim hakkımda söylediği şeyleri silip atamıyorum, Mine,” dedi gözlerimin içine bakarken. “Herif batıyor ya batıyor!”

Sıkıntılı bir nefes alıp verdiğimde kafamı öne eğdim. Parmaklarımı sodanın camına vurarak ritim tutmaya başladım. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. “Al işte, sodayı içemedim doğru dürüst.”

Bir şey söylemezken oturduk ve hiç konuşmadan öylece birbirimizin suskunluğunu dinledik. Bazen konuşmamak daha iyi geliyordu ruhlarmıza. Bunun farkındaydım.

İçeri zili çaldığında elimdeki sodanın şişesini çöpe attım. Birlikte sakın sakın okul kapısına doğru ilerlediğimizde duraksadı ve cebinde titreyen telefonuna uzandı. “Ne oldu?” diye sordum kaşlarımı çatıp yüzüne bakarak.

Ekrandaki numaraya bakıp, “Bilmiyorum ki,” dedi. Ardından gözlerini üzerimden ayırmadan telefonu açıp kulağına götürdü. Sakince onu izlemeye başladığımda yüzündeki ifade saniyeler içinde elle tutulur bir acıya dönüştü. Kalp atışım hızlandı. Gözlerinin akı kızarmaya başladığında yutkunarak şöyle dedi: “Babam...”

Ne ara ne olmuştu, bilmiyorum ama biz kendimizi bir hastanede bulmuştuk. Sinan’a bir telefon gelmiş ve onunla hiç sorgusuz sualsiz bir şekilde okuldan ayrılmıştık.

Babası kaza yapmıştı. Şu an ameliyattaydı.

Biz de ameliyathanenin önünde bekliyorduk.

Sinan o kadar çaresizdi ki gözlerine bakmaya korkuyordum. O kadar ürkekti ki duruşu, ellerimi uzatamıyordum bile. Ağlamıyordu ama ağlasa daha az canı yanardı. Suretinde boş bir tablo, bomboş bir hissizlik vardı ama hiçbir boşluk bu kadar dolu hissettiremezdi.

“Sinan,” diyerek baktım gözlerine. Ayaktaydı, ayaktaydım. Omzunu ameliyathanenin kapısına yaslamış, öylece bekliyordu. “Sinan, baban iyi olacak,” dedim. “Biliyorsun, değil mi?” Ona ne iyi gelir, ne söylersem iyi gelir bilmiyordum. Bilsem bile ne söylersem söyleyeyim iyi geleceğini sanmıyordum.

Ben ağlıyordum ama o, gözyaşlarımı görüp de kızmasın, üzülmesin diye bunu saklıyordum fakat bu o kadar zordu ki... Becerebildiğimden bile emin değildim.

“Sinan, lütfen yapma böyle,” dedim titreyen sesimle.

“Babamı da kaybedersem nasıl yaşayacağım?” diye sordu buz gibi ama yüreğimi yakan bir sesle. Kafamı öne eğdim ve dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum. Devam etti: “Onu da kaybedersem nasıl nefes alacağım?”

“Deme öyle,” diye yakındım kısık sesimle. “Baban iyi olacak, biliyorsun. O seni bırakmaz.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum,” diyerek kafasını salladı belli belirsiz. Yere bakıyordu. Ellerimi koluna degeceğim sıra hızla kendini geri çekti ve hastanenin duvarını yumrukladı. “Lan niye kimse bir şey demiyor bana? Kaç saattir içeride babam! Niye kimse çıkıp iyi demiyor, niye?”

“Sinan,” diye ağlamaya başladım çaresizce. Yine o anlardan birini yaşıyordu. Elini hiç acımadan hastanenin duvarlarına vurmaya devam ederken korksam bile onu kendime çekmeye çalıştım. “Yapma.” Eli acıyordu, hissediyordum. “Sinan, lütfen yapma.”

Alnını duvara yasladı ve derin derin nefesler almaya başladı. Yanında durdum, ellerimi saçlarına götürdüm. Ağlıyordum ve artık bunu saklayacak gücüm olmadığını biliyordum. Elleri titriyordu, kalbini düşünemiyordum bile.

“Mine,” diye fısıldadı.

“Efendim?”

“Babamı da kaybedersem ölürüm ben.”

“Şşşt!” diye sarıldım boynuna. “O ölmeyecek, tamam mı? İnan bana ölmeyecek o.”

Sarıldık. Yüzümü boynuna gömdüm. Kolları beni sımsıkı çevrelerken iç çektiğini duydum. Kahroldum. “Ama kimse bana bir şey söylemiyor

ki...” diye mırıldandı boğuk boğuk sesini işitirken. “Kimse çıkıp, *baban çok iyi Sinan*, demiyor.”

“Diyecekler.”

“Üç saattir bu haberi bekliyorum, ne zaman diyecekler?”

“Bilmiyorum,” diye konuştum gözlerimi sıkıca kapatıp burnumu çekerken. Ben hayatımda bu kadar kötü hissetmemiştim. Ben hiç kimseyi böyle bir korku içinde, kollarımın arasında görmemiştim. Öyle bir arafta kalmıştı ki ne gülebiliyor ne de ağlayabiliyordu. Çaresizlik, acının kardeşi olmuştu.

“Ama o iyi haber gelecek,” dedim gücümü toplayarak. “Bunu biliyorum.”

Bir şey demedi ve bana sarılmaya devam etti. O sırada ameliyathanenin kapısı açıldı ve biz hızla birbirimizden ayrıldık.

Sinan telaşlı bir şekilde, “Ne oldu? İyi mi babam? Görebilecek miyim onu?” diye sordu.

Doktor bey yüzündeki beyaz maskeyi çenesinin altına doğru iteklediğinde ellerimi ağzıma götürmem bir oldu çünkü yüzü asıktı. Kalbim ağrıyordu, kalbim aşırı ağrıyordu.

“Biz elimizden gele-”

“Deme!” diye konuştu Sinan titreyerek. “Yalvarırım, deme öyle.”

“Üzgünüm, babanız çok kan kaybetmiş. Hastaneye geldiğinde bilinci kapalıydı ama...”

“Yok,” dedi Sinan geri geri çekilip gülmeye çalışarak. Ağlıyordum. Deli gibi ağlıyordum. Devam etti: “Şaka bu, değil mi? İki gün sonra doğum günüm var benim. Babam bana şaka yapıyor, biliyorum. Şimdi çıkacak o kapının arkasından,” deyip ameliyathaneye girmeye çalıştı ama Doktor bey onu tuttu.

“Sinan,” diye fısıldadım korkarak. “Sinan...”

Doktor bey, Sinan’ı önüne aldığı anda onun gözlerine baktı. “Biz elimizden geleni yaptık ama maalesef... Çok üzgünüm.”

Sinan konuşmadı.

Sinan sadece doktorun gözlerine bakmakla yetindi.

Doktor bey saniyeler sonra yanımdan ayrıldığında yaşlı gözlerimle Sinan'a baktım ama o kadar kötüydü ki baktıkça ben de ölüyordum. Olduğu yerde hareketsizce, omuzları yere düşmüşçesine ameliyathanenin kapısına bakıyordu. Gözlerini bir kere bile kırpmamıştı. Ben ağladıkça o susuyordu. Ben nefes aldıkça o ölüyordu.

“Sinan,” dedim yine fısıldayarak. Korkak adımlarla yanına doğru yürüdüm.

Gözlerini kırpmamıştı hâlâ. “Babam öldü,” dedi sakince. “İnsanın babası da mı ölüyordu?”

“Ben çok...” Konuşamıyordum. Gözlerimin önünde canlı canlı ölüyordu ve ben bir şey yapamıyordum.

“Şaka yapıyor ama biliyorum. Şimdi çıkacak ve *kandırdım seni*, diyecek... Göreceksin bak, şaka yapıyor. Babam beni bırakmaz, babam beni asla bırakmaz.”

İnanmak istemiyordu. Kim inanmak isterdi ki zaten?

Ellerimi ağzıma götürdüm yine ve yüzümü saklamak istedim. Bir süre öylece baktı o kapıya. Bir umutla birinin bir şey söylemesini bekledi ama kimse çıkmadı, kimse iyi bir şey söylemedi.

“Niye gelmiyor hâlâ?” diye sordu donuk donuk. “Tamam, şaka seviyorum ben ama bu kadarı da çok değil mi baba?”

“Lütfen öyle söyleme,” dedim kırık sesimle. Burada böylece, ona iyi gelemedikçe mahvoluyordum. O benim canımın içiydi. Canımdan içtiydi.

Kafasını yere doğru indirdi, sonra gözlerime baktı. Öldüm. Güzel gözlerinde ölümden başka bir şey göremiyordum. Kızarmıştı. Sanırım şu an şoktaydı. “B-Babam,” dedi zar zor. “Babam öl...” Devam edemiyordu. Kafasını iki yana sallayarak geri geri gitti.

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü çenesine doğru.

Onu takip ettim. Sırtını duvara yasladı ve ağır ağır yere doğru çöktü. Elini kafasına koydu ve başını öne eğdi. Hemen yanına oturdum. “Niye?” diye sordu kendi kendine. “Niye bıraktı ki beni? Niye gitti?”

Ellerimi ellerinin üzerine götürdüm. Buz gibiydi. Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. Ağlıyordu. Hisli hisli, usul usul dökülüyordu gözyaşları güzel gözlerinden. “Ben ona veda bile edemedim ki...”

Gözlerimi yumdum, sırlıklam olmuş kirpiklerim tenime değmişti. Devam etti: “Ben ona bir hoşça kal diyemedim, son defa sarılamadım bile...” Dudakları titriyordu. “Neden böyle oldu ki şimdi?”

Burnumu çektim ve kızarmış gözlerimle ellerimi saçlarına götürdüm. Bana bakıyordu ama beni gördüğünü düşünmüyordum. Canım benim, keşke seni iyi edebilecek bir şeyler söyleyebilseydim. Gözlerime baktı, baktı ve baktı... Sonra da kafasını tekrar öne eğerek omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. “Baba... Canım babam benim... Bırakma beni, lütfen bırakma beni...”

Hıçkırığı sesini bölüyordu ama ne dediğini biliyordum. Nasıl hissettiğini delirecek kadar iyi anlıyordum ve buna nasıl dayanılır bilmiyordum.

“Ben sadece mutlu olmak istemiştım, baba,” diye devam etti. “Ufacık bir mutluluk... Beni bırakıp gittin sen de...”

“Ben buradayım,” diye fısıldadım üzerime kapanarak. Biliyorum konuşmamam gerekiyordu ama onu kendiyle baş başa bırakmazdım.

Kafasını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle boynu bükük bir hâlde gözlerime baktı. “Benim babam öldü, Mine... Babalar da ölüyormuş, biliyor musun? Bunu bana az önce babam öğretti.” Ellerimi yüzüne götürdüm. Gözyaşlarını silmeye çalıştım ama neye yararı vardı sanki? Ben sildikçe yenisi geliyordu ve bu böyle sürüp gidiyordu. Ekledi: “Ona en son, akşam eve geldiğinde patates kızartacağım sözünü vermişim... Sözümü tutamayacağım.”

Hayatımda ilk defa bu kadar acıyordu kalbim, bu kadar sızlıyordu deli gibi. Ben hiç böyle bir acı yaşamamıştım ama canım o kadar acıyordu ki Sinan’ı iyi edebilmek, ona iyi gelebilmek için kendimden bile vazgeçerdim. Acımı yok sayardım.

Kafasını duvara doğru yasladı ve gözlerini karşıdaki duvara sabitledi. “Söyler misin nasıl yaşanır şimdi bu acıyla? Nasıl uyurum ben bundan sonra? Nasıl gülerim doya doya?” Cevap veremedim. “Hiç kimsem kalmadı artık. Bir babam vardı, o da bıraktı beni.”

“Ben,” dedim yutkunarak. “Ben varım. Ben senin için her şey olurum. Baban da olurum, annen de... Söyle hadi bana, neyin olayım? Ne iyi gelir sana?”

Gözlerini bana çevirdi. Ölüm bu kadar yanımda olmamalıydı.

“Hiçbir şey,” dedi buruk bir tebessümle. “Sadece yanımda ol. Ben kimsesizim artık. Benim kimsem ol.”

2. 1

MABEL MATÍZ - GEL

Buradayım.

Onunlayım.

Olmam gereken yerdeyim.

Hem başka nerede olacaktım ki zaten?

Hastaneden çıkınca evine gelmiştik. Hava neredeyse kararmıştı ve ben annemlere de haber vermemiştim.

Sinan yürüyen bir ölüydü. Onu o hâlde görmeye dayanamıyordum. İçim o kadar büyük bir sancıyla acıyordu ki bir yerlerden uyanmayı bekliyor ve bu yaşanan şeyin kâbus olduğuna inanmak istiyordum. Her şey bu kadar güzel giderken kötü şeyler beklenmedik zamanlarda mı gelirdi hep?

Onu, morgdan çıkana kadar beklemiştim. İçeride ne yaptığını bilmiyordum ama dakikalarca beklemiştim. Oradan çıktığında yüzündeki ifadeyi hatırlamak bile kanımı donduruyordu. Ben, artık duygularımı ifade etmek istemiyordum. Çünkü kalbim bu kadar büyük bir acıya şu yaşıma kadar ilk kez tanıklık etmişti.

“Annenlere haber vermedin,” dedi Sinan kısık sesiyle, salondaki koltuğun kenarına otururken. Aslında buraya gelmek bile istemiyordu ama nereye giderdik bilmiyorum. Nasıl olurdu hiç bilmiyorum. Bana baktı yorgun bir çehreyle. “Hava karardı. Merak ederler.”

“Onları ararım,” dedim kısık sesimle. Sonra da cebimdeki telefonu çıkardım. “Hemen geliyorum, tamam mı?”

Bir şey söylemedi. Yutkunarak odadan çıktım ve mutfığa geçip kapıyı hafifçe kapattım. Telefonumun ekranını açtığımda zaten birçok bildirim olduğunu gördüm. Annem defalarca kez aramıştı. Babam henüz işten dönmediği için eve geldiğimi görmemişti. Annemi aradım ve telefonu kulağıma götürdüm. Saniyesinde telefon açıldı.

“Mine!” diye yükseldi tiz bir çılgılla. “Neredesin sen? Kaç sefer aradım seni.”

Gözlerimi kapattım ve kırılgan bir sesle mırıldandım: “Özür dilerim, anne. Görmemişim.”

“Neredesin o hâlde?” diye sordu. “Sesin neden böyle kötü geliyor? Kızım ne oldu, söyler misin çabuk?”

Biri böyle üzerime gelince içime gömdüğüm gözyaşlarım dışıma vuruyordu. Sesimdeki çığ tadın farkındaydım ve bunu annem de fark etmişti. “Anne,” diyebilirdim sesim titrerken. “Bir arkadaşım babasını kaybetti.”

“Ne?” diye tepki verdi kocaman. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve içerideki Sinan’ı düşledim. *Güzel Sinan’ım, seni çok seviyorum.* Annem şaşkın ve üzgün bir vaziyette sözlerinin devamını getirdi. “Allah rahmet eylesin, çok üzuldüm.”

Konuşamadım ve ellerimi gözlerimin üzerine götürdüm. İç çektim. Annem, “Sen orada mısın? Ben tanıyor muyum o arkadaşını peki?” diye sordu.

“Sınıftan bir arkadaşım. Kimsesi yok, anne. Bir ben varım yanında.”

“Kızım...”

“Yemin ederim yalan söylemiyorum,” diye fısıldadım zar zor. “Onun yanındayım. Her şey çok kötü. Şimdi buradan ayrılırsam daha da kötü olacak. Senden izin istiyorum. Bu gece burada kalabilir miyim? İstersen evin adresini bile veririm.” Gelmeyeceğini bildiğim için bu kadar emin konuşuyordum çünkü o bana güvenirdi.

Annem hemen cevap vermezken ondan olumlu bir yanıt almayı bekledim. “Kızım, nasıl kimsesi yok? Hiç mi bir akrabası ya da arkadaşı yok bu çocuğun? Ben sana kalma demiyorum ama merak ediyorum.”

“Anne bildiğin gibi değil ve şu anda kötü bir hâlde. Sana sonra anlatırım, olur mu? Ben de çok kötüyüm çünkü. Onun bana ihtiyacı var, nasıl yüzüstü bırakabilirim ki?”

“Peki,” dedi üstüme çok gelmeyerek. “Böyle bir günde bu kadar zorlayamam seni. Seni arayacağım tekrar. Lütfen dikkat edin. Arkadaşın için de çok üzgünüm. Umarım çabuk toparlanır.”

“Umarım,” diye fısıldadım bunu yürekten isteyerek. Bunu çok istiyordum. “Teşekkür ederim. Gerçekten teşekkür ederim.”

“Gerek yok buna,” dedi sıcak ve sakin bir sesle. “Bir şeye ihtiyacınız olursa ara beni.”

“Ararım,” diyerek biraz sonra telefonu kapattım. Derin bir nefes alıp verdikten sonra arkamı dönerek mutfaktan çıktım. Salona girmeye korkuyordum çünkü Sinan’ın o hâline dayanamıyordum. Onu bu kadar parçalarca görmek beni mahvediyordu. Üstelik yanında benden başkası kimsesi de yoktu. Böyle bir durumda onu yalnız bırakırsam ben nasıl geceyi sabah edebilirdim ki?

O, her şeye değerdi.

Yanına gidip oturdum. Gözlerini bir yere odaklamış ve öylece ona bakıyordu. Kirpiklerinin uçlarından bile belliydi darmadağın olduğu. “Ben bununla nasıl başa çıkacağım?” diye sordu muazzam bir sakinlikle fakat tüylerim ürpermişti. “Bununla yaşamaya nasıl alışılır ki sanki? Öğretmediler bana. Babam, annemsiz yaşamayı öğretti ama kimse bana babasız yaşamayı öğretmedi.”

Kafamı öne eğdim ve dudaklarımı birbirine bastırarak burnumu çektim. Elimden gelse onu hemen iyi ederdim. Ne iyi gelecekse o olurdu. Fakat kayıpların arkasında bıraktığı yaralıların zamandan başka ilaçları yoktu, olamazdı da.

Parmaklarını çaresizce oynatırken kafasını öne eğdi. Yüzüne baktım. Solmuş bir çiçek belirdi dudaklarının çukurunda. Sulanmaya, güneşe ve sevgiye ihtiyacı vardı. Bunu ben başarabilir miydim? En azından denerdim, öyle değil mi? Evet, bunu denerdim.

“İsyan etmek istemiyorum ama ben bir vebalıyım sanırım. Hayatımda senden başka hiçbir şey kalmadı. Her şey kötüye gidiyor, her şey üzüyor. Neden? Bunu mu hak ediyorum ki ben?”

“Hayır,” dedim ellerine uzanarak. Teni buz gibiydi. Sesim mesafeliydi fakat ona yaklaşırsam ağlayacaktım. Zaten çok ağlamıştım. Yine ağlardım ama onu üzme niyetinde değildim. “Böyle düşünme lütfen. İnan bana, aklından ne geçiyorsa o değil, tamam mı? Sen çok iyi bir insansın.”

Ellerimize baktı. Parmaklarımın üzerinde gezindi parmakları. “Gitmeyecek misin?” diye sordu yüzünü yüzüme çevirerek.

Gülümsemeye çalışarak kafamı iki yana salladım. “Gidemem ki.”

“Gitme,” dedi ve yuvasını arayan, kanadı kırık bir kuş gibi dizlerime uzandı. Bacaklarını kendine çekti. Ellerini dizlerime koydu.

Ellerimi saçlarına götürdüm ve okşamaya başladım. “Sen iyi ol sadece,” dedim usulca. “Gitmeyeceğim, tamam mı? Zor zamanlar, bunu birlikte atlatacağız, inan bana. Ben hep seninle olacağım.”

Gelecekte ne olacağını bilemezdim ama isterdim ve çabalardım bunun için. Sinan’ı seviyordum, ona âşıktım. O böyle bir durumdayken, üstelik bana ihtiyacı varken başımı diğer tarafa çeviremezdim. Ne olursa olsun ellerinin uzandığı yerde olmaya devam edecektim.

“Onu, o buz gibi odada görmek o kadar zordu ki...” Yutkundum. “Onu son defa görmek fakat son defa veda edememek nasıl bir sınav, anlamıyorum. Zaten nasıl veda edilir bilmem ben. Sen bilir misin?”

“Hayır.”

“Bilmeyelim, sanırım böylesi bir derse ihtiyacımız yok.”

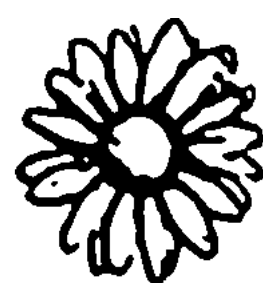
“Yok.”

“Baktığım her yerde onu görüyorum. Bu koltukta ben otururdum o da karşı koltukta otururdu. Birlikte maç izlerdik. Fenerbahçe’nin maçı olduğu zaman babamla hem sever hem söverdik. Şimdi... Hiçbir şey bu kadar anlamsız olamazmış gibi geliyor.”

Onu dinledim. Konuşsun istiyordum çünkü içine attıkça kötü oluyordu. Benimle bir şeyler paylaşması bile çok güzeldi. Devam etti: “Ben sizi tanıştıramadım bile. Seni çok merak ediyordu.”

“Benden ne diye bahsetmiştin?” diye sordum onu derin üzüntüsünden bir nebze olsun kurtarmak isterken.

Sustu ve sonra fısıldadı: “Özür dilerim baba, kalbimde bir kişilik yer daha açtım. Umarım iyi anlaşırsınız...”

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda üzerimdeki battaniyenin omuzlarımdan kaymasıyla kaşlarımı çattım ve ellerimi gözlerime götürerek ovuşturdum. “Sinan?” diye mırıldandım bir ses duymak isterken. Daha doğrusu onun sesini işitmek istiyordum.

Nerede olduğumu anlamam için kafamı kaldırdım. Sanırım Sinan'ın odasıındaydım. Çalışma masasının üzerinde bir bilgisayar, dolabın kapağında Fenerbahçe posterleri vardı. Şu anda onu yatağındaaydım.

Peki, o neredeydi?

Yattığım yerden doğruldum ve ayaklanarak odadan çıktım. Beni bekleyen uzun ve karanlık koridoru geride bırakırken, "Sinan neredesin?" diye sordum. Salona ve mutfığa baktım fakat onu göremedim. Evde olduğunu umuyordum.

Ta ki dış kapı açılana kadar...

Sinan sakince içeri girerken ona şaşkınca baktım. "Neredeydin?" diye sordum bir kez daha.

Anahtarı kapının kilidinden çıkarıp kapıyı kapattı. "Uyanmışsın," dedi yüzüme bakarak. "Ne zaman?"

"Az önce uyandım. Sen nereden geliyorsun?"

"Biraz yürüdüm."

"Ne kadar biraz?"

"Bilmiyorum," dedi salona yürürken. Onu takip ettim. "Zaten gece hiç uyuyamadım ki. Bir saat bile uyumadım. Sen uyuduktan sonra da seni odama götürdüm. Sonra öyle işte..."

"Keşke beni de uyandırsaydın," dedim yüzüne mahcup bir şekilde bakarken. "Ben de beklerdim seninle, yürürdüm de."

"Zaten tüm gün boyunca yoruldun sen de," diye mırıldandı koltuğa oturup derin bir nefes alıp verirken. Soluğunun kesildiğini hissettim bir an. Bu ürkütmüştü beni.

"Sorun değil ki," dedim karşısındaki yerimi alırken. Konuşmadı ve ellerini ensesine götürerek derince bir iç çekip ofladı. Doluydu, dopdolu bir acı vardı içinde. Nasıl atılır, nasıl kurtulur bundan, bilmiyordu. Çaresizdik ve vakte ihtiyacımız vardı. En çok da onun.

"Okula gitmeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır tabii ki," dedim çabucak. "Bu hâldeyken bir de okulu mu düşüneceğim gözünü sevdiğim?"

"Sınav yok muydu bugün? Beni boş ver, bu saatten sonra hiçbir şey umurumda değil senden başka ama senin için aynısını istemiyorum."

“Sinan, sınava girsem ne olacak ki?” dedim buruk bir biçimde gülümserken. “Asıl sen boş ver.”

Kabullendi. Çünkü kabullenmekten başka çaremiz yoktu. O bu durumdayken aptal gibi koşa koşa sınavlara mı girecektim? Üstelik ben de pek iyi sayılmazdım.

Aramızda birkaç dakika rahatsız edici bir sakinlik sürerken Sinan, “Öğleden sonra defnedilecek,” diye konuştu. Sesine batan, sesinde dağılan cam kırıkları her yeri kanatmaya başladı. “Orada olmalıyım. Zaten sadece ben varım. Belki birkaç vefalı dostu da vardır. Tabii ya, Seyfi abi vardı. Onunla konuştum bu sabah. O gelecek.”

“Ben de senin yanında olurum.”

Karşılık vermedi. Başını geriye yasladı ve gözlerini tavana dikerek düşünmeye başladı. Aslında bir şey düşünüp düşünmediğinden bile emin değildim. Sadece bakıyordu. Umarım baktığı yerde kötü izler yoktu.

Az sonra televizyonun kenarında duran telefonum çalmaya başladı. Nerede olduğunu çalmasıyla öğrenmiştim. Odanın içinde huzursuzluk oluştururken doğruldum ve kalkıp baktım.

Arayan Ahmet’ti.

Derin bir nefes alıp verirken saçlarımı geriye atıp telefonu açarak kulağıma yasladım. “Efendim, Ahmet?” diye mırıldandım.

“Mine?” dedi sesi hafif tedirgin iştilirken. “İyi misin? Dün derslerin yarısına girmedin, bu sabah da yoksun, merak ettim seni. Sinan da yok. Neler oluyor?”

Sinan’a kaydı gözlerim. Duruşundan taviz vermeden öylece tavanı izliyordu. Gözlerimi kapattım ve odadan sakince çıkıp mutfığa geçtim. Ahmet sabırla ona cevap vermemi bekledi. “Sinan, babasını kaybetti.”

“Ne?” dedi korkuyla. “Ben anlamadım...” Cümlesinin devamını getiremedi. Bir başkasının bu hâline tanıklık etmek gözyaşlarımı tetikliyordu elimde olmadan. “O nasıl peki? Sen nasılsın?” Sustu ve ekledi: “Böyle sormamalıydım, üzgünüm. Neredesiniz? Geleyim ben de.”

“Sinan’ın evindeyiz. Sadece bekliyoruz işte.”

“Adresi verir misin bana?” diye sordu. “Biliyorum belki beni görmek ona iyi gelmez ama en azından belki yapabileceğim bir şey olur. Ben çok şaşkın ve üzgünüm.”

“Sinan’ın zaten psikolojisi yerinde değil, sana ne tepki vereceğini bilemem fakat yapabileceğin bir şey yok zaten. Biz de bir şey yapamıyoruz.”

“Olsun,” diye ısrar etti. “Belki vardır. Biz onunla düşmanız ama böyle bir günde burada oturamam. Beni anlıyorsun, değil mi?”

Omuzlarımı düşürdüm ve gözlerimi kapatırken kurumuş dudaklarımı nemlendirdim. “Peki. Adresi mesaj atarım sana.”

“Bekliyorum. Bir ihtiyacınız var mı peki?”

“Hayır,” dedim kuru bir sesle. Ahmet ek bir şey söylemezken telefonu kapattım ve salona yürüdüm. Sinan tavana bakmaya devam ederken mırıldandı.

“Ne diyor?” diye sordu.

“Merak etmiş.”

“Peki.”

“Karnın aç mı?”

“Değil,” dedi ve gözlerini diktiği yerden ayırıp doğrulurken göğüs kafesini şişirip indirdi. “Ben bir duş alayım.” Buruk bir biçimde güldü sonra. “Sonra da bayramlığını giymiş çocuklar gibi temiz kıyafetlerimi giyineyim. Babama başka türlü gidemem.”

Canım benim.

Başımı usulca öne eğdim ve banyoya gidişini izledim. Bitkindim ama bunu belli etmemeliydim. Annemle konuştuktan sonra etrafı toparlamaya başladım. Yaklaşık beş dakika sonra kapı çaldığında Ahmet’in geldiğini düşünerek kapıyı açtım.

O gelmişti zaten.

“Hoş geldin,” dedim onu içeri buyur ederken. Bana şaşkın ve hüznünlü bir hâlde bakıyordu. Ayakkabılarını kenara çıkarırken elindeki poşeti bırakmadan içeri girdi.

“Hoş buldum. Size poğaça aldım. Kahvaltı yapmadığınızı düşündüm.”

Kapıyı kapatırken kafamı çaresizce iki yana sallayarak, “Dünden beri bir şey yediğimiz söylenemez,” dedim. “Canımız istemiyor. Beni geçtim, onun böyle bir durumda iki lokma bir şey yiyeceğini bile sanmıyorum.”

“Nasıl oldu, Mine?” diye sordu Ahmet elindeki poşeti tezgâha bırakırken. Ahmet gerçekten Ahmet’ti. Buna sevinmiştim. Onu yeniden görmeyi, bu samimiyetini çok özlemiştim. Yanımızda olduğu için mutluydum.

“Dün biz okuldayken oldu her şey,” diye mırıldandım. “Bir telefon geldi ve sonrası malum... Kaza yapmış babası.” Bu kadar rahat konuşmak acıtiyordu. Zaten çok da rahat değildim. Boğazımda bir baskı vardı. “Her şey başta bir şaka gibi gelmişti. O kadar zor bir şey ki bu... Ben hayatımda bu kadar acı çektiğimi, bir başkasının ve hele de bu kişi sevdiğim biriye onun bu kadar üzüldüğünü görmemişim. Çok zordu, Ahmet. Hâlâ zor.”

Ahmet beni sakince dinledikten sonra merakla, “Nerede o?” diye sordu.

“Banyoda,” dedim. “Babası defnedilecek bugün.”

O esnada Sinan içeri girdi. Üzerinde beyaz bir gömlek, bacağına siyah bir pantolon vardı. Nemli saçları, yorgun bakışları pek de konuşmaya gerek olmadığını belli ediyordu. Ahmet, Sinan’a bakarken bir iki adım ilerledi ve karşısında durdu.

“Başın sağ olsun,” diye konuştu kısık sesiyle. “Ben bir ihtiyacınız var mı diye gelmek istedim. Belki... Bir yardımım olur işte, ne bileyim.”

Onları izledim. Sinan’ın ruhsuz bakışlarından hiçbir şey çıkaramıyordum. Başını öne eğdi ve yutkunarak doğruldu. “Sanırım,” dedi gülmeye çabalarken. “Tabutunu sırtlanmak için birine ihtiyacım olabilir. Bunu benim için yaparsan... Teşekkür ederim. Çünkü...” Konuşamadı. Kalbim sıkışıyordu.

Ahmet, “Tabii,” dedi hemen büyük bir istekle. “Tabii ki yaparım. Biz seninle düşman olabiliriz ama içimizdeki insanı tanıyoruz ikimiz de. O insanlar bugün burada değil. Bugün biz varız sadece.”

Gülümsedim. Buna muhtaçtım sanki. Bir tebessüme muhtaçtım.

Sinan, Ahmet’e baktı ve gözlerini kapatıp açarken minnetle mırıldandı: “Sağ ol.”

Ahmet gülümsedi. “Ne demek.”

Ölüm insanları ayırır, bazen de bir araya getirirdi.

2. 2

THE CHAINSMOKERS ~ SICK BOY

Zor geçen iki günün akşamına doğru yol alıyorduk. Sinan, babasına veda ettikten sonra küçük bir tümsek bulmuş oraya oturmuştuk.

Yalnız değildik.

Bir yanımda Sinan, diğer yanımda Ahmet vardı.

Söylemesi bile haftalar önceden hayal gibi geliyordu fakat ikisi de yanımdaydı. Biri aşkım diğeri dostumdu. Her ne kadar kocaman bir acının eşiğinde olsak da en azından yolunda giden yahut nihayet yoluna giren şeylerin olmasını bilmek iyi hissettiriyordu. İyi hissetmeye o kadar çok ihtiyacımız vardı ki.

Sinan hiç konuşmuyor, öylece karşıya bakıyordu. Şehrin kuru gürültüsü onu içine hapsedmişse benzese de o şu an hiçbir yere saklanacak gibi değildi.

Ahmet, “Ali Hoca aramıştı,” diye mırıldandı sakince. “Baban adına çok üzgün olduğunu belirtti. Sana ulaşamadığı için bana söyledi.”

“Seni nerede gördü ki?” diye sordum düz bir sesle.

“İlk derse girdim ve sonra seni aradım. Ferhan Hoca’ya durumu belirttim. Ali Hoca da öyle öğrendi sanırım ve beni aradı.”

“Anladım,” diyebildim kuru bir sesle, başımı öne eğerken.

Dakikalardır suskun bir şekilde oturan Sinan, “Benim yüzümden sınavlarınız aksadı sizin de,” diye söylendi.

Kaşlarımı çatıp yüzümü yüzüne çevirdim. Berbat görünüyordu ama yine de hâlâ çok güzeldi. Beyaz gömleğinin ilk düğmesi açıldı ve rüzgâr oraya dokundukça gömleğin yakaları hareketleniyordu. “Bunu konuşmuştuk. Üstelik hiçbir şey senden önemli değil.”

Ahmet, “Dert değil,” diye ekledi. “Hocalar anlayış gösterecektir zaten. Göstermezlerse de yapacak bir şey yok. Ortada yaşanan bir acı var ve bu acı alacağımız üç beş nottan daha mühim.”

Gülümsemeye çabaladım. Sinan, yüzünü usulca sağa doğru çevirerek Ahmet’e baktı. Aralarında kalmıştım. “Sana da teşekkür ederim tekrar, yaptığın şey benim için çok kıymetli. Unutmam bunu.”

Ahmet güldü. “Unutulmamak için yapmadım ama rica ederim. İnsanlık görevim.”

“Olsun,” dedi Sinan bıkkın bir şekilde omzunu silkerken. “Biliyorsun, biz birbirinden nefret eden iki insanız.”

“Biliyorum ama bunun şu an bir önemi yok.”

“Yaşadığım bu acıyı lehimize mi çevireceğiz?” diye sordu Sinan te-bessüm etmeye çalışarak. Kendisini gülümsemeye zorladıkça daha çok yara aldığını görüyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Onu sessizce olduğum yerden izlemek dışında.

“Bunu öne sürmek yanlış olur,” dedi Ahmet tok bir sesle. “Fakat bilirim ki insanları bir araya yaşanan acılar getirir.” Derin bir nefes alıp verdi ve Sinan’a baktı. “Bak, ben senden asla hazzetmeyen biriyim çünkü görüyorum seni ve serserinin tekisin. Sokak aralarında ettiğin kavgaları, başına buyruk biri olduğunu... Psikopat herifin tekisin kısaca.” Gözlerimi bir noktaya sabitledim. Yorum yapmak ya da düşünmek yerine sadece onları dinledim. Devam etti: “Bunu Mine’yle de paylaştım çünkü ona iyi geleceğini düşünmedim. Ona zarar vereceğini biliyordum. Mine’nin bu vakte kadar sevdiği biri olmadı ve onun sana karşı olan hislerine tanık oldukça ve seni bilip gördükçe iyice kıl olmaya başladım. Mine’yi uyardım. Mine’yi çok uyardım ama dinlemedi ve kalbine koştı. Yani sana.”

“Kötü mü etti?” diye sordu Sinan olağanüstü bir sakinlikle.

Ahmet sustu ve sıkıntıyla soluklandı. “Bilmiyorum. Ben karışamam artık ama onun, hatta senin bile üzülmeni istemem.”

Söz aldım. Duramadım. “Hiçbir ilişki sonsuza kadar mutlu sürmez ki zaten. Hem biz daha çok başındayız, düşe kalka yürüyeceğiz.”

Sinan’ı beni izlerken gördüm.

Ahmet, “Bahsettiğim o değil, Mine,” dedi anlayışlı bir ses tonuyla. “Zarar göreceksiniz bak...”

“Ona zarar vermem,” dedi hızla Sinan. “Bahsettiğin şey benim hastalığımsa ona asla zarar vermem.”

Kötü oldum.

Ahmet şaşırdı. “Hastalık?”

Sinan alay eder gibi kafasını iki yana salladı. “Numara yapma burada şimdi, biliyorsun işte.”

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.”

Sustuk. Ahmet bize meraklı gözlerle bakmaya devam ederken Sinan kuru dudaklarını ıslattı ve çekip hızla konuştu. “Bipolarım ben.”

“Ne?”

“Senin dilinde psikopatlık deniyor buna.”

Ahmet boşluğa düşmüş gibi gözlerini irileştirirken Sinan’ın bu tablodan pek hazzetmediğini fark ettim ve bunu geçiştirdi. “Kavgacı biriyim, doğru. Ani çıkışlarım oluyor, evet, bu da doğru. Dengesiz davranıyorum, bir anım bir anımı tutmuyor çoğu zaman. Dışarıdan nasıl gözüktüğümü de biliyorum ama bu benim zerre umurumda değil. Ben Mine’ye zarar vermem, eğer ki ona zarar vereceğimi düşünseydim başta ben uzak dururdum ondan... Ama bunu ne kadar başarabilirdim bilmiyorum.”

Utanarak Sinan’a baktım. Göz göze geldik.

Ahmet, “Ben senin serseri biri olduğunu biliyordum fakat bunun bir hastalık...” devam edemedi. “Neyse... Benim dememle zaten bir ayrılık yaşayacak değilsiniz ama anla işte sen de. Mine’ye kıyamam ben. Kaç yaşından beridir beraberiz.”

Sinan bir anda başka bir soru sordu: “Mine’ye karşı hislerin hep dostça mıydı?” Yüzümü ekşittim ve şaşkınlıkla Sinan’a baktım. “Yeri gelmişken sorayım dedim.”

Ahmet hayretle önce bana sonra Sinan’a çevirdi gözlerini. “Ulan, sen manyak mısın? Mine benim kardeşim, dostum, canım... Ona nasıl başka bir his beslerim? Üstelik böyle bir şey olmuş olsa bile dost ayağına yatacak kadar adi biri değilim. Gider söylerim.”

“Bana pek öyle gelmemişti, birader!”

“Yok, sen harbiden üşütmüşsün kafayı.”

“Tamam, neyse,” diye girdim aralarına. “Bunları konuşmak bile yersiz... Şu an biz iyiyiz, değil mi? İyi olacağız en azından.”

“İyi olmak mı?” diye sordu Sinan kırık bir sesle. Gözlerinde buğulanmış çiçekler vardı. “Bilmiyorum, Mine. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam sakat kalıyorum.”

“Ben yanında olacağım ama bundan sonra,” deyip elimi dizlerinin üzerine koydum. “Bu sefer iyileşeceksin. Hatta beraber iyi olacağız, göreceksin.”

Ahmet gülümsedi. “Mine diyorsa doğrudur. O kimseyi yarı yolda bırakmaz.”

Gülümsedim. Sinan ellerimin üzerine ellerini koydu ve parmaklarımı avucunun içine hapsetti. İçim sıcacık oldu. Başımı usulca omzuna yaslayıverdim. Başı usulca başımın üzerine düştü. “Biliyorum,” diye fısıldadı iç çekerken. “O yanımda olmasaydı şu an belki burada bile olmazdım, bunca şeyi tek başıma kaldıramazdım.”

“Öyle olmadı bak,” diye güç vermek istedim.

“Olmadı.”

Arada birkaç dakika sessizlik yaşanırken Ahmet çatık kaşları ve düşünceli hâllerıyla bize döndü. “Peki, benim aklıma bir şey takıldı.”

“Nedir?” diye sordum.

“Bu senin sapığın, tatlı seven bir şey vardı ya...”

Gözlerimi devirdim ve onu hatırladım. “Evet, şu manyak.”

Ahmet devam etti: “Ben değilim, Sinan da değil. Kim o zaman?”

Sinan, “Onu bulduğum zaman fena edeceğim,” diye homurdandı. “Bunca şeyin arasında ciddiye yaparım bunu.”

“Son günlerde aklıma bile gelmiyordu,” dedim keyifsizce. “Ama ben de o kadar merak ediyorum ki kim olduğunu. Artık çıksa da ortaya kurtulsam bu gereksiz ekşından. Babama söylemeyi düşünüyorum hatta. Veli abi çok olmaya başladı. Biliyor ama söylemiyor. Bu nedir, Allah aşkına?”

“Ya Veli denen adamsa?” diye sordu Ahmet düz bir sesle.

Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. “Değil. Eminim, o değil.”

“Kim o zaman?”

“Bilmiyorum,” dedim kafamı sallarken. “Ama bulacağım. Bunu biliyorum.”

2.3

SNOWMINE ~ HOLOGRAM

Birkaç Hafta Sonra...

Mine:

Bu sene olmazsa seneye tekrar deneyeceğim ama o kadar yoruldum ki artık...

Bir sene daha nasıl katlanırım, düşünmek bile istemiyorum

Sinan:

Bu sene olacak, ben inanıyorum

Mine:

Peki ya sen?

Sinan'ın gün geçtikçe kendine geri döndüğünü biliyordum ve bu beni mutlu eden taraftı. Hayata küsmemişti. Her şey tahmin ettiğimden daha hafif sıyrıklarla olmuştu. Yanında olduğum için bunu görebiliyordum. O çok güçlüydü.

Sinan:

Ben de gireceğim elbette ama bir kaygım yok

Zaten olacağını pek sanmıyorum ama yine bakalım...

Mine:

Ama ben gider de sen kalırsan olmaz

Ben de gitmem

Sinan:

O nasıl söz ya? Boşuna mı çaba harcıyorsun?

Benim tembelliğim, senin geleceğini etkileyemez

Mine:

Tembellik etmiyorsun, bunu biliyorum

Sinan:

Kısmen

Mine:

Hem ben bu sene kazanamazsam sen beklemez misin benim için?

Mecbur değilsin ama soruyorum sadece

Sinan:

Mine, benim hayatımda senden başka kimseye yer yok

Seni ölene kadar beklerim

Yemişim sınavını

Mine:

Deme öyle

Sinan:

Dedim ki

Mine:

Annen aradı mı o günden sonra peki?

Babasını kaybettikten sonra annesiyle görüşmüştü. Ne konuştuklarını pek anlatmamıştı ama görüştüklerini biliyordum.

Sinan:

Evet

Arada yokluyor ya da vicdan yapıyor galiba, bilmiyorum

Mine:

Hiçbir şey için geç değil

Hatalarının farkında demek ki

Sinan:

Hatalarının farkında olması umurumda değil

Annem yanımda olması gerektiği zamanda yanımda yoktu

Ve şimdi dönüp benimle iletişime geçmesi samimiyetsizce

Mine:

Üzülüyorum...

Sinan:

Üzülme. Sen de üzülürsen biterim

Zaten senin sayende bu kadar dik durabiliyorum

Sen olmasaydın kim bilir nerede, ne yapıyor olurdum...

Mine:

Bundan hoşlanmadım

Ne demek nerede, ne yapıyor olurdum?

Sinan:

Bir yerde yine birilerini pataklıyor ya da dayak yiyor olurdum

Ayarsız bir sevgilin var

Sad but true⁶

Mine:

Ben o ayarsız adamı seviyorum ama :)

Sinan:

Dur kızım, aniden yapma şöyle şeyler...

Kalbim var benim de

Mine:

Kalbini severim :)

Bana bir fotoğraf gönderdi.

Sinan:

Dün otobüsteyken çektim, sen uyuyordun

Mine:

Yaa...

Sinan:

Yaa...

Ben de ona bir fotoğraf gönderdim.

Mine:

Tek sincap sen değilsin :')

⁶ (İng.) Üzücü ama gerçek (e.n.)

Sinan:

Haiiiiiinnnn

Mine:

Bunu diyenin sen olmasın mı?

“Mine, yemek hazır!” diye seslendi o esnada annem.

“Tamam, geliyorum.”

Mine:

Annem çağırıyor, gidip geleceğim hemen

Sinan:

Tamam

Mine:

Sen doyurdun mu karnını?

Sinan:

Aç değilim

Mine:

Ya adamakıllı bir şey yemiyorsun

Çabuk doyur karnını

Sinan:

Bakarım bir çaresine, merak etme beni

Mine:

Seni merak etmeyeceğim?

Peki

Sinan:

Ok

Mine:

İm

Güldüm ve telefonu kapattım. Kitaplarımın üzerine telefonu bırakırken, çekmecenin kapağının açık kaldığını gördüm ve *Tatlı Seven Acı* denen şahsın mesajlarına çarptı gözlerim. Haftalar geçmesine rağmen onu hâlâ bulamamıştım. Uzun bir süre mesaj yazmayınca bu işi bıraktığını düşünüp, *Sherlock* görevimi başlamadan bitirmiştim ama dün

yolladığı kâğıtla beni yeniden gaza getirmişti fakat bu sefer işi babama taşıyacaktım. Artık buna bir son vermem gerekiyordu. Veli abi şansını sonuna kadar kullanmıştı. Yeter canım!

Önce karnımı doyurmam gerekiyordu. Notları masanın üzerine çıkardım ve onları masanın üzerinde bırakıp odamdan çıktım. Ellerimi yıkayıp sofradaki yerimi aldım. Hasan belası yine karşımda oturmuş, sinsi sinsi gülüyordu. “Niye gülüyorsun sen yine?” diye sordum.

“Ne yapıyordun içeride?”

“Ders çalışıyordum.

“Sadece ders mi?”

“Ne diyorsun, Hasan?” dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak.

Omzunu silkti. “Hiçbir şey...”

“Bak sen bir şeyi ima ediyorsun?”

Bana bakıp gözlerini kıstı.

Yoksa... Yoksa Sinan’ı biliyor muydu?

Ama eğer bilseydi bunu bir marifetmiş gibi koz edinir, bana sürekli şantaj yapardı.

Manyak çocuk.

Babam, “Yemeğinizi yiyin,” diye uyarırken Hasan’a ters ters bakmaya devam edip çorba kaşığımla elime aldım. Annem ekmeğinden bir dilim alırken bana baktı.

“Arkadaşın daha iyi mi Mine?”

Sinan’ı bilmiyordu kimse. Onlara bunu sürekli geçiştirerek söylemek tam bir işkenceydi ama vaktini bekliyordum. Haftaya, üniversite sınavından sonra söylemek niyetindeydim.

“İyi olmaya çalışıyor, anne,” dedim kısık sesimle.

Babam, “Adı neydi arkadaşının?” diye sordu.

“Sevgi.”

Çarpılacağım...

Hasan, “Sevgi mi?” diye baktı gözlerimin içine. “Senin öyle bir arkadaşın mı vardı?”

“Sen benim arkadaşlarımı nereden bileceksin ki?” diye dikildim direkt. Bir şeyleri ima edip duruyordu aklınca. “Evet, Sevgi adı.”

“Kesin, kesin.”

“Bak Hasan, seni fena yaparım.”

“Yap da görelim.”

“Bak!”

Annem, “Didişip durmayın artık,” diye uyarıp Hasan’a baktı. “Sen de ablanla düzgün konuş. Yalan mı söylüyor yani?”

Evet.

Hasan önce bana sonra anneme çevirdi yüzünü. “Neyse,” deyip geçiştirdi. “Ben susayım bari.”

“Hasta,” dedim homurdanarak. “Kafanda var bir şeyler senin.”

Bana dil çıkardı.

Ya sabır.

Babam ve annemin uyarılarından sonra yemeğimi yedim. Evet, geldik kuru fasulyenin faydalarına. Artık *Tatlı Seven Acı* mıdır ne halttır, onu öğrenmeye.

Ne heyecanlı, ne heyecanlı.

Babam sofradan kalkerken onu durdurdum. “Baba benim sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Nedir?”

“Bak bana kızma, olur mu?” diye girdim direkt. Bu vakte kadar ondan gizlediğim için kızabilirdi ki bu muhtemeldi.

Babam kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

Göz ucuyla anneme baktım. O da epey bir dikkatle beni dinliyordu. “Hani benim odamdan aşağı sarkan bir sepet var ya...”

Annem, “Veli Bey’e inen sepet mi?” diye sordu.

Onayladım. “İşte ben uzun zamandır o sepetle birlikte birtakım garip mesajlar alıyorum.”

Babam, “Nasıl? Ne alıyorsun?” diye sordu çabucak.

“Biri bana not yazıyor. Bunu Veli abi de biliyor ama kim olduğunu asla söylemiyor. Onu o kadar zorlamama rağmen asla konuşmadı.”

“Ne diyorsun kızım sen?” diye sordu annem parlayarak. “Ne gibi mesajlar bunlar?”

“Ya ben de tam anlamadım o şahsın niyetini. Bazen platonik takılan biri gibi, bazen bir arkadaş, bazen de sıradan bir insanmış gibi yazıyor. Zararsız ama artık rahatsız olmaya başladım ve yıldım bu kişiden.”

Babam burnundan soluyarak, “O notlar duruyorsa getir bakayım,” dedi. “Sonra da o Veli denen herifin gırtlığına çökeceğim. Benim kızıma bunları yapmak neymiş göstereceğim.”

Annem konuştu: “Süleyman, bir sakın ol.”

Babam karşılık verdi: “Şu durumda nasıl olayım, Ayla?”

Onlar konuşurken bir çırpıda notlara gittim ve babamın önüne bıraktım. Babam bir hayli gergin bir tavırla notları okumaya başladı, annem de öyle. Karnım ağrımaya, kalp atışlarım yükselmeye başlamıştı. Az sonra olacakları tahmin edemiyordum...

Babam hızlı hızlı notların birini atıp diğerini okurken, “Kim lan bu yavşak?” diye kükredi. Bana baktı. “Ve sen niye sustun bu zamana kadar, hanımefendi?”

“Baba, ben...”

“Sen ne?” deyip ayağa kalktı. “Şu notların saçmalığına bak! Ama ben bunu o adamın yanına bırakır mıyım?” diyerek ilerledi.

Annem önünü keserken, “Süleyman, yapma akşam akşam,” dedi.

“Hanım, çekil önümden!”

“Süleyman, hemen delirme.”

“Notları okumadın mı? Nasıl delirmem, Allah aşkına?”

“Öyle ama...”

“Çekil,” dedi ve mutfaktan çıktı.

O sırada hepimizi olduğumuz yere sabitleyecek bir ses işittik. Bu ses zihnime kazındı çünkü konuşan, Hasan’dan başkası değildi. “O notların sahibi benim.”

“Ne?” diye tepki verdim hızla. “Hasan, sen ne dediğinin farkında mısın acaba?”

Babam gittiği yerden geri dönmüş, annem ise en az benim kadar şaşkın bir hâlde Hasan'ın gözlerine odaklanmıştı. Üzerine gittim. "Hasan, sana diyorum! Bana çabuk cevap ver. Ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet."

"Nasıl ya?" dedim şaşkınlığımı üzerimden atamazken. "Bunca zaman bana not yollayan geri zekâlı sen miydin yani?"

"Düzgün konuşursan sevinirim."

"Bana bak, seni mahvederim," diye yürüdüm üzerine. Kaçmadı ve karşımda durdu. "Çocuk, kafan mı güzel senin? Amacın neydi?"

Herkesten her şeyi beklerdim. O notların sahibini öğrenmeyi çok istiyordum ve açıkçası Veli abiden bile şüphelenir olmuştum ama Hasan'ın böyle bir şey yapması, bu işin altında onun çıkması beni şoka uğratmıştı.

Hasan gözlerini kaçırırken babam aramıza girdi. "Hasan, bana neden böyle bir şey yaptığını söyle? Mal mısın evladım sen? Ablana oyun mu oynadın?"

Sinirli bir şekilde dişlerimi sıkarken, "Ya delireceğim, delireceğim," diye homurdandım. "Ben kim bu psikopat diye kara kara düşünürken meğer yılan buradaymış. Allah'ım sabır!"

Annem, "Mine, sakın ol bir," diye ikaz etti.

"Olamam, anne," dedim. "Şu an sakın falan olamam! Rica ediyorum, şu salak çocuğu korumaya falan kalkmayın. Bıktım bunun saçma sapan işlerinden."

Hasan, "Bana hakaret edip durma," dedi. "Yoksa..."

"Yoksa ne?" diye dikildim karşısında.

Gözlerini kıstı ve kafasını aşağı yukarı sallarken gözlerimin içine bakıp kulağıma doğru yükselerek fısıldadı. "Bir sevgilin olduğunu annemle babama söylerim."

Gözlerimi irileştirdim ve onu üzerimden itip sesimi yükselttim: "Hem suçlu hem güçlü. Delinin zoruna bak! Yediğin haltı unutturmak için bana resmen şantaj yapıyorsun."

Hasan ters ters bana bakmaya devam ederken babam da Hasan'ın yüzünü odağına alıp kendine çevirdi. "Bana başından her şeyi anlatıyorsun,

hemen! Ablana yaptığın şey hoş mu? O notları nasıl yazabildin, aklım almıyor, Hasan!”

“Hepsini kendim yazmadım.”

“Başkaları da mı var?” diye sordum şaşkınca. “Çete misiniz siz benim başıma be?”

Annem, “Mine, bir sakın ol,” dedi.

“Olamam, anne.”

Babam, “Hasan, deli etme insanı,” dedi. “En başından anlat her şeyi.” Ses tonunu herkesi kısıtlayacak bir biçimde kıstı. “Neden böyle bir şey yaptın?”

Hasan derin bir nefes alıp verirken kollarımı göğsümde birleştirdim ve sabırsızca bize yapacağı açıklamaları bekledim. Gerçekten nasıl bir şey söyleyecekti, merak ediyordum. Sakinledi ve sandalyesine oturarak önündeki boş tabakla bakışmaya başladı.

“Her şey bir iddiayı kaybetmemle başladı.”

“Hı?”

“Sınıf arkadaşım ile tek kale maç yaptık ve kazanan kaybedenden bir şey yapmasını isteyecekti. Yakup’un benden bunu isteyeceğini nereden bilebilirdim ki? Bir de tüm sınıfın önünde istedi, arkadaşlarıma rezil olamazdım. Sana notlar yazmamı istedi ama bunu anonim olarak yazacaktım...”

“*Tatlı Seven Acı*,” diye homurdandım keyifsizce. “Anonimine başlarım senin.”

Annem, “Mine, bir sakın ol,” dedi.

“Olamam, anne.”

Hasan devam etti: “Verdiğim sözden geri dönecek hâlîm yoktu. Ay-larca sana not yazdım ama her zaman değil, biliyorsun. Zaten o sözleri internetten buldum, ben ne anlarım öyle süslü laflardan... El yazım anlaşılmasın diye de arkadaşlarıma yazdırıyordum.” Bana baktı. “Özür dilerim.”

“Sus be!” diye tersledim onu. “Yakup denen çocuğun numarasını ver bana. Beni iddiaya sokmak neymiş, göstereyim gününü ona.”

Ayağa kalktı. “Abla, beni rezil mi edeceksin?” diye sordu. Gözlerinde korku vardı.

Reddettim. “Rezil etmek mi? Seni ve onu mahvedeceğim.”

Babam, “Ben de o Veli denen adamı var ya...” diye konuştu.

“Baba, Veli abinin bir suçu yok, onu her şey için ben zorladım,” diye mırıldandı. Aklıma Veli abinin sözleri geldi. Bana zarar verecek, kötü biri olmadığını söylemişti. Bana Hasan’ı söylemişti meğerse ama nereden bilebilirdim?

“Ona da mı şantaj yaptın?” diye sordum hiddetle. “Hasan, sen kendini ne zannediyorsun, bana söyler misin?”

“Bir şey zannetmiyorum,” deyip düzeltti. “Aslında çok şey zannıyorum ama konumuz bu değil. Neyse...”

“Peki, ne zaman bitecekti bu?”

“Bilmiyorum, birkaç sefer yapınca biter sanmıştım ama benim de hoşuma gitti seni işletmek.”

Babam, “Höst!” diye uyardı onu. “Bugün ablanı işlettin, yarın bir gün başkalarına da aynısını yaparsan bu sefer elimden kaçamazsın. Kendine gel ve özür dile ablandan. Ben de Veli denen adama gidip bakacağım.”

Annem, “Süleyman, bir sakın ol,” dedi.

“Olamam.”

Hasan, “Baba gerçekten Veli abiyi ben zorladım bunun için,” diye açıkladı. “Elimdeki notları ona veriyordum, o da sepete koyuyordu. Bu kadar. Hem ben çok kötü şeyler yazmıyordum ki.” Bana baktı tekrar. “Yazıyor muydum abla?”

“Fırıldak gibiydin,” diye itiraf ettim. “Bir gün âşık, bir gün kanka gibi yazıyordun.”

“Hep tecrübesizlikten bunlar hep!”

“Ya,” dedim sinirle. “Ay, ben deli olacağım! Baba, şu oğluna iyi bir ceza ver yoksa gidip kıracağım tabletini.”

“Olmaz!” diye hiddetlendi. “Kafamı kır ama tablettime dokunma.”

“İşte senin beynin bu kadar, bu kadar!”

“Hakaret edip durma dedim sana!”

Annem, “Çocuklar bir sakın olun,” diye konuştu.

Aynı anda anneme baktık ve şöyle dedik: “Olamayız, anne!”

Omuzlarımı düşürdüm. Hasan'ın suratına dik dik bakıp, "Bu iş burada bitmedi, seninle kendim özel ilgileneceğim," dedim ve sonra odama gittim. Kapıyı kapatırken odanın içinde gezinmeye başladım. Kardeşim, benim kardeşimmiş tüm bu oyunların arkasındaki kişi. Pencereye gittim ve sepete baktım. Buradaydı. Aslında bu sepeti Hasan'ın kafasına geçirmek vardı ama neyse...

Birkaç dakika sonra Sinan'a yazdım.

Mine:

Tatlı Seven Acı bulundu.

Çevrim içi olduğunda, mesajımda mavi tik belirdi.

Sinan:

Kim?

Sinan:

Kim o pezevenk?

Sinan:

Kim, söyle bana?

Sinan:

Ağzını burnunu kıracağım o itin!

Sinan:

Mine cevap versene!

Mine:

Kardeşim...

Sinan:

Ne?

Sinan:

Hasan mı?

Mine:

Evet

Sinan:

Nasıl ya?

Sinan:

Nasıl kardeşin?

Mine:

Tüm bunlar bir iddiayı kaybetmesinin bedeliymiş

Sonra da hoşuna gitmiş beni işletmek ve devam etmiş

Zaten son zamanlarda pek yazmıyordu

Demek ki suyunun ısındığının farkındaydı ama ailecek oha olduk

Sinan:

Baban biliyor mu?

Mine:

Ne yapayım, söyledim en sonunda

Sinan:

Ulan ben o Hasan'ı var ya...

Mine:

Her şeyden önce bir şey daha var

Sinan:

Ne?

Mine:

Hasan bizi biliyor...

Yani benim bir sevgilim olduğunu

Mine:

Bana şantaj yapıyor ya bir de!

Sıyırmış kafayı manyak

Sinan:

Kusura bakma ama senin bu kardeşin tam sopalık

Mine:

Ne kusuru ya?

Doğru diyorsun

Sinan:

Ee, ne yapacaksın?

Söyleyecek misin annelere?

Mine:

Onun şantajlarına boyun eğeceğimi sanıyor

Çok bekler

En uygun zamanda söyleyeceğim

Sinan:

:~)

Mine:

Sen de salaksın :~)

Mesajlaşırken yan odadan sesler işitmeye başladım. Annem ve Hasan tartışıyordu.

Mine:

Geliyorum, bir dakika

Telefonu bıraktım ve odamdan çıkıp mutfak kapısında dikildim. Tahmin ettiğim gibi annem ve Hasan tartışıyordu.

Hasan odanın içinde kaçarken anneme seslendim: “Anne, bir sakın ol.”

“Olamam!”

2.4

ALESSIA CARA ~ SCARS TO YOUR
BEAUTIFUL

“Şu meseleyi bir daha anlatsana,” dedi Sinan istekli bir sesle. “Nasıl yani? O tatlısına soktuğumun acısı senin kardeşin, öyle mi?”

“Aynen, öyleymiş,” diye karşılık verdim düz bir sesle. “Bak aklıma geldikçe hayret ediyorum sürekli.” Gözlerimi kararttım ve sınıf tahtasına uzak uzak baktım. “Aslında iyi bir dayığı hak ediyor o.”

“Ben döverim.”

“Yok, ben döveyim.”

“Sen elini kana bulama, ben bularım.”

“Ya hayır,” deyip kaşlarımı çattım. Gözlerim Sinan’ın güzel gözleriyle kesişirken sersem bir şekilde gülümsedim. “Olmadı kaçırılım.”

Gözleri parladı. “Bunu yapalım.”

“Saçmalama,” diyerek güldüm. “Bunca işin gücün arasında bir de Hasan’ı kaçırmakla uğraşamam.”

“İşin olmasa uğraşırsın yani?”

“Yani,” diye geveledim ağzımın içinde. “Aslında iyi bir dersi hak ediyor, hergele.”

Aylarca beni köstebek gibi kandırmıştı ve bunu o kadar belli etmemişti ki işin sonucunda onun olacağı aklıma bile gelmezdi. O cin fikirli kafasının içinde yatan daha neler vardı kim bilir...

“Bu arada,” dedim Sinan beni izlerken ona dönerek. Ona bundan bahsetmeliydim. Sakinleştım. “Hasan’ın bizi bildiğini söylemiştim sana.”

“Bir sefer daha siktir!”

“He, ondan.”

“Mine, senin bu kardeşin vallahi dayaklık,” diye yükseldi. “Nereden biliyor? Bir şey dedi mi?”

“Akı sıra beni tehdit etmeye kalktı,” dedim tok bir sesle. “Merak etme, bir Şey yapamaz. Ama rahat durmayacağını biliyorum. Bunu saklamaya devam ettikçe fırsatını bulduğu zaman bana sürekli Şantaj yapacak. Yapar o, biliyorum. O söylemeden ben söyleyeceğim.”

“Neyi?”

“Bizi.”

“Kime?”

“Kime olacak,” dedim yüzüne bakarken. “Annem ve babama.”

Bunu söylediğim an kalbim sıkıŐıverdi. Durduk yere olmamıştı, Sinan’ın gözlerinde gördüğüm boş ifadeden kaynaklanmıŐtı. Onun beni, babasıyla tanıştırmaya hayali vardı ama nasip olmadı. Annesiyle zaten bir hayali yoktu fakat ben bizi annemlere söyleyecektim. Gizlemek isterdim, en azından bir müddet daha sadece ikimiz yaşayalım bunu isterdim ama yapamazdım sanırım. Hasan gibi bir bela vardı artık, o kolay kolay susmaz ve beni deli edene kadar uğraŐırdı.

Akıl sağlığımı düşünmek zorundayım Sinan.

“Ben bunu sınavdan sonra söylemek istiyordum aslında,” dedim sessizce konuşarak. “Şimdi babam gereksiz yere darlayacak beni. Yok sınavın var, yok kim o çocuk, yok neden falan...” Bıkkınlıkla omuzlarımı aşağı indirdim. “Zaten sınava da ne kaldı Şurada?”

“İki hafta.”

Ona düz düz bakarken gülmeye başladı. Sonra beni kolunun altına çekip saçlarımı karıŐtırdı. Kıkırdadım. “Yapmasana!”

“Yapmamam için gerekli bir sebep söyle?”

“Saçlarım bozuluyor.”

“Bayağı geçerli,” diye dalga geçti. Ekledi: “Ama ben pisliğin biri olduğum için saçlarının bozulup bozulmaması çok da umurumda değil açıkçası.”

“Ne kadar da dürüst bir erkek.”

“Tam evlenmelik.”

Afalladım. Yüzüm öylece ifadesizleŐirken yutkunmaya çalıştım. Evlenmek mi? Kendimi kolunun altından çektim ve Şaşkınca Sinan’ın yüzüne baktım. Çok güzel bakıyordu gözlerime.

“Sinan,” diye mırıldandım çekinerek. “Sen düşünüyor musun? Şeyi...”

“Neyi?” diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken. Çemberimi daraltıyordu ve bunun farkındaydım.

Parmaklarımla oynamaya başladım çünkü bu konuyu daha önce onunla hiç konuşmamıştık ve ben utanıyordum. “Evlenmeyi işte... Yani benimle.”

Bak, kalbim fena sıkıştı benim ha.

“Farkında mısın bilmiyorum ama az önce sana bunun bayağı sinyali verdim,” diye konuştu.

“Fark ettim,” dedim zar zor karşılık verirken. “Ama şey yani... Ne bileyim, sen öyle *pat* diye... Ay Sinan, ne diyorsun ama şimdi sen?”

“Sakin,” dedi gülüp elleriyle yanaklarımı kavrarken. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Yeri geldiği için söyledim. Yoksa kafamda daha güzel bir evlilik teklifi var. Gözün korkmasın, yakında değil çünkü senin de benim de kazanmam gereken bir okul var. Ben sadece sana bunu açık açık söylüyorum. İlişkimizin çok da geçmişi olmayabilir ama ben seni çoktandır seviyorum, Mine.”

Neler diyordu böyle?

Ona hayranlıkla bakmaya devam ederken yüzümü sevmeye başladı. Başparmağını tenimin üzerinde gezdiriyordu. “Sen?” diye sordum merakla.

“Evet,” dedi yüzündeki o acının var ettiği tebessümle. Babasını kaybettiğinden beri bu gülüşü benimsemişti. Tebessümünde hep bir acı gizliydi. “Ben seni, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Seni ilk gördüğüm an etkilenmişim. Aynı sınıftaydık ve ben seni hep uzaktan düşledim ama bunu hissettirmedim hiç. Ta ki son sınıf olana kadar... Bana şans vermeyeceğini düşündüm çünkü Ahmet’ten başkasıyla konuşmuyordun... Okul bitecekti, seni bir daha kim bilir nerede görecektim ki... Dayanamadım ve kendimi belli etmeye başladım.”

Sinan’ı tıpkı bir filmi izler gibi izledim, onu dinlediğim en güzel şarkıymış gibi dinledim. Aşinalık, hayranlık ve çokça sevgiyle...

Mahcup bir ifade düştü yüzüne. “İyi ki etmişim diyorum. Kaybedecek bir şeyim yoktu zaten, şu an kaybedecek bir tek sen varsın. Bir tek sen kaldın bana... Bu yüzden diyorum, Mine. Ben seninle iki gün sonramı değil, ömrümün sonunu görebiliyorum en azından bunu görmek istiyorum. Evet erken, evet çok erken böyle bir şey için farkındayım ama...”

“Evet.”

“Ne?” diye afalladı.

Gözlerim kızarmaya başlamıştı. Bunu hissediyordum. Bana kalbinin tamamıyla açması öyle güzeldi ki. İlk başlarda bunu gizlemiş olmasına asla bir şey diyemezdim. Fakat onu fark etmeye başladığım andan beri neyse oydu. Niyetini hep belli etmişti. Benimle oyalanmak ya da boş vakit geçirmekten ziyade karşımda gerçekten bir şeyler hisseden adam görmüştüm. Bana güvensizliği yaşatmamıştı, bana hayal kırıklığı olmamıştı ve beni sevmişti. Seviyordu. Sevmeye devam edecekti çünkü biliyordum. Ellerinin yüzümde gezinirken titreyişini, gözlerime bakarken büyüyüp küçülen göz bebeğini, sarılırken işittiğim kalbinin ritmini... Bunlar geçici bir heves olamazdı. Biliyordum.

Sırıttım ama hüzünlüydüm de. Neden böyle olmuştu ki? “Ne evet?” diye tekrar etti kafasını sağa doğru hafifçe yatırdığında.

Ellerimi ellerinin üzerine koydum. “Evet işte.”

“Bu evet, o evet mi?”

“Sen hangisinin cevabını almak istiyorsan bu eveti, ona ait kılabilirsin.”

“Mine...”

“Sinan,” dedim ellerimizi yüzümden indirirken. “Bak beni bir anda duygusal bir durumun içine soktun. Hasan’ı dövme planından buraya zıpladık ama madem konusu açıldı... *Evet. Seninle her şeye evet.* Dediğin gibi bizim için çok erken ama iki dakika sonramın hayalini bile seninle yaşamak, kurmak için vaktin bir önemi yok.”

“Çünkü biz hiç ayrılmayacağız.”

“Hiç.”

“Arada kavga ederiz ama,” diye güldü. Bakışlarını kaçırdı. “Biliyorsun, ben biraz psikopatım.”

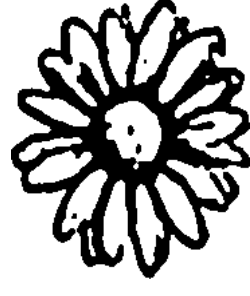
Alnımı usulca alnına vurdum. Gözlerine yakından baktım. “Ama ben yanındayken iyi olacaksın. Psikopat değilsin.” Kıkırdadım. “Öyleysen eğer ben hayatımda ilk defa psikopat birine âşık oldum.”

“Aptal,” dedi fısıltıyla. Gülümsedi ama sevinci kursağındaydı. Bunu aşamıyordu. Kolayca aşmasını beklemiyordum zaten. İtiraz ettim.

“Hayır, değilim ki.”

“Öylesin,” diye kızdırdı beni. “Çok güzel bir aptalsın.”

Alnım alnındayken yüzüne usulca vurdum. Gülüştük. Zil çaldı ama bu gözlerimizin içindeki sesi de ışığı da bölmeye yetmedi.

Dershane çıkışı eve geldim. Hasan’ın durumundan Ahmet’e bahsettiğimde Sinan kadar şaşırdığını söyleyemezdim ama onun da kendine has bir şaşkınlığı olmuştu. Asıl mesele, ben bu saatten sonra Hasan’a nasıl davranacaktım. Onu boğarak mı öldürmeliydim yoksa oyun oynarken beklemediği bir anda prizdeki fişi mi çekmeliydim?

Her türlü ölecekti nasılsa.

Ah! Ne kadar iyi niyetli bir ablaydım ben böyle. Zor bulunur benim gibisi.

“Anne, yemekte ne var?” diye sordum çantamla birlikte mutfağa girerken.

“Kuru fasulye ve pilav.”

“Turşu peki?”

“O yok.”

“Niye?”

Arkasını döndü ve bana saf saf baktı. “Niye olsun?”

“Canım istedi.”

“Ayran var,” diye karşılık verdi çabucak, sonra da önüne dönerek ocaktaki yemekleri karıştırmaya başladı. “Bu arada, baban soruyor ama umarım doğru söylüyorsunuzdur, Mine Hanım. Sınava iki hafta kaldı, iyi gidiyor, değil mi çalışmalar?”

“Daraldım, anne.”

“O ne demek öyle?” diye çattı kaşlarını yanına gittiğimde. Tezgâhın üzerindeki sürahiyi kavrayıp bir bardak su içerken dudaklarımı yaladım. “Bitse de gitsek diyorum yani. Böyle sınav yaklaştıkça stres yapıyorum. Kafam dolu.”

“O kafan sadece sınavla dolu, değil mi anneciğim?”

Kaşlarımı çattım. Bir şeyden mi şüphelenmişti yoksa? “Evet,” dedim dudağımın içini ısırırken. “Ne olacak ki başka?”

Fasulye tenceresini karıştırmayı bırakıp elindeki tahta kaşığı kenardaki kısıma koydu. “Bilemiyorum artık orasını.”

Üstüne gitmeli miydim?

Hayır, çünkü bir çuval inciri berbat edeceğimi biliyordum.

Umarım Hasan denen boş boğazlı, anneme bir şeyler dememiştir çünkü bunu benden duymaları gerekti.

Of!

Üstelemedim ve odama gittim. Üzerimi değiştirmeye başlarken, duvara astığım mantar panomdaki küçük notlara baktım. Onlara baktıkça kafam iyice karışıyordu.

Cidden bitse de gitsek artık ya!

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra fırsatını buldum ve doğruca Hasan’ın odasına girdim.

Tabletiyle oynuyordu. Kafasını kaldırıp bana dik dik baktı. “Yavaş, ahıra mı giriyorsun, abla?”

Güldüm. “Bunu diyenin bir öküz olduğunu bildiğim için evet, ahıra giriyorum.”

“Çok komik ya.”

“Gül o zaman.”

“Of, git başımdan!” dedi tabletine tekrar gömülerek. “Senin yüzünden öleceğim yine.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve tam karşısında durdum. Beni görmezlikten geliyordu âdeta. “Senin birkaç hafta sonra girmen gereken bir sınavın yok mu?” diye sordum dalga geçer gibi fakat tavrım ciddiydi. Birbirimizden hoşlanmasak bile geleceğini düşünüyordum, ondan daha çok düşünüyordum hatta.

“Evet,” dedi tabletin tuşlarına heyecanla basarken. Sanki oyunun içine girmişti manyak. “Aynısından senin de olacak sanki? Yanlış mıyım?”

“Değilsin.”

“O zaman neden buradasın, git de çalış,” diye homurdandığında hızlı davrandım ve elindeki tableti çekip alıverdim. Tepkime o da anı bir tepki verirken gözlerini irileştirerek bağırdı. “Ne yapıyorsun ya? Öldüm senin yüzünden, kaybettim oyunu, gitti paralar... Ver şunu!”

“Abartma.”

“Ya versene, abla,” diye uzandığında tabletini arkama sakladım ve ona kızgın kızgın baktım. “Sus, otur şuraya! Konuşmamız gerekiyor seninle.”

“Ne konuşacağız?” diye sordu bir anda kendini geri çekerken. Yüzümde imalı bir tebessüm belirirken geri çekildim ve tableti boyunun uzanmayacağı bir yere bırakıp sandalyeyi odanın ortasına koydum. Oturması için işaret ettim.

“Otur.”

“Abla?”

“Otur şuraya.”

“Peki, Mesut Komiser'im.”

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım çünkü ciddi bir işin içindeydim. Hasan biraz tedirgin bir hâlde sandalyeye oturduğunda, “Kollarını göğsünde topla,” diye emrettim.

“Abla, ne diyorsun ya?”

“Topla dedim!”

Sinirlendi ve kollarını göğsünde birleştirerek bana baktı. Cebimdeki telefonunun flaşını açmadan önce odanın ışıklarını söndürdüm. Ardından derhâl telefonun ışığını yakıp Hasan'ın yüzüne tuttum. Gözlerini kırıştıtararak, “Biraz abartmıyor musun?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Sorularıma cevap vereceksin. Yoksa tabletindeki tüm oyunları siler, her şeyi sıfırlarım. Hesaplarını da kapatırım.”

“Öldür daha iyi be!”

“Onu da yaparım.”

“Hain!”

Dudağımın kenarını kıvırdım. Hasan soğuk soğuk yüzüme bakmaya devam ederken dudaklarımı ıslattım. Sorularımı sormalıydim. Bu yüzden konuşmaya başladım: “Adın nedir?”

Güldü. Ayağına vurdum. Gülmeyi kesti. “Hasan.”

“Ana ve baba adın?”

“Ayla ve Süleyman.”

“Aferin. Doğru bildin.”

Heyecanlandı. “Serbest miyim?”

“Daha değil,” diyerek etrafında dönmeye başladım usul usul. “Asıl sorularımıza geliyoruz. Bunlar kekti.” Derin bir nefes alıp verdim. “Tatlı Seven Acı diye bir haltlar yerken maksadın neydi?”

“Kafa bulmak,” dediğinde öksürdüm. Düzeltti. “Yani bir iddia yüzünden kaybettim işte. Bedeli bu oldu ama bu kadar uzun sürmeyecekti. Sonra seni sinir etmek hoşuma gitti, ben de devam ettim. Benim için bir kariyer başlangıcı oldu.”

“O ne demek? İleride ne olmak istiyorsun?”

“Sepet başı.”

“Aptal.”

“Kalbimi kırıyorsunuz, komiserim.”

“Sus,” diye uyardım onu. Birkaç saniye sonra devam ettim: “Peki, buna ne zaman son vermeyi düşünüyordun?”

“Vallahi ondan pek emin değilim ama son mesajım senden helallik isteyerek hayatından çıkmak olacaktı,” deyip homurdandı. “Gel gör ki ablamsın, kaçışım yok.”

Gözlerimi devirdim. Odanın içindeki ışık Hasan’ın yüzünü görmeme yetiyordu. Eğleniyordu ama minik bir endişe de vardı yüzünde. Konuyu Sinan’a getirmeliydim. Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyor ama Sinan’ı tanımıyordu. “Benim bir erkek arkadaşım olduğunu nereden biliyorsun?”

“Salak gibi sırtırken yakaladım seni birkaç sefer.”

Kaşlarımı çattım. “Ne alaka? Aklıma bir şey gelmiş ve ona sırtıtmışımıdır.”

“Yeme beni,” dedi reddederek. “Nemrut suratlının tekisin sen. O sırtışı tanıyorum.”

“Nereden?”

“Zamanında ben de gördüm geçirdim.”

“Çocuk, sen daha on dört yaşında bir veletsin,” diyerek dikildim karşısında. “Bana doğru dürüst cevap ver. Nereden biliyorsun erkek arkadaşımın olduğunu?”

“Biliyorum işte,” deyip üzerini kapatmaya çalıştı. “İnkâr etmiyorsun bile bak çünkü var.”

Beni deli etmeye çalışıyordu aklı sıra. İtiraz edemezdim çünkü vardı. İtiraz edemezdim çünkü artık bu işte yolun sonuna gelmiştim. Kaçamazdım. “Bunu annemlere söyleyecek misin?” diye sordum mesafeli bir ses tonuyla.

“Ne kadar veriyorsun?”

Gözlerimi irileştirirken kafasına bir tane geçirdim. “Bak hareketlere bak.”

Elini kafasına götürdü ve bana dik dik baktı. “Sen kaşındın. Bunu yapmayacaktın, abla. Haftalığını versen de kesmez artık, söyleyeceğim ilk fırsatta.”

“Ne diyeceksin? Dedikten sonra eline ne geçecek acaba?” diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak. “Bacak kadar boyunla beni tehdit ediyorsun. Seni fena yaparım.”

“Hiçbir şey yapamazsın.”

“Sen öyle san,” dedim onu uyarırken. “Senin tehditlerine boyun eğceğimi sanma sakın. Annemlere beni ispiyonlamana müsaade etmeyeceğim. Gidip kendim söyleyeceğim.”

“Hadi be!” diye telaş yaptı. “Tamam, sen ne kadar istiyorsan o kadar ver para. Söz, ağzımı bile açmayacağım.”

Güldüm ve geri çekildim. “Tüh! Yazık oldu kafadaki şeytani fikir-
lere.”

Hasan’ı hayal kırıklığıyla baş başa bırakıp doğruca annemin yanına gittim. Ekmekleri dilimliyordu. “Anne, seninle bir şey konuşmam gerek ama aramızda kalacak. Babama söylemek yok.” Önce annem bilmeliydi, bu sayede alacağım tepkiyi yumuşatmak için yanımda olabilirdi. *Tabii annem de sakın karşılarsa...*

“Ne oldu?” diye sordu ekmekleri dilmeye devam ederken.

Ellerimi önümde birleştirdim ve derin bir nefes alıp verdim. “Babama söylemek yok ama?”

“Mine söylesene, ne oldu?” Ekmek dilimlemeye devam ederken onu biraz beklettim. Annem, “Kızım çatlatmasana insanı,” dedi ikaz ederek.

Gözlerimi kapattım ve bir anda söyleyiverdim. “Benim bir erkek arkadaşım var.”

Ses gelmedi.

Nefesim aktı gitti.

Birkaç saniye daha ses gelmezken gözlerimi açtım. Sendeledim. Annem şaşkınlıktan parmağını kesmiş, babam gözlerimle kesişmiş, Hasan ise sinsice olanları görmek için kenara bir yere tavuk gibi tüne-mişti.

Ne güzel.

“Her şeyi açıklayabilirim.”

Annem kestiği parmağını musluğun altına tutarken ona yöneldim. Babam ise konuşmadan bana bakıyordu, bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Anne, iyi misin?” diye sordum telaşla.

Suyun akıttığı kan lavabonun deliğine doluşurken annem çabucak kafasını salladı. “İyiym, ufak bir sıyrık sadece.”

“Yara bandı getireyim, dur,” diye yönümü çevirdiğim vakit beni durdurdu.

“İyiym, dedim, Mine. Şu kan bir dinsin ayrıca. Sen babana cevap ver.”

“Hı,” dedim yutkunarak. “Sırası mı şimdi, anne? Yani harbiden kasap et, koyun can derdinde.”

Babam olduğu yerde hareket etmeden çatmış olduğu kaşlarıyla buraya baktı. “Buradaki kasap ben mi oluyorum, Mine Hanım?”

“Yok, baba. Ne alakası var?” diye birleştirdim ellerimi önümde. “Ben lafin gelişi öyle dedim. Aslında çok değerli, kıymetli ve bize rehberlik ederek yol gösteren o zatı şahane atasözlerimizi kullanmak istedim. Biliyorsunuz, sınava da çok az kaldı zaten, yani...”

Hasan gülerek babamla göz teması kurdu. “Sınav kâğıdım dolu gözüksün diye ben de böyle saçmalıyorum, baba. Takılma sen buna.”

“Sen bir sus!” diye azarladım onu. Resmen zevkten dörtlük olmuş, düşene bir tekme de o koymuştu. Kardeş kardeş değil, düşmemi bekleyen bir canavardı.

Hain!

Elimi enseme attım ve içinde bulunduğum bu süreci atlatmak için zaman kazanmaya başladım. Annem kanını akıttığı parmağına çekmeden çıkardığı yara bandını yapıştırmaya başlarken babam derin bir nefes alıp mutfaktan içeri girdi. Yanıma doğru yaklaşırken önümden teğet geçip yemek masasına oturdu. Gözleriyle beni uyararak, “Geç bakalım karşıma, Mine Hanım,” diye konuştu. Sesi toktu, sesi alacaklıydı.

Onu ikiletmedim ve karşısındaki yerimi aldım. Annem sırtını mutfak tezgâhına yaslarken babam, “Acıyor mu parmağın?” diye sordu. Annem kafasını iki yana sallarken babam yeniden bana odaklandı.

“Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun?” diye sordu gözlerime dik dik bakarken.

Hasan araya girdi. “Sınav bittikten sonra tabii ki baba.”

Dişlerimi birbirine geçirip gözlerimi yumdum. Babam otoriter bir sesle Hasan’ı uyardı. “Sen karışma, Hasan.”

Hasan sustu.

Babam konuşmaya devam etti: “Evet, seni dinliyorum, Mine. Bana anlatacaksın herhâlde, değil mi kızım?”

“Anlatacağım ama utanıyorum, baba,” diye ifade ettim kendimi.

Hasan, “Geceleri fısır fısır sevgilinle konuşurken hiç utanmıyordun ama?” diye sorarken arkamı dönüp ona kızgın kızgın baktım.

“Sen beni mi dinliyordun? Bak seni fena yaparım ha! Geri zekâlı!”

“Tartışmayı kesin,” diye uyardı babam yeniden ona bakmamı sağlarken. “Hasan, sen ablanı dinlemeye utanmıyor musun?”

Güldüm.

Hasan oturduğu yerden kalkıp yanımda belirerek beni hedef gösterdi. “Kızın gecelere kadar sevgilisiyle konuşurken sorun yok, ben onu

dinleyince mi sorun oldu yani, baba?” Somurttu. “Gerçekten üzüyorsun beni şu an.”

“Herkes kendinden sorumlu,” dedi annem sakın bir sesle konuşurken. “Her kim olursa olsun kapı dinlemek çok ayıp. Bir daha bunu yapma.”

Hasan zorla durumu kabullenirken babam vakit kaybetmeden konuşmasını sürdürdü: “Mine, anlatsana kızım sen de şu meseleyi! Kim o çocuk? Ne zamandır siz oldunuz? Beni çıldırtma!”

“Ay Süleyman, bir sakın olsana önce,” dedi annem, filmin en heyecanlı yerinde araya giren reklam gibi.

Babam, anneme kulak asmazken ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımla oynamaya başlarken gözlerimi parmaklarıma sabitledim zira babamın yüzüne bakarak konuşmak pek de benlik bir durum değildi. “Adı Sinan.”

Hasan kıkırdadı. “*Beatbox* yapıyor.”

Gözlerimi devirdim. “Hasan’dan nefret ediyor, hatta onu dövmek istiyor.”

“Hop hop!” diyerek dikildi bir anda rengi atmış çamaşır gibi. “Kim kimi dövüyor, alo?”

Annem, Hasan’ı kendine çekip onu sakinleştirdi. *Ah, şu ergenliğe girmiş hâlleri...*

Devam ettim: “Aynı sınıftayız ama o benden iki yaş büyük. On dokuz yaşında. Birtakım sorunlar olmuş, tabii şu an bunları konuşmanın zamanı değil.”

“Tam zamanı,” dedi babam sabırsızca. “Her şeyi bilmek istiyorum. Ayrıca şu an neden bu kadar sakınım, ona da anlam veremiyorum.”

Hasan, “Ben de anlam veremiyorum valla, baba,” dedi hayretle. “Hemen tanımak istedin çocuğu. *Yarın gelsin, istesin*, diyeceksin neredeyse. Hiç olmadı hiç.”

“Sen sus artık, bir sus,” dedim düz bir sesle. “Babamın aklını karıştırma. Üstelik sakın olmaması için bir sebep yok çünkü efendi gibi anlatıyorum ben de. Sanki yanlış bir şey yaptım ya?”

Babam, “Mine, ben sakınım, kızım,” dedi iğneleyici bir şekilde bana laf sokarken. “Sen sakın ol asıl.”

Saçlarımı kulağımın arkasına saklayıp homurdandım: “Hasan gibi bir faktör varken o biraz zor, baba.” Beni taklit ettiğini gördüm. Aldırış etmeden sözlerime kaldığım yerden devam ettim: “Birkaç aydır birlikteyiz işte...” Durgunlaştım ve yutkunarak ekledim: “Hatta çok yakın zamanda babasını kaybetti ve benden başka kimsesi yok.”

Onun benden başkası kimse yoktu. Elbette birileri vardı. Annesi, üvey kardeşleri ve tanımadığım birkaç uzak akrabası ama onlar, onun hayatında değildi, onlar onun hayatında seyirciydi. Ona iyi gelmiyorlardı, uzaktan uzaktan bakıp geçiyorlardı. Annesi bile öyleydi. Ben ise oyuncuydum, onunla birlikte bu sahnenin içinde var olmuştum.

Babam herhangi bir şey söylemezken yüzündeki durgun ifade, aslında çok rahat bana bir cevap vermişti. Annem kuru bir sesle bana yönelerek, “Geçen gün babası vefat eden arkadaşın...” dedi. Annem anlamıştı, hem ona yalan söylediğimi hem de asıl gerçeği.

Ona mahcup bir şekilde baktım. “Özür dilerim, anne. Sana yalan söylemek istemezdim ama anla lütfen. Beni anlayın. Sinan’ın yanında olmalıydım. Erkek arkadaş sıfatını bir kenara bırakın, bir insanın böyle zor bir gününde onu yapayalnız bırakmak vicdanı rahat ettirmez ki...” Annem ve Hasan beni konuşmadan dinlemeye devam ettiklerinde bu duygusallığın çok daha geniş alanlara yayılmasına müsaade etmeden gülümsemeye çabaladım. “Aslında sınava kadar daha doğrusu böyle bir şey hiç düşünmüyordum. İnsanın öncelikleri vardır bu hayatta hani, okulu, sınavları ve daha başka şeyleri... Sizden öğrendim, sizden gördüm çünkü birlikte emek verdik bunun için. Ben bilemezdim baba. Şu an bunları konuşurken o kadar utanıyorum ki sanki yüz kızartıcı bir suç işlemişim gibi ama...” Cümlelerim birbirine düğümlenmeye başlamıştı. İpin ucunu kaçırmış gibiydim. “Oldu işte... Benim bir erkek arkadaşım var. Şimdi istediğinizi söyleyebilirsiniz, kızıp bağırabilirsiniz. Bekliyorum.”

“Sana neden kızalım?” diye sordu annem yumuşak bir sesle. “Kızsak elimize ne geçecek?”

Minnetle gülümsedim çünkü anlaşılma istiyordum.

Babama çevirdim yüzümü. Ondan bir cevap, bir ses bekliyordum. Kalbimin içindeki kum saatinden düşen bir taneyi avuçlarımın içinde hissetmeye başladım çünkü bu konuşmayı ilk kez yapmıştım. Yani daha önce onlarla hiç bu tarz bir diyalog içine girmemiştik. Babam, “Daha

birkaç ay oldu diyorsun, kızım,” diye sordu şüpheyle. “Bak, gelip geçici bir heves işiyse işte o zaman kızarım...”

“Hayır, baba,” dedim hızla. “Ben Sinan’a güveniyorum. En azından geleceğimi onunla görüyorum. Evet, belki çok saçma diyeceksin, üç günlük iş diyeceksin ama hissediyorum, baba... İnsan kalbine güvenmeyecek de kime güvenecek?”

Kalbimin içinde o vardı ve ben ona güveniyordum.

Kendimden ve kalbimden emin oluşum annem dâhil babamı da etkisi altına alırken, “İyi,” dedi nefesini solurken. “Biz de güvenelim bakalım şu Sinan’a.”

Gözlerim iri iri olurken oturduğum yerden kalkıp, “Oha!” diye tepki verdim. “Çok affedersiniz... Baba, şimdi sen *oldu*, dedin yani? *Tamam*, dedin, değil mi?”

“*Oldu*, demedim,” diye konuştu. “Sadece *oluru var*, demeye getirdim.”

“İş oraya vardıysa o da olur,” dedim gülerek. Göğsümün içine çiçekler serpilmişti. Babam yüzüme bakıp gülerken gittim ve ona sarıldım. “Teşekkür ederim, baba. Bana inanıp güvenme fırsatı verdiğin için.”

Kollarını sırtımda hissettiğim vakit konuştu: “Bu fırsatı sen kendin elde ettin, ben bir şey yapmadım.”

“Olsun.”

Birkaç saniye sonra ondan ayrıldım. İçim içime sığmıyordu. Hayatımda sınavdan başka bir pürüz kalmamış gibiydi çünkü Sinan’ı aileme açıklamak, onu ailemden saklamak da bir problemdi. Elimini ayağımı koyacağım yeri kestiremezken derin bir nefes alıp verdim. Annem gözlerime bakıp güldü.

Gülümsedim. “Neyse, ben bir elimi yıkayayım.”

Mutfaktan ayrılacağım sırada Hasan arkamdan seslendi: “En yakın zamanda çıksın karşıma. Beni dövecekmiş ya hani, görelim bakalım kim kimi dövüyor?”

Gözlerimi devirdim ama keyifliydim. “Ağla!”

2.5

DJO & JOE KEERY - END OF BEGINNING

Mine:

Sinan

Mine:

Sinan, neredesin?

Mine:

Sinan, sana bir şey söylemem lazım

Mine:

Ya inadına mı bakmıyorsun mesajlarına?

Art arda attığım mesajlar, içimdeki heyecanı belli ediyordu.

Sinan:

?

Mesajına hayretle baktım.

Mine:

Amma güzel tepki verdin!

Sinan:

Ne oldu?

Mine:

Sana bir şey söylemem gerek...

Mine:

Annemler bizi öğrendi

Sinan:

Siktirrrrr!

Sinan:

Ne?

Sinan:

Nasıl yani?

Sinan:

ebn anlamadım brşey

Mine:

Şu an gözlerim kanıyor...

Sinan:

Bırak şimdi benim katlettiğim Türkçeyi

Sinan:

Nasıl yani? Sen mi söyledin?

Mine:

Hayır...

Mine:

Daha doğrusu evet

Mine:

Hasan beni gaza getirdi

Mine:

Yani o söylemeden önce ben söyleyeyim dedim ama pek şey olmadı

Sinan:

O kadar iyi anladım ki yani sorma

Sinan:

Mine tane tane anlat, hadi güzelim

Mine:

Ben

Mine:

Aslında

Mine:

Anneme

Mine:

Söyleyecektim

Mine:

Ama

Mine:

Öyle

Mine:

Olmadı

Mine:

Babam

Mine:

Duydu

Mine:

Böyle

Mine:

İşin

Mine:

Anasını

Mine:

Avradını

Sinan:

Hoppala!

Sinan:

Sonuç peki?

Kızdı mı?

Mine:

Ayrılmamızı istedi...

Sinan:

NEEEEEEEEEEE

Sinan:

Şaka?

Sinan:

Bırakmam ki

Sinan:

Vallahi bırakmam

Mine:

Babam onay vermedi diyorum sana Sinan

Sinan:

Lan üç çocuklu adama mı kaçacaksın sanki?

Neyime onay vermiyormuş?

Tanımıyor beni daha

Sinan:

Sen peki?

İtiraz etmedin mi?

Olmaz, ben seviyorum demedin mi?

Mine:

Dedim

Sinan:

Ee?

Mine:

Olmaz diyor işte

Çocuksunuz daha diyor

Sinan:

Eşek kadar adamım ben lan!

Sen de birkaç güne on sekiz olacaksın

Ee?

Mine:

Yok işte, anlamıyor

Mine:

Sinan, ben...

Sinan arıyor...

Adını ekranın tümünde görür görmez hayvan gibi sırtmaya başladım. Telefonumu içime sokasım gelmişti. Şimdi ses tonunu duyunca ben kesin güler, tüm bu minik oyunu bozardım ama idare edecektim artık bir süre. Gözlerimi yumdum, açtım ve telefonu kulağıma yaslayıp, “Efendim?” diye seslendim. Sesim hasta yatağında kıvranıyormuşum gibi çıkmıştı.

Sinan kuvvetle, “Ne demek olmaz diyor, Mine?” diye sormaya başladı. “Daha çok yeniyiz zaten, lütfen yapmasın etmesin şöyle şeyler. Hem beni de tanımıyor. Tanısa sever mi bilmem. *Sever*, diyemeyeceğim, yalan yok. Çünkü biliyorsun, sorunlu bir tipim... Yani aslında o da haklı,” dediğinde kaşlarımı çattım. İşler bir anda tersine döndü. “Kim ister ki kızını ruh hastası bir çocuğa emanet etmek?”

“Sinan,” dedim müthiş kötü hissederken. Ses tonu göğsüme taş diye oturduğunda yutkundum. “Babam seni bilmiyor. Yani hastalığını, üstelik bilse bile böyle konuşmaz ki... Lütfen yapma böyle.”

“Ee? Şimdi de istemiyor, Mine,” dedi zorla. “Psikopatın teki olduğumu öğrendiğinde daha mı iyi olacak?”

“Yani... Ayrılmak istiyorsun?”

“Hayır, ben seni asla bırakmam ama o kadar bok gibi bir insanım ki kendimi savunacak, babanın karşısına çıkıp ona güven verecek tek bir dalım yok.”

“Sen psikopat falan değilsin, bok gibi de değilsin.” Sinirle güldüm. “Bok gibi ne ayrıca ya?”

Bir şey demedi.

Bu oyunu bozmam gerektiğini düşündüm. Ben sadece onunla eğlenmek istemiştim. Ne onu test etmek ne de ağzından laf almaya çalışmak gibi bir maksadım vardı, ayrıca bu düşünce korkunçtu. Ona güveniyordum ben. Bunlara gerek yoktu.

“Her şey yalandı.

“Ne?”

Gülümsedim. “Babamla konuştum, seni anlattım ama çok detaya girmedim öyle. Sadece biliyor işte.”

“Anlamıyorum şu an,” dedi şaşkınlıkla. Sesi öyle hoştu ki...

Ayağa kalktım ve pencerenin önünde dikilip gökyüzüne baktım. Bir sürü yıldız vardı ve ben hepsine bir isim koyabilirdim. Hepsine onun adını fısıldayabilirdim. Sevgim o kadarına yetebilirdi. “Ayrılık falan yok. Babam sana güvenmek istiyor. Babam bize inanmak istiyor, Sinan.”

Birkaç saniye ses vermezken kaşlarımı çattım. Elimî pencerenin pervazına koydum. Onu bekledim. Geldi. “Yemin et.”

Sırıttım. “Yemin ederim.”

“Ya bak,” dedi gülerek. “Mine.”

“Sadece şaka yapmak istemiştim.”

“Kötü bir şakaydı ama.”

“Farkındayım,” dedim gülüşüm sönerken fakat gözlerimin asılı kaldığı yer değişmemişti. Gökyüzü hâlâ benimleydi. “Ama acelemiz yok. Sınava girip çıkacağız.” Dertlendim. “Of, sınav dedikçe içim şişiyor ya! Bir yandan bitsin gitsin istiyorum, diğer yandan ya olmazsa diyorum.”

“Bir sefer daha denersin,” dedi sakince. “Olacak ama bunu sen de biliyorsun.”

“Vallahi ben pek güvenemiyorum, yani bok da çıkabilir.”

Güldü.

Ona eşlik ettim. “Sen nasılsın peki?” diye sordum ardından. “Yemek yedin mi? Doyurdun mu karnını?”

“Aç değildim.”

“Ne demek *aç değildim*?” diye çattım kaşlarımı. “Yemedin mi bir şey yani?”

“Mine, boş ver beni,” diyerek geçiştirmeye çabaladı. Buna müsaade edemezdim. Koskoca evde yapayalnızdı. Tek başına ne yapıyordu öyle? Babasından ayrılalı kaç hafta olmuştu sanki? Keşke şu an yanında olabilseydim... “Hem çok güzel pilav yapabiliyorum ben,” dedi sonra sakın bir ses tonuyla. “Makarna da yapıyorum. Yumurtanın zaten anası ağlıyor... Oho! Ben hayatta aç kalmam.”

Neden bilmiyorum ama gözlerim dolmuştu.

Kendini ve beni avutmak için söylediği her bir kelime, göğsünün içindeki acıda yoğrulmuş ses tonuna öyle bir karışmıştı ki gözlerinin kenarlarının bile kızardığını hissedebiliyordum fakat bunu ona belli

etmek istemiyordum. Ona güç vermek, güçlü olduğunu hissettirmek istiyordum.

“O zaman çok ileride evlendiğimizde yemekleri sen yaparsın.”

“Bak bak,” dedi gülmeye başladığında. “Şimdiden yerini yapıyorsun.”

“E öyle,” dedim omuz silkerek. Gülmeyi de ihmal etmemiştim.

Sinan, “O günlerin gelmesini o kadar çok istiyorum ki Mine,” dedi. “Çok erken, biliyorum ama seni o kadar çok seviyorum ki... Sabrın sonunda sana kavuşmak olduğunu bildiğim için beklemek güzel.” İç çekti. “Seni beklemek, seni sevmek kadar güzel.”

2.6

SYML ~ WHERE'S MY LOVE

Aradan birkaç gün geçmişti ve hafta sonu dershaneden çıktıktan sonra doğruca eve gelmiştim. Sinan, annesiyle konuşacaktı. Onunla aralarının iyiye gidiyor oluşunu bilmek iyi hissettiriyordu. Belki mevzular başkaydı ama ne olursa olsun iki çift söz konuşmaları bile gelişmeydi.

Çantamı yorgun argın yatağımın üzerine bıraktıktan sonra duşa girip çıktım. Saçlarıma doladığım havluyla mutfığa girdiğimde Hasan irkilerek kafasını defterden kaldırdı. “Tipe bak ya,” diye dalga geçti aklı sıra. “Ben de evde sadrazam geziyor sandım.”

“Üf, ne komik, ne komik,” dedim tezgâhın üzerindeki sürahiden bir bardak su alıp içerken. Oturduğu sandalyeyi hareket ettirmeden arkasını dönüp benimle göz teması kurmaya devam etti. “Annem pastanı yapmış ama dayanamayıp ucundan bir parmakladım.”

Bardağı ağızımdan çekip, “Zaten annemin karnında sekiz ay durmandan belliydi böyle olacağı,” diye homurdandım. “Sabırsız.”

Bir şey söylemezken bardağı tezgâhın üzerine bıraktım. Hasan, “Ahmet abi gelecek değil mi bugün?” diye sordu. “Yoksa sizin planınız başka mı?”

“Gelecekti en son,” dedim kaşlarımı çatarken. “Ama bugün dershaneye gelmedi, annesi biraz rahatsızmış.”

“Neyi varmış?” diye sordu ilgiyle.

“Başı ağrıyormuş sanırım,” dedim sakince. “Arayacağım şimdi bir daha.”

“Seninki gelecek mi peki?” dedi ardından. Gözlerindeki ve sesindeki ima aynı çizginin üzerinde duruyordu. “Hayır, babamla tanışmadı daha. Benimle de tanışmadı ya ondan soruyorum.”

“Gelmeyecek,” dedim düz bir sesle.

“Neden ki?”

“Ay, sana ne acaba?” diye sordum omuz silkerek. Ardından önündeki kitaplara baktım. “Sınava günler kaldı, tutuştı tabii eteklerin. Gözlerim yaşıyor vallahi.”

“Sanki senin sınavına yıllar var da,” dedi derhâl bana karşılık vererek. “Seninki de haftaya değil mi?”

Bir anda yeniden dert sahibi olduğumu hatırlayıverdim. Göğüs kafesimi sıkıntıyla şişirip serbest bıraktıktan sonra gözlerimi ovuşturarak, “Moralim bozuluyor, hatırlatma,” diye mırıldandım.

Güldü. Keyifliydi. “Vallahi benim moralim manyak güzel. Nihayet bu evden gideceksin.”

Ellerimi gözlerimin üzerinden çekip ona bön bön baktım. “Sen ne biçim kardeşsin ya!”

“Sen çok güzel bir ablasın ya,” dedi alay ederek. Sonra ciddileşir gibi oldu. “Sahi ya, sen Ankara’da okumak istemiyorsun, değil mi? Allah aşkına isteme, git uzaklara.”

“Sana inat burada okuyacağım. Bu evden ilk sen gideceksin.”

Tekrar güldü. “Oho, evde kalırsın o zaman!”

“Of, Hasan,” dedim onunla uğraşmayı bırakıp odama girerken. Vakit ikindiye gelmek üzereydi. Çalışma masamın üzerinde duran telefonumu alıp Ahmet’i aradım. Birkaç saniye sonra telefonu açtı.

“Efendim, Mine?” diye konuştu. Sesi sakin ve telaşsızdı.

“Nasılsın? Annen daha iyi mi?”

“Evet, daha iyi,” dedi. “Ayla teyze zaten annemleri de davet etmiş, haberin vardır. Akşam geleceğiz.”

“Biliyorum,” dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. “Hem geleneksel hâline geldi.” Gülümsedim ama tam anlamıyla bir tebessüm sayılmazdı. Hafif bir zoraki tavır mevcuttu.

“Sinan gelecek mi?” diye sordu Ahmet, ilgili bir sesle.

“Hayır,” dedim sıkıntıyla. “Yani ben davet ettim ama istemedi burada olmayı. Onu zorlamadım.”

“Konuşmamı ister misin onunla?”

“Hayır,” diye yineledim. “Onu zorlayamam ki. Hem sadece buraya gelmek istemedi. Arayacağını, daha doğrusu beni göreceğini biliyorum. Unutmasına imkân yok.”

“Aranız iyi ama değil mi?” diye sordu merakla. Ahmet ve Sinan o günden beri daha yakın arkadaş olmuşlardı. Aslında arkadaş değillerdi fakat birbirlerini gördüklerinde nefret kusan bakışları yerini saf bir tebesüme bırakmıştı. Selam veriyorlardı, konuşuyorlardı ve her şeyden ötesi ikisiyle aramdaki dengeyi oturtabilmişim.

“Evet, iyi,” dedim sakın bir sesle. “Sadece bu akşam burada olmak istemedi. Onu anlamaya çalışıyorum Ahmet, sen de anlıyorsun bence. Kendini bir anda böyle kalabalık bir ortamda, bir ailenin içinde bulmak kolay olamaz. Bu yüzden onu asla darlamam.”

“Ama iyi geleceğini bilmeli.”

“Orası öyle fakat Sinan’ın kendine ait birtakım sorunları da var,” diye konuştum gözlerimi kapatıp açarken. “Bunu aşmaya çalışıyoruz. Benim ona inandığım kadar kendine inansa yeter...” Derin bir nefes alıp verdim. “Neyse, her şey yoluna girecek, biliyorum. Akşama görüşürüz, olur mu?”

“Görüşürüz.”

Telefonu kulağımdan çekip yatağımın üzerine oturdum. Ona mesaj atmalıydım ama annesinin yanında olduğunu biliyordum. Olsun...

Mine:

Her şey yolunda mı?

Çevrim içi değildi. Mesajım birkaç dakika tek tik olarak kalınca ayaklandım ve saçlarımı kurulayarak taradım. Annem çoktan hazırlığa başlamıştı, mutfaktan gelen seslerden bunu anlayabiliyordum. Sinan’dan hâlâ bir mesaj gelmezken bunu kötüye yormadım. Annesiyle arası düzelsin bana yeterdi.

Odamdan çıkıp annemin yanına gittim. Bir sürü şey hazırlamıştı. “Anne,” dedim gülerek. Masanın üzerinde duran sarmalardan bir tane alıp ısırırken Hasan ters ters baktı. “Anca ye, anca ye.”

Sarmayla aşk yaşadığım için şu an kafamın içine girip orada davulla konser bile verse umurumda olmazdı, yok olurdu ya... Annem, “Hasan odana git hadi sen,” dedi. “Biz de ablanla sofrayı kuralım.”

“Bu mu sofrayı kurmana yardım edecek?” dedi beni beğenmeyerek. “Neyse, bugün doğum günü ya, üzerine gitmeyeyim.”

Kitaplarıyla birlikte odasına gitmesini izledim. Akşam olduğunda Ahmetler gelmiş ve pastamı kesmiştik. Çok mutlu olsam bile Sinan hâlâ mesaj atmamıştı. Onu aramış olmama rağmen bana geri dönüş yapmamıştı. *Üzüliyorum Allah'ım.*

Birkaç saat sonra Ahmetler evlerine gitti ve ben de annemlere teşekkür ederek odama kapandım. Vakit geçiyordu. Saat on bire gelmek üzereydi. Telefonu elime aldığımda hâlâ bir tane bile bildirimin olmadığını görmek o kadar üzmüştü ki... Doğum günümde yanımda olmasın umursamayarak sadece onu düşünmeye başlamıştım. Umarım başına bir iş gelmemiştir... O iyi olsun yeterdi.

Biraz daha bekledim ve nihayet pes ederek yatağıma uzandım. Gözlerimi huzursuzca kapatmamın ardından birkaç dakika geçtiğinde telefonum çalmaya başladı. İrkilerek telefonuma uzandım. Sinan arıyordu. Onu bir saniye bile bekletmeden kabul ederek hızla konuşmaya başladım. “Sinan? Sinan, iyi misin?”

“İyiyim,” dedi sakince. “Ben özür dilerim, Mine. Gerçekten özür dilerim, yanında olamadım.”

“Bir şey yok, değil mi?” diye sordum geçiştirerek. “Neredesin şu an? Seni çok merak ettim.”

“Aşağıdayım.”

“Ne?” deyip koşar gibi yatağımdan fırlayarak soluğumu pencerenin önünde aldım. Oradaydı. Üzerinde siyah deri ceket ve hafif esen rüzgârın dağıttığı saçlarıyla bana bakarak gülümsüyordu.

“Üşüyeceksin,” diye konuştum gözlerine bakarken. Uzağımdaydı ama sanki göz bebeklerine dokunuyor gibiydim. “Keşke bu saatte ta buraya gelmeseydin, Sinan.”

“Boş ver,” dedi hüznün yüzünden akarken. “Nasıl olsa bir bekleyenim yok evde.”

Yutkunamadım. Sadece kulağımda telefonla ona baktım. Gözlerine, yüzüne ve gördüğüme inandığım temiz kalbine. “Yanına geleceğim,” diye konuştum. “Bekle beni.”

“Saat geç oldu, annenler kızar.”

“Annemlerin haberi olmayacak.” Elindeki pakete bakıp güldüm. “Hem bana vermen gereken bir hediye var sanırım.”

Elindeki pakete bakıp, “Evet ama bunu sepetine koyabilirim, buraya inmene gerek yok,” dediğinde onu reddettim.

“Ben senin elinden almak istiyorum, her neyse... Hem sana sarılmak istiyorum, tüm meselem bu.”

“Benim de,” dedi i  çekerken. Sağına ve soluna baktı. “Kimse görünmüyor. Etraf temiz.”

Salak gibi gülmeye bağladığımızda telefonu kapattım ve üzerime kalın bir hırka sırtlanarak anahtarım ile birlikte müthiş bir sessizlikle evden  ıktım. Merdivenleri ardımda bırakırken apartmanın dış kapısını araladım. Tam karşımda duruyordu ve ona sarılmam yalnızca iki saniyemi aldı. Kolları sırtımı sımsıkı kavrarken yüzümü boynunun girintisine yaslayıp kokusunu içime çektim.

“Gün bitmek üzereyken yetiőtım,” dedi sesi saçlarımdan arasını teğet geçerken. “Berbat hissediyorum.”

“őőő!” dedim ona kızarak. “Ben kırılmadım... Yani çok kırılmadım.”

Birbirimizden ayrıldık. Elimi yüzüne götürüp onu sevdim. Gözlerinin içi parlıyordu, gözlerinden öpmek istedim. “Annenle nasıl geçti peki?”

“Eh,” dedi durgun bir sesle. “Onu otogara bıraktım, o yüzden geciktim biraz. Sonra da biraz tereddüt ettim, kırılmış olmandan korktum ve dönemedim sana... Ama yine buradayım işte. Yanında olmam gerektiğini biliyorum.”

“Sen iyi ol,” diye gülümsedim őefkatle. “ n m zde daha çok doğum günü var nasılsa.”

Ellerini belime dolayıp beni hafifçe kendine çekti. “On sekiz oldun yani sen şimdi?”

“ ok zekisin, aferin,” diye güldüm.

Gülümsedi ve yanağımdan öptü. Gözlerimi kapatıp ona sığındım. Az sonra elindeki paketi bana uzatıp, “Bu da benim sana hediye ama şimdi burada açma,” diye mırıldandı. “Umarım beğenirsin.”

Paketi elime alırken hevesle konuştum. “Teşekkür ederim.”

Bir şey söylemezken ona yeniden sarıldım. Sımsıkı sarıldım. Ellerimi saçlarına götürdüğüm vakit duraksadı ve yavaşça konuştu. “Mine, sanırım bir sorun var.”

Kaşlarımı çattım. “Ne sorunu?”

“Gördüğüm kişi kardeşin mi?”

Çabucak ondan ayrıldım ve yukarı baktım.

Hasan odasının penceresinden buraya bakıyor, bizi izliyordu.

“Bu çocuk benim döveceğim çocuk, değil mi Mine?” diye sordu Sinan şaşkınlıkla.

Kafamı aşağı yukarı salladım. “Ta kendisi.”

“Tipe bak, harbiden tam dayaklık lan bu.”

Hasan’ın imalı imalı güldüğünü gördüğümde işaret parmağını sallayarak beni aklı sıra tehdit ettiğini gördüm. Sinan, “Ne diyor şimdi?” diye ekledi sorularına bir yenisini daha eklerken.

“*Bittin sen*, diyor.”

“Veledede bak veledede.”

“Neyse artık,” diye geçiştirdim başımı öne eğerken. “Ben onu hallederim.” Yüzüne baktım. Gözlerinin kenarı kızarmıştı soğuktan ve burnunun ucu da hafif pembeleşmişti. Gülerek yanağına hafifçe vurdum. “Sen de üşüme daha fazla, eve git hadi.”

Geniş omuzlarını düşürürken öyle bir iç çekti ki bir an kalbinin içinde ezilip buğday tanesi gibi kalakaldığımı hissettim. “Ne oldu?” diye sordum. Aslında sorunun ne olduğunu bilerek fakat yine de kötü şeyler söylesin istemiyordum. Gerçeği bildiğim hâlde beni kandırsın istiyordum, kendini de beni de üzmesin istiyordum.

“Hiç,” dedi gözlerimin içine bakıp düşerken. Dudağının kenarı usulca kıvrılırken, “Sadece koca bir hiç,” diye fısıldadı. Ona bakmakla yetindim, elimden başka bir şey gelmedi. Toparlandı. “Tamam, sen de üşüme daha fazla,” diyerek gözlerini yeniden Hasan’ın penceresine dikti. Ona uzak uzak bakarken, “Hem kardeşin her an çılgılığı basıp bizi ifşa edecekmiş gibi duruyor zaten,” dedi.

Güldüm. “Bir şey yapamaz, merak etme.”

Sözlerim biter bitmez Hasan pencereyi açtı ve buraya doğru konuştu. “Abla, bu saatte neden aşağıdasın sen?” Sesini öyle bir ayarlamıştı ki anneler duysun diye yapsa bu kadar olurdu.

Yüzümü derhâl yüzüne çevirip ona susması gerektiğini söyledim. “Sus sen! Gir içeri çabuk.”

“O yanındaki, beni dövecek olan çocuk mu?” diye baktı Sinan’ın gözlerine. “Nah döver.”

Sinan bir adım öne çıkarak çenesini doğrulttu. “Bak ufaklık, seninle daha önce tanışmadık ama beni oraya getirtme.”

“Sıkıyorsa gelsene,” diyerek gülmeye başladı. “Fısır fısır konuşmanızdan belli. Buraya gelemezsin.”

“Bak çocuk,” dedi Sinan dudaklarını çabucak ıslatırken.

Ona mâni olarak güldüm. “Ya bırak şunu, seni sinir etmek hoşuna gitti belli ki. Aynısını bana da yapıyor.”

“İki dakikada gerdi beni, velet,” diyerek güldü o da.

“Benim hâlimi düşün bir de.”

Gülmeye devam ederken vaktin iyiden iyiye geç olması ve her an annelerin uyanıp pencereye çıkma korkusu artmaya başlayınca Sinan’la vedalaşarak eve çıktım. Anahtarla sessiz sakın eve girdiğimde Hasan’ı beni beklerken gördüm. “Seni anneme söyleyeceğim.”

Gözlerimi devirdim. “Ne kadar istiyorsun, yer cücesi? Söyle!”

“Annem için beş, babam için altı yüz lira.”

“Höst!” dedim kaşlarımı çatarak. “Sanki arabam çalışıyor bir yerde. Hem bir de utanmadan annem ve babam üzerinden para alıyorsun benden. Çarpılacaksın, utanmaz.”

“Sen onu erkek arkadaşınla gece dışarıda görüşmeden önce düşünecektin,” dedi. “Ne güzel herkes uyudu diye düşündün, mis gibi indin aşağı, oh... Ama ben cingözüm cingöz.”

Üzerine eğildim ve bir tane kafasına hafifçe geçirdim. “Sana o parayı asla vermeyeceğim.”

“İyi,” dedi hızla ve bağırdı. “Anne! Baba!”

Gözlerim iri iri olurken elimi ağzına götürdüm ve onu susturmaya çalıştım. Beni itti. “Anne!”

“Ya sus, dedim sana!”

“Dayılanırken iyi ama değil mi abla?”

Annemi uykulu gözlerle bize bakarken gördüğümde elimdeki paketi çabucak hırkamın içine sakladım. “Ne oluyor çocuklar bu saatte?” diye sordu. “Siz neden hâlâ ayaktasınız böyle? Gidin yatın.”

“Ablamın sana bir diyeceği var, anne,” dedi Hasan bana yan gözlerle bakarken. “Çok mühim bir konu.”

“Ne oldu, Mine?”

“Hiçbir şey yok, anne,” diye savundum kendimi birdenbire. “Ben su içmeye kalkmıştım da. Hasan sallıyor yine.”

“İyi, tamam, gidin uyuyun artık. Ertesi gün okulunuz var,” diyerek esnedi ve odasına gitti.

Derin bir nefes alıp verirken tüm planları suya düşen Hasan’a baktım ve zafer kazanmış bir edayla gülüp odama geçtim. Kapımı sıkı sıkı kapattıktan sonra hırkamın içine sakladığım paketi elime aldım ve büyük bir heyecanla onu açmaya başladım. Bu onun bana aldığı ilk doğum günü hediyeimdi. Belki istediğim gibi olmamıştı ama gecenin bu vakti buraya gelmesi bile o kadar güzeldi ki...

İyi ki vardı.

Paketin içinden çıkan elbiseyle büyülenirken askılarından tutup boylu boyunca onu gözlerimin önüne serdim. Kırmızı renkli, dizlerimin biraz üzerinde zarif bir elbiseydi. Aynamın önünde durup onu bedenime tutarak kendimi izledim sırtarak.

Ardından paketin içinden çıkan notu alıp okudum:

*“Mezuniyet için hâlâ bir kıyafet almamıştın,
çok yakışacağından şüphem yok.”*

- Sinan

Notu okur okumaz sevinçli bir yüz ifadesiyle ona mesaj yazdım.

Mine:

Teşekkür ederim Sinan

O kadar incesin ki...

Çok teşekkür ederim

Çevrim içi oldu.

Sinan:

Beğenmene sevindim :)

Onu görür görmez almam gerektiğini düşündüm

Mine:

Çok güzel bir elbise

Tekrar teşekkür ederim

Sinan:

Rica ederim

Mine:

Eve vardın mı peki?

Sinan:

Neredeyse...

Mine:

Tamam, seni oyalamayayım ben

Sinan:

Deli deli konuşma

Sinan:

Şu an sadece seninle konuşmak istiyorum hatta

Mine:

Uykun gelmedi mi?

Sinan:

Uyku mu? O da ne?

Mine:

Salak :D

Mine:

Lütfen ihmal etme uykularını

Ertesi gün okul var zaten

Sinan:

Okulun son haftası okula gitmek...

Var mı şundan daha yıkık bir hareket?

Mine:

Kaçalım o zaman

Mine:

Okuldan yani...

Sinan:

Sorman hata

İlk ders görünüür sonra kaçırırım seni

Mine:

Derken son denemelerim gelir aklıma...

Sinan:

Hay sikeyim ya!

Mine:

Hiç anlamadım zaten

Mine:

sdfgfbgjdf

Sinan:

adhdjkhmcx

Sinan:

Tamam tamam

Bu hafta adamakıllı ders çalışıyoruz beraber

Yani sen zaten çalıştın da ben de biraz bakayım

Sonra mezuniyet, ondan sonra sınav ve kapanış...

Sinan:

Yeni bir hayata başlangıç...

Mine:

Ya ayrı okullara gidersek, ayrı şehirlere?

Sinan:

Ayrı okulları boş ver ama ayrı şehir olmaz

Sen nereye gidersen ben peşinden geleceğim

Mine:

*Hayatını bana göre şekillendirmeni kabul edemem,
içim rahat değil*

Sinan:

Benim senden başka hayatım yok ki...

Sinan:

Beni düşünme tamam mı?

Ben seninle çok mutluyum çünkü

Mine:

Öyle ama...

Sinan:

Mine, tamam dedim ama

Hadi uyu sen öyleyse, güzelce al uykunu

Öpüyorum gözlerinin üzerinden <3

Mine:

Ben de

Sinan:

Güzel geceler

Mine:

Çok güzel geceler

2.7

CHRISTINA PERRI - A THOUSAND YEARS

...

“Mine, daha hazırlanmadın mı sen?” diye seslendi annem. “Arkadaşın gelecek şimdi, ayıp olacak çocuğa.”

Buradaki *arkadaş* Sinan’dı. Annemlerle tanışmıştı ve beklediğimden daha güzel bir tanışma olmuştu. Şimdi ise mezuniyet balomuza gidecektik ve beni almaya gelecekti. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki içimdeki bu heyecan bitsin istemiyordum.

“Tamam, anne,” dedim saçlarımın buklelerini düzeltirken. “Hazır sayılırım.” Boy aynamda kendime bakıp gülümsedim.

Olmuştu ya galiba.

“En son on dakika önce de böyle söylemiştin,” dedi annem bıkkın bir ifadeyle.

Huzursuzca soluklanıp masanın üzerinde duran çantama birkaç makyaj malzemesi koydum. Ardından dolabımdan siyah deri ceketimi çıkardım, vakit akşamdı ve üşüyebilirdim. Hazır olduğumda odamdan çıkıp oturma odasına gittim. Annemler buradaydı. Meyve yiyorlardı. Annem bana bakıp güldü. “Maşallah kızıma benim.”

Utanarak kafamı öne eğdiğimde Hasan elindeki elmadan bir ısırık alıp göz kırptı. *Ne?* “Güzel olmuşsun he. Hakkını yemeyeyim şimdi.”

Babam ve annem, Hasan’a hayretle bakarken bir an onun gerçek olup olmadığını sorguladıklarından emindim çünkü şu an ben de aynı durumda sayılırdım.

“Teşekkür ederim,” dedim sakince. “Ama bu sensin, değil mi? Kafan güzel falan değil yani şu an?”

Homurdandı: “Kötü söz söylesem daha mı iyi? Bir beğenemediniz ya beni?”

Babam, “Ablan haklı,” deyip gözlerini gözlerime çevirdi. Güldü, gülümsedim. O sırada kapı çaldı ve kalp atışlarımdaki ritim yeniden hızlandı. Yutkunarak arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

Sinan gelmişti.

Karşımda duruyordu.

Siyah, jilet gibi bir takım elbise giymişti ve onu ilk kez böyle görüyordum. O kadar hoş ve yakışıklı görünüyordu ki nefesim boğazıma sıra sıra dizilmişti. Gözlerini gözlerimden ayırıp birkaç saniye beni süzdükten sonra yeniden gözlerimde soluklandı. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” dedim ve üzerimdeki elbiseye bakıp, “Yakışmış mı?” diye sordum.

Bunu bana o almıştı.

Gözlerini kısıp sıırttı. “Bunu sorman biraz da şov bence, Mine Karabağ.”

Gülümsedim. Kafamı öne eğdiğimde annemler arkamda belirdi. Ciddileştim. Sinan babama elini uzatıp onları selamladı. Babam, “Çok geç kalmayın,” dedi güvenilir bir sesle. “Birbirinize emanet ediyorum sizi.”

Sinan durgun ama derin bakışlarıyla babama bakıp kafasını bir sefer salladı. Ardından dudaklarını diliyle ıslattı. “Şüphemiz olmasın.”

“İyi bakalım,” dedi babam, elini benim omzuma koyarak. Mutluydum hem de çok mutluydum. Sinan’ı sevmişlerdi çünkü Sinan sevilmecek biri değildi.

Yarım saat sonra balonun yapılacağı yere geldik. Tüm son sınıflar buradaydı ve kalabalık bir ortam vardı. El ele içeri girdiğimizde güzel bir masa seçip oturduk, biraz gözden ıraktı ama böylesi daha güzeldi. Yan yana oturuyorduk onunla. Telefonumu çıkardım ve kamerayı açıp, “Unutmayalım bugünü,” diyerek bizi çekmeye başladım. Sinan hemen uyum sağlayınca poz vermeye başladık.

“Işık çok net değil ki,” dedim hafif sitemli bir sesle.

Çenesini koyduğu omzumun üzerinden konuşurken nefesi yanağımı okşadı. “Işık burada çünkü. Aa, gözlerim parlıyor benim.”

Kıkırdadım. “Manyak.”

Poz verme işimiz bittikten sonra Sinan beni dansa kaldırdı. “Bu ilk dansımız. Ben ilk defa biriyle dans ediyorum,” dedim gözlerine bakarak. Eli narince belimdeki kıvrıma yerleştiğinde gözlerime yaklaştı.

“Ben de,” diye itiraf etti. “İlk kez yaşıyorum böylesini.” Alnı alnımdaki yerini aldı. “Hiç bitmesin istiyorum, Mine. Hiç bitmesin...”

Gözlerimi kapattım. “Bitmeyecek, inan bana bitmeyecek.”

Güldü. Bunu gözlerim kapalıyken bile hissedebilmişim ve bu anı defalarca kez yaşamak için birçok şeyden ödün verebilirdim.

Bir müddet onunla dans ettikten sonra oturduğumuzda az ileride dans eden Ahmet ve Ela’yı gördüm. “Ay!” diye tepki verdim sevinçle. “Barışmışlar nihayet.”

“Kim?”

“Ahmet ve Ela.”

“Onlar eski sevgiliydi, değil mi?”

“Evet,” diye onayladım gözlerimi onların üzerinden çekmezken. “Ama her zaman bir şansları daha olduğunu biliyordum. Baksana Ahmet’e, ona nasıl bakıyor.”

“Benim sana baktığım gibi,” dedi yüzümü yüzüne odaklarken. Yutkundum ve dudağımın usulca yukarı kıvrılmasına müsaade ettim. Sonra bir şeyler daha söyledi. “Tabii kimse benim sana baktığım gibi bakamaz, sevemez, öpemez.”

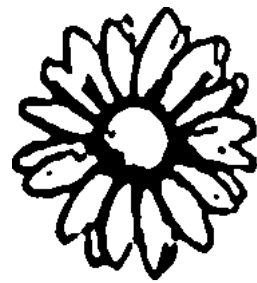
Dişlerimi göstererek sııttım. “Kimse bir sen olamaz çünkü.”

Bana eşlik etti gülerken.

Tüm gülüşlerime, hüznlerime ve sevinçlerime eşlik edeceğine inandığım gibi.

Sevmek bu.

Yazımı kısa, anlamı uzun bir hikâye.

Ertesi günlerde sınav stresini üzerimden atmıştım çünkü sınavı atlatmıştım. Nasıl geçtiği hakkında zerre bir fikrim yoktu ama kötü değildi. Sinan’ın da kötü geçmemiştii, Ahmet’in de. Bir sene daha deneyebilirdik belki ya da denemezdik, bilmiyorum ama onunla mutluydum.

Bana daima destek olacağından emindim çünkü artık ailem olmuştu. Annemler onu her geçen gün daha çok benimsemeye başlamıştı. Ona acıdıkları için değil, onu gerçekten sevdikleri içindi bu bağ.

Çünkü Sinan sevilmecek biri değildi ki...

Gülümsüyorum bu satır aralarında, sanki bir hikâyenin içindeki satırlarda yaşıyormuşum gibi.

Odamdaki kıyafetlerimi toparlarken Hasan kapıyı çalıp içeri girdi. “Nasılsın, abla?”

Saf saf yüzüne baktım. “Bana bak, senin mi yoksa benim mi üç günlük ömrüm kaldı?”

Güldü. “Nerede bende o şans?”

“Hangi açıdan?”

Afalladı. “Karar veremedim, iki fikir de acayip iyi geldi şu an.”

“Ay Hasan,” dedim kıyafetlerimi katlamaya devam ederken.

“Ya tamam, şaka yaptım, ağlama. Annem iki ekmek istedi. Veli abiye sal sepetini, hadi.”

“Hay sepetine senin...”

“Şşşt!” diye uyardı beni. “Bozma ağzını bozma.”

Ona bir karşılık vermezken elimdeki işi bıraktım ve penceremi açıp sepetimi usulca aşağı sarkıtarak Veli abiye bize iki ekmek koyması için seslendim. O ekmekleri hazır edene kadar kıyafetlerimi dolabıma yerleştirdim, Hasan ise hâlâ burada bekliyordu. “Hayırdır, sen ne iş?” diye sordum ona bakmadan.

“Hiç.” Ardından gözleriyle pencereyi işaret etti. “Koydu ekmekleri galiba.”

Pencereye gittim ve sepeti yukarı doğru çekmeye başladım. Birkaç saniye sonra sepetten ekmekleri çıkarırken altından çıkan notla duraksayıp Hasan’a baktım. “Demek not yazmaya devam ediyorsun, seni sinsi.”

“Hayır, ben yazmıyorum artık.”

“Kim bu o zaman?”

“Aç da bak, Allah Allah.”

Notu açıp okuduğumda yüzümde manidar bir tebessüm yer edindi.

“Kardeşinin taktığı güzel ama geliştirmesi lazım.

Seni Seviyorum.”

- Sinan

Hemen sonra aşağıya baktım.

Ve Sinan’ı gördüm.

Gülümseyerek bana bakıyordu.

Hasan, “Sevgilinin benden öğrenmesi gereken çok şey var sanırım, abla,” dediğini işittim. “Ama ilk ders için fena sayılmazdı.” Gülmeye başladı. Gayet içten bir gülüştü. İçinde sevgi vardı.

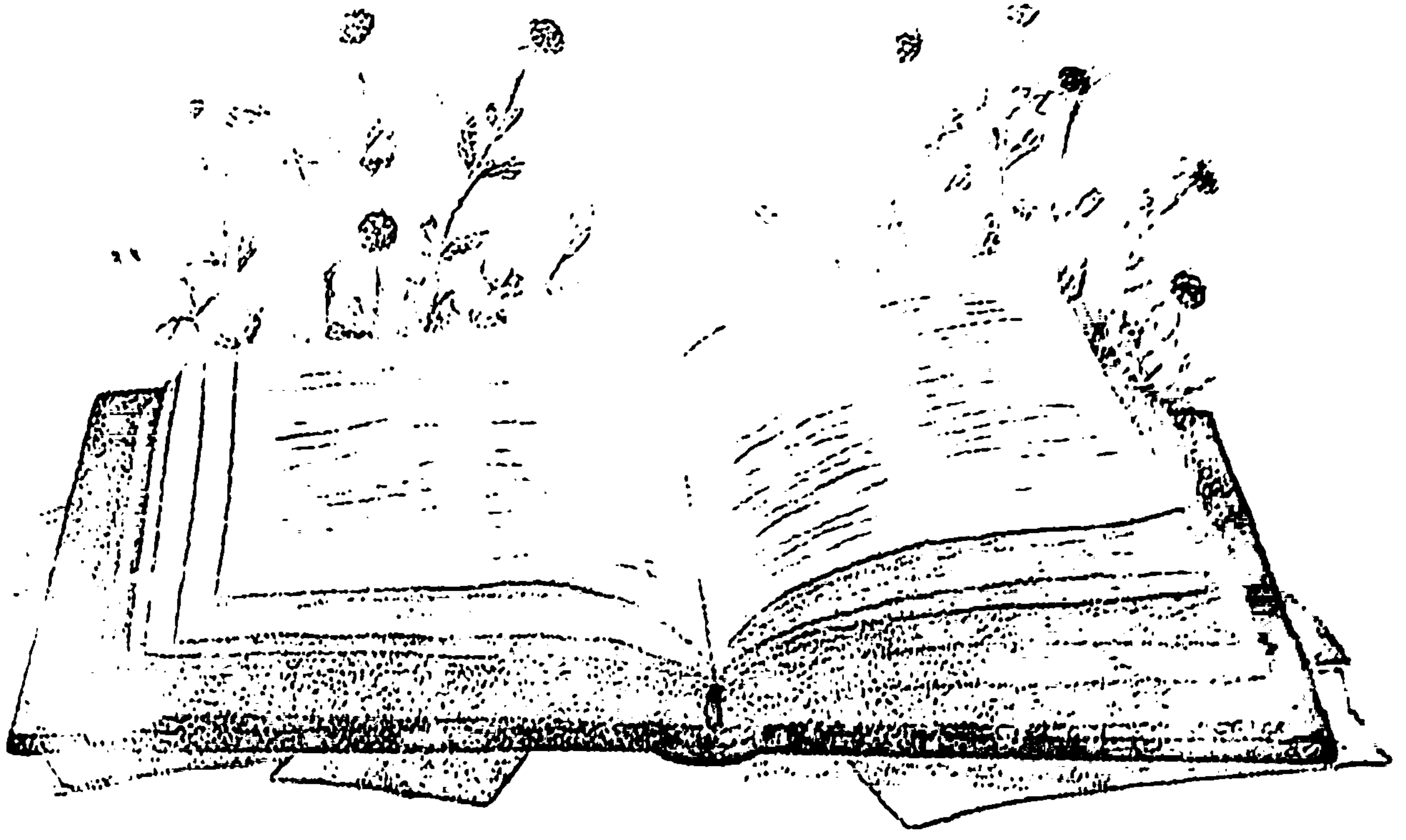
Bir kardeşime, bir sevdiğime baktım.

Kalbim, böyle deli iki insanı sevecek kadar delirmişti çünkü deliler sevebilirdi yalnızca birbirini.

SON!

@ayisigikitap

Sevgili Okur,

Umuyorum ki onların hikâyesi kalbine dokunmuş
ve sana iyi gelmiştir.

Çok uzun soluklu olmayan bu hikâye,
sana bir yolculukta ya da bir durakta eşlik ettiyse eğer
yanında olduğum için kendimi şanslı hissederim.

Onları yazdığım dönem daha küçüktüm ama sanki kalbim
hep lise sıralarında atıyormuş gibiydi.
Karakterleri yeniden yaşatmak ve onların yaşadıklarına
şahit olmak benim için güzel bir deneyimdi.
Her zaman olduğu gibi...

Dilerim ki bu, son hikâyemiz olmaz ve nice karakterlerin
kalplerine ortak olmaya devam ederiz.

İyi ki varsın. :)

Teşekkürler

Varlığı, ömrüme biçilmiş en güzel değer
olan oğlum *Yavuz Taha*'ya,

Elleri daima ellerimde olan canım eşim *Ömer*'e,

Yazarlık kariyerimin başından beri desteklerini benden
esirgemeyen *canım aileme*,

Yazılarımı paylaşmaya başladığım günden beri benimle
olan *canım okurlarıma*,

Kitabımızı özenle düzenleyerek en güzel hâle
getirmesini sağlayan *İpek Hanım*'a,

Arka planda çok güzel işler çıkaran ve daima
en iyisi için uğraşan *Genel Yayın Yönetmenimiz Emre Bey*
ve *Ephesus Ailesi ekibine*,

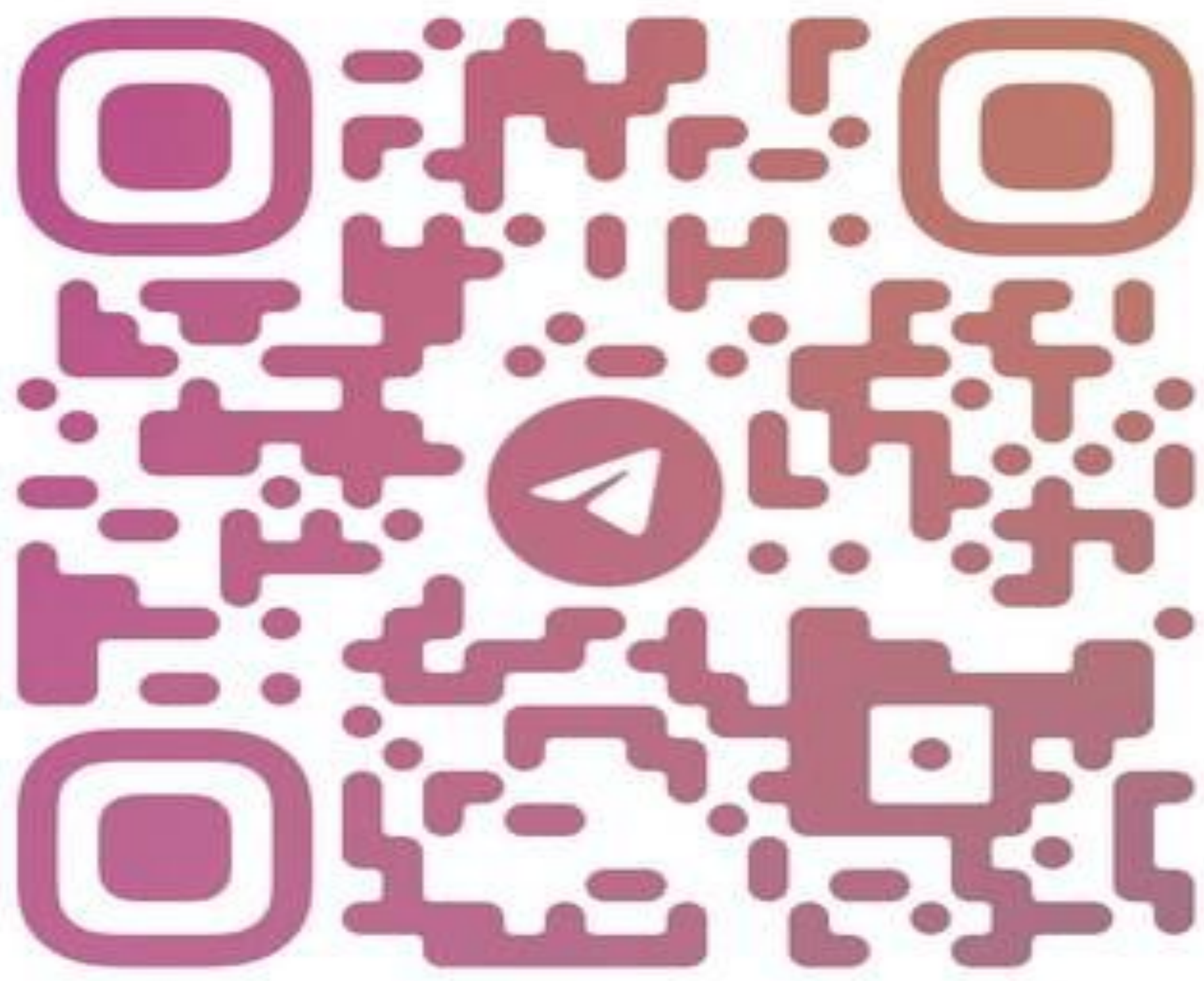
Son olarak da bünyesinde çalışmaktan mutluluk
duyduğum, Yönetim Kurulu Başkanımız *Mustafa Güneş*'e
çok teşekkür ediyorum.

Sevgilerimle...

SÜMEYYE DEMİRKAN

@AYISIGIKITAP